Autoarea bestsellerului *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo*

TAYLOR JENKINS REID

TRADUCERE DE ALINA BĂLTAC

două ***iubi/ri***

LEDA BAZAAR

Autoarea cărţilor *Scandalul din Malibu. Daity Jonet ¿* Thr Six* şl *Carrie Solo ac întoarce* le oferă cititorilor o nouă şi uluitoare poveste de dragoste despre o femeie silită să aleagă intre so<ul pe care îl credea mort şi logodnicul care a ajutat-o să redescopere frumuseţea vieţii în perioada de «.văduvie.**

La 20 de ani. Emma Blair se căsătoreşte cu Jesse, iubitul ei din liceu. Cei doi îşi construiesc împreună o viaţă care nu corespunde aşteptărilor părinţilor sau ale oamenilor din orăşelul lor natal din Massachusetts. Emma şi Jesse călătoresc prin toată lumea, trăind la maximum şi profitând de orice aventură le iese în cale.

În ziua când ar fi trebuit să îşi sărbătorească prima aniversare a nunţii. Jesse. aflat intr-un elicopter deasupra Pacificului, dispare. Pur şi simplu, dispare pentru totdeauna!

Emma renunţă la slujbă şi se mută din nou în oraşul natal, intr-o încercare de a-şi recăpăta echilibrul. După o vreme, tânăra, ajunsă acum la 30 de ani. îl întâlneşte din întâmplare pe vechiul ei prieten, Sam. şi, fără să vrea, se îndrăgosteşte din nou. Când Emma şi Sam se logodesc, femeia simte că a primit o nouă şansă la fericire.

Asta până când Jesse este găsit. Bărbatul a supravieţuit accidentului de elicopter şi în toţi anii aceştia a încercat să se întoarcă acasă, la nevasta lui. Trezindu-se aproape peste noapte cu un soţ şi un logodnic, Emma trebuie să-şi dea seama cine este şi ce îşi doreşte de la viaţă, încercând în acelaşi timp să-i protejeze pe cei pe care ii iubeşte.

Care dintre cei doi bărbaţi este iubirea ei adevărată? Şi ce înseamnă să iubeşti cu adevărat? Emma ştie că trebuie să-şi asculte inima, doar că nu este sigură ce îi comunică aceasta.

„Cutremurătoare! [...] Această senzaţională poveste de dragoste te va tulbura.”

COSMOPOLITAN

DcHcmnala cea mai buna carte a verii de *Cosmopolitan. InStyle. Redbook. Us Weekly. PopSugar. BuzzFeed. Bustle. Brit+Co. Parade.*

IO 0 J A'J

9 O U O U

o

LEDA JiBAZAAR

NU APUC BINE SĂ TERMIN CINA ALĂTURI DE FAMILIE ŞI de logodnic, ca mă sună soţul.

Tatăl meu împlineşte 64 de ani. Sărbătoritul poartă puloverul lui preferat, unul din caşmir, de un verde vânătoresc, pe care sora mea mai mare, Marie, şi cu mine i l-am dăruit acum vreo doi ani. Cred că, de fapt, acesta este motivul pentru care îi place atât de mult! Bine, şi pentru că este din caş- mir. Nu-mi fac iluzii în privinţa asta!

îmbrăcată cu o bluză albă, vaporoasă, şi pantaloni kaki, mama stă lângă el şi încearcă să-şi reţină zâmbetul. Ştie bine că, din clipă în clipă, se va îndrepta către sărbătorit, în acordurile tradiţionalului „Mulţi ani trăiască”, o prăjitură minusculă, cu o lumânare deasupra. Mama se bucură mereu ca un copil când e vorba de surprize.

Părinţii mei sunt căsătoriţi de 35 de ani. Au crescut doi copii şi conduc împreună o librărie care se bucură de succes. Au două nepoate adorabile. Una dintre fiice urmează să preia afacerea familiei. Au realizat multe lucruri de care să fie mândri. Aceasta chiar este o aniversare fericită pentru tata!

Marie stă de cealaltă parte a mamei, şi, în momente ca asta, când ele două sunt una lângă alta, privind în aceeaşi

direcţie, îmi dau seama cât de mult se aseamănă. Păr şaten, ¡„tr-o nuanţă ciocolade, ochi verz. siluete delicate.

Eu sunt cea care s-a ales cu fundul mare.

Din fericire, am ajuns să îl apreciez aşa cum e. Desigur, există nenumărate cântece care proslăvesc un posterior bine definit, iar dacă cei treizeci de ani ai mei m-au învăţat ceva, acel lucrul este că sunt pregătită să fiu eu însămi, iară să-mi pese de gura lumii.

Apropo, numele meu este Emina Blair şi sunt o femeie cu fundul mare.

Am 31 de ani, 1,67 de metri înălţime, păr blond şi o ninsoare băieţească crescută un pic cam mult. Ochii căprui îmi sunt eclipsaţi de o constelaţie de pistrui în partea superioară a obrazului drept. Tata glumeşte adesea că poate desluşi Carul Mic acolo.

Săptămâna trecută, la capătul a două luni de căutări şi cazne, logodnicul meu, Sam, mi-a dăruit inelul de logodnă. Este vorba despre un diamant soli tai re, montat pe o verigă din aur roz. Cu toate că nu este primul meu inel de logodnă, este prima dată când port un diamant. Când mă privesc, asta e tot ce văd.

i nU' exclarr|a tata când observă că spre noi se în- ^re' chelneri care aduc o felie de tort cu o lumânare aprjnsa. O, vai, doar „u aţi Scut asta...

când oam *™~a*C* vreo modestie. Tata chiar roşeşte MZ flască".

— Oh Cnl^i1" SPate' ca sa vadă la ce se uită sărbătoritul. CheiulIX'*E ziua ta...

ahă masă. Se pare că S<? stanSa ŞÎ se îndreaptă către o serbează azi ziua de n °U S'n^ura persoană care îşi ŞJ încearcă să dreagăTusu^ ^larna ohserva ce s-a întâmplat

— ...motiv pentru care nu le-am spus să îţi aducă o pră-

jitură, explică ea.

— O, las-o baltă! îi zice tata. le-ai dat singură de gol!

Chelnerii au terminat la masa respectivă, iar un alt angajat al restaurantului iese din bucătărie cu încă o felie de tort. Acum se îndreaptă spre noi.

— Dacă vrei să te ascunzi sub masă, le voi spune că nu eşti aici! îi sugerează Sam.

Ei bine, Sam este chipeş într-un mod... prietenos — ceea ce cred că ar putea fi cel mai potrivit mod de-a fi chipeş –, cu ochi căprui, calzi, care par să privească totul cu tandreţe. Şi e amuzant. Cu adevărat amuzant! După ce eu şi Sam am început să ne întâlnim, am observat că ridurile mele datorate râsului au devenit mai adânci. Cel mai probabil, acest lucru are legătură cu faptul că înaintez în vârstă. Totuşi, nu pot scăpa de sentimentul că ridurile mele au drept principală cauză faptul că râd mai mult decât am facut-o vreodată. Ce altceva ţi-ai mai putea dori de la persoana de lângă tine decât bunătate şi umor? Sunt sigură că, pentru mine, nimic altceva nu contează cu adevărat.

Soseşte tortul, cântăm cu toţii tare, iar tata se înroşeşte ca o sfeclă. Apoi chelnerii se întorc la treaba lor, iar noi rămânem cu o felie supradimensionată de tort de ciocolată cu îngheţată de vanilie.

Ni s-au lăsat cinci linguri, dar tata le înhaţă imediat pe toate.

— Habar n-am de ce au lăsat atâtea linguri! Am nevoie doar de una, zice el.

Mama se repede să îi smulgă una.

— Ashley, nu aşa de repede! îi spune el. Ani îndurat umilinţa. Ar trebui să mă înfrupt singur din prăjitură.

__ Dacă *e* pe-aşa, spune Mărie, luna viitoare, de mea vă

rog să mă faceţi să trec prin aceeaşi cazněă! Merită!

Mărie ia o înghiţitură din cola ei dietetica, apoi veri, fică ora pe telefon. Soţul său, Mike, este acasă cu nepoate|e mele, Sophie şi Ava. Mărie rareori le lasă în grija altcuiva foarte mult timp.

— Ar trebui să plec! ne anunţă Mane. îmi pare rău, dar...

Nu trebuie să ne ofere nicio explicaţie. Părinţii noştri se ridică şi o îmbrăţişează de rămas-bun.

Odată ce pleacă, iar tata e în sfârşit de acord să ne lase pe toţi să mâncăm din tort, mama spune:

— Poate sună prostesc, dar îmi lipseşte asta! Mi-e dor de vremurile când plecam de undeva devreme pentru că eram mai mult decât încântată să mă întorc la fetiţele mele!

Ştiu ce urmează.

Am 31 de ani şi sunt pe cale să mă căsătoresc. Ştiu exact ce urmează.

Voi doi v-aţi gândit când aţi putea să vă întemeiaţi o familie?

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mamă...

Sam râde deja. îşi permite luxul ăsta. Femeia asta este mama lui doar cu tidu onorific.

Aduc în discuţie chestiunea doar pentru că apar din mult a* multe studii despre pericolele de a aştepta prea trr a avea un “p11- ’■'■'"8” —■ să mă p-rah m ex*st a studii care demonstrează că ar trebui tept asa că CSC StUdn care demonstrează că ar trebui să aş- a >a ca ani deciq co gătită, indiferent a'™ Copil când o Să fiu naibii Pre" Din fericire CIteŞte mama în *Huffington Post.*

xpresia mea o face să dea înapoi.

.— Nu contează, nu contează! spune ea, fluturând mâna în aer. încep să mă comport ca propria mamă. Uită ce am zis! O să încetez să mai fac asta!

Tata râde şi o cuprinde cu braţul.

— Bine! zice el. Am intrat în comă diabetică, şi sunt sigur că Emma şi Sam au lucruri mai bune de făcut decât să stea în oraş cu noi. Să cerem nota de plată!

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm toţi patru în faţa restaurantului şi ne îndreptăm spre maşini.

Port o rochie-pulover bleumarin cu mâneci lungi şi groase şi colanţi, straturi de haine suficiente ca să mă apere de aerul răcoros al serii. Aceasta este una dintre ultimele nopţi în care merg undeva fără haină de lână.

Suntem chiar la sfârşitul lunii octombrie. Toamna s-a instalat deja şi a pus stăpânire pe întreaga regiune New England. Frunzele sunt galbene şi roşii, înainte de a deveni maronii şi sfărâmicioase. Sam a venit deja o dată acasă la ai mei pentru a curăţa curtea. Când va sosi decembrie, iar temperaturile vor fi în cădere liberă, el şi Mike vor da zăpada la o parte cu lopata.

Dar deocamdată aerul păstrează încă un pic de căldură, aşa că îl savurez cât mai pot. Când locuiam în Los Angeles, nu am apreciat niciodată nopţile calde. Nu savurezi lucrurile care durează pentru totdeauna. Este unul dintre motivele pentru care m-am mutat înapoi în Alassachusetts.

În timp ce mă îndrept spre maşină, aud sunetul slab al unui mobil. îl ascult o vreme, până îmi dau seama că vine din poşetă; asta se întâmplă exact când îl aud pe tata insistând ca Sam să-i dea câteva lecţii de chitară. Tata are enervantul obicei de a dori să înveţe să cânte la toate instrumentele la care o face Sam, confundând faptul că Sam este profesor de muzică cu cel că Sam este profesorul *lui* de muzică.

Umblu prin poşetă, căutându-mi telefonul şi apucând singurul lucru aprins şi care sclipeşte. Nu recunosc numărul. Prefixul zonal 808 nu îmi este cunoscut, dar îmi stârneşte interesul.

în ultimul timp, nimeni din afara obişnuitelor 978, 857, 508 sau 617 – diferitele coduri din Boston şi suburbiile sale- nu are motive să mă sune.

Evident, 978 a însemnat întotdeauna acasă, indiferent de prefixul zonei în care locuiam. Poate că am petrecut un an în Sydney (612) şi câteva luni umblând cu rucsacul în spate de la Lisabona (35121) la Napoli (39081). Poate că am fost în luna de miere la Mumbai (9122) şi am trăit fericită, ani la rând, în Santa Monica, California (310). Dar, când a trebuit să vin „acasă”, „acasă” a însemnat 978. Şi aici am rămas de atunci.

Răspunsul îmi trece prin cap.

808 este Hawaii.

— Alo? răspund la telefon.

Sam s-a întors să mă privească şi, în curând, o vor face şi părinţii mei.

— Emma?

Vocea pe care o aud în telefon este una pe care aş recunoaşte-o oriunde, oricând — o voce care mi-a vorbit zi de zi, art* Ş’ an*Ja rând. Una pe care am crezut că nu o voi mai auzi ciodată, una pe care nu sunt nici măcar pregătită să cred ca o aud acum.

ărbatul pe care 1 am iubit de când aveam 1 7 ani. Omul a cărui văduvă sunt de când elicopterul lui a căzut undeva deasupra Pacificului, iar el a dispărut fără urmă.

Jesse!

acasă! E"”™' SPU"e eL Eu sunt! Sunt ™ "aţă. Mă auzi? Vin

Cred că toată lumea are un moment în care viaţa i se îm-

parte în două. Când te uiţi la propria cronologie, există undeva, de-a lungul drumului, o bornă, un eveniment care te-a schimbat, care ţi-a schimbat viaţa, mai mult decât celelalte.

Un moment care creează un „înainte” şi un „după”.

Poate e vorba de momentul când îţi întâlneşti marea dragoste sau îţi dai seama care e pasiunea ta, sau ai primul copil. Poate e vorba despre ceva minunat. Sau poate e vorba de ceva tragic.

Dar, când se întâmplă, îţi nuanţează amintirile, îţi schimbă perspectiva asupra propriei vieţi şi, dintr-odată, pare că toate lucrurile prin care ai trecut, care ţi s-au întâmplat, intră fie sub eticheta „înainte de”, fie sub cea de „după”.

Eu, una, eram încredinţată că borna mea a fost momentul când a murit Jesse.

Povestea noastră de dragoste părea să ducă într-acolo. Şi tot ce s-a întâmplat de atunci părea să fie urmarea acestui fapt.

Dar acum ştiu că Jesse nu a murit.

Şi sunt sigură că *aceasta* este borna mea.

Iot ce s-a întâmplat *înainte* de azi pare diferit acum, iar eu habar n-am ce se va întâmpla *după* asta.

ÎNAINTE

Emma şi Jesse

Sau cum să te îndrăgosteşti şi să te destrami în mii de bucăţi

NU AM FOST NICIODATĂ GENUL CARE SĂ SE TREzească la primul cântat al cocoşului. Totuşi, ura mea pentru lumina strălucitoare a dimineţii nu a fost nicicând mai aprigă decât sâmbăta, în timpul liceului, la 8.10.

Cu o precizie de ceasornic, tata batea la uşă şi îmi spunea: „Autobuzul pleacă în 30 de minute”, chiar dacă „autobuzul” era maşina lui, un Volvo, şi nu se îndrepta spre şcoală, ci spre magazinul familiei.

Blair Books, librăria noastră, este o afacere pornită de unchiul tatălui meu în anii ’60, sediul ei aflându-se şi azi în ace aşi loc ca la începuturi — în partea de nord a străzii principale din Acton, Massachusetts.

insemnat că> momentul în care am
suficient de mare pentru a deține în mod legal un loc de muncă, am început să lucrez ca librar în unele zile lucrătoare, după cursuri, dar și în fiecare sâmbătă.

Mi-au fost repartizate zilele de sâmbătă pentru că Marie voia duminicile. Ea își pusese deoparte salariile și, cu o vară în urmă, își luase o rablă de Jeep Cherokee bleumarin.

Singura dată când fost în noaptea în carZ0 PUŞ pic'ond în Jeepul lui Mărie a Şi-a luat maşina, când, îmbătată de

fericire, m-a invitat la Kimball's Farm sa cumpărăm nişte îngheţată. Am luat o găletuşă cu aromă de ciocolată pentru mama şi tata, pe care însă am lăsat-o să se topească în timp ce ne-am aşezat confortabil pe capota maşinii şi ne-am înfruptat din propriile noastre îngheţate, bucurându-ne de aerul cald de vară.

Ne-am plâns de librărie şi de faptul că mama punea mereu parmezan pe cartofi. Mărie mi-a mărturisit că Fumase iarbă. Am promis că nu le voi spune părinţilor. Apoi m-a întrebat dacă m-am sărutat vreodată, iar eu m-am întors şi m-am uitat în altă parte, speriată că răspunsul mi s-ar fi putut citi pe chip.

— E-n regulă! mi-a spus ea. Al uiţi oameni nu au parte de primul sărut până Ia liceu.

Purta pantaloni scurţi, kaki, şi o cămaşă bleumarin, cele două coliere subţiri de aur căzându-i în cascadă peste claviculă, până în crăpătura sutienului. Nu îşi încheia niciodată nasturii cămăşii până sus. întotdeauna erau închişi mai jos decât te-ai fi putut aştepta.

— Da, ştiu! i-am spus.

Am observat însă că ea nu a zis ceva de genul „Ezz nu am avut parte de primul meu sărut până la liceu", ceea ce, desigur, era răspunsul pe care îl aşteptam. Nu eram îngrijorată că nu sunt ca toţi ceilalţi. Eram îngrijorată că nu sunt ca *ea.*

— Lucrurile se vor îmbunătăţi acum, că vei fi boboc, m-a asigurat Mărie în timp ce arunca restul de îngheţată de ciocolată cu mentă. Ai încredere în mine!

În acel moment, în acea noapte, aş fi avut încredere în orice mi-ar fi spus.

Dar acea seară a fost excepţia din relaţia pe care o am cu sora mea, un moment rar de apropiere între două persoane care împart acelaşi spaţiu şi atât.

Până să încep primul an de liceu şi să fiu în aceeaşi

clădire cu ea în fiecare zi, dezvoltaserăm un soi de tipar care presu. punea să trecem una pe lângă cealaltă pe holurile de acasă, în timpul serii, şi pe cele de la şcoală, în timpul zilei, de parcă eram inamici în timpul acordului de încetare a focului.

Asa că imaginaţi-vă surpriza mea când m-am trezit la 8.10, într-o sâmbătă dimineaţă din primăvara clasei a IX-a, şi am aflat că nu trebuie să-mi fac tura de la Blau Books!

— Marie te duce să-ţi iei blugi noi, m-a anunţat mama.

— Astăzi? am întrebat-o, ridicându-mă în fund şi frecându-mă la ochi, curioasă să aflu daca asta însemna că pot dormi puţin mai mult.

— Da, la mall! a adăugat mama. Orice pereche vrei, fac eu cinste! Am pus 50 de dolari pe blatul din bucătărie. Dar, dacă cheltui mai mult de-atât, treaba ta, te descurci!

Aveam disperată nevoie de blugi noi pentru că cei vechi erau plini de găuri. Trebuia să primesc o pereche nouă, cadou de Crăciun, în fiecare an, dar eram aşa de pretenţioasă, aşa de fixistă, în privinţa felului în care credeam că ar trebui să arate, că, într-un final, mama renunţase. Până în momentul acela fuseserăm deja de două ori la mall, de unde plecaserăm fără cumpărături după o oră, în tot acest timp mama încercând din răsputeri să-şi ascundă iritarea.

Se întrezărea o experienţă nouă pentru mine. Toată co-P “ria, mama voise mereu să fie în preajma mea, tânjise după compania mea. în cele din urmă însă devenisem atât . ant^’ încat era dispusă să mă paseze altcuiva. Şi cu atat mai mult într-o zi de sâmbătă.

în care ° ∘CUpa de casă? am întrebat-o, iar în clipa care vorbele mi-au ieşit pe gură, am regretat.

Brusc, m-a cuprins neliniştea ca stricasem un lucru

bun. Ar fi trebuit să spun pur şi simplu „Bine” şi să o las aşa, ca să nu o sperii.

— Băiatul pe care l-am angajat, Sam, m-a lămurit mama. Este OK. Are nevoie de slujba asta.

Sam era în clasa a X-a, iar într-o zi intrase în librărie şi întrebase „Pot completa o cerere?”, chiar dacă, practic, nu faceam angajări, iar majoritatea adolescenţilor doreau să lucreze la magazinul de CD-uri din capătul străzii. Părinţii mei îl angajaseră pe loc.

Era destul de drăguţ — înalt şi deşirat, cu pielea măslinie şi ochi căprui-închis — şi mereu binedispus, dar m-am trezit incapabilă să-l plac atunci când Marie l-a catalogat a fi „adorabil”. Nu mă puteam convinge să simpatizez ceva ce simpatiza şi ea.

Ce-i drept, acest tip de gândire începea să-mi limiteze considerabil plaja de prieteni şi devenea insuportabil.

Lui Marie îi plăcea de toată lumea şi toată lumea o plăcea pe Marie.

Ea era Copilul de Aur, copilul predestinat să fie preferatul părinţilor noştri. Prietena mea, Olive, îi dăduse în taină porecla „Fiica Librarilor” pentru că ea chiar *părea* genul de fată ai cărei părinţi ar deţine o librărie, de parcă exista un prototip anume, iar Marie întrunea toate calităţile şi le etala ca pe o medalie de onoare.

Citea cărţi pentru oameni mari, scria poezii şi era îndrăgostită de personaje din romane în loc de vedete de cinema, în plus, ne facea pe mine şi pe Olive să vrem să vomităm.

Când Marie era de vârsta mea, se înscrisese la un curs opţional de scriere creativă şi hotărâse că vrea să „devină scriitoare”. Ghilimelele sunt necesare pentru că singurul lucru pe care îl scrisese până atunci fusese un

thriller de nouă

pagini în care criminalul se dovedise a fi Emily, surioara protagonistei. îl citisem şi chiar Şi eu îmi dădusem seanţa e o mare porcărie, dar ea îl trimisese la ziarul şcolii, iar celOr din redacţie le plăcuse atât de mult, încât publicaseră continuarea poveştii pe parcursul a nouă săptămâni din timpul semestrului de primăvară.

Faptul că ea reuşise să facă toate acestea în timp ce era şi una dintre cele mai populare fete din şcoală nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Asta nu facea decât să arate că, dacă eşti suficient de drăguţă, lipiciul Ia oameni vine de unul singur.

între timp, eu citisem pe ascuns la bibliotecă ghidurile de studiu pentru elevi pentru aproape toate cărţile recomandate la cursul de engleză. Aveam în camera mea o grămadă de romane dăruite de părinţi, dar refuzasem să le deschid, de teamă să nu le deteriorez cotorul.

îmi plăceau videoclipurile muzicale, emisiunea *Thursday Must-See TV* de la NBC şi toate femeile care cântau la LiLith Fair. Când mă plictiseam, frunzăream vechile numere ale mamei din *Travel + Leisure,* rupând poze şi lipindu-le pe perete. Spaţiul de deasupra patului meu a devenit curând un caleidoscop de coperte de revistă cu Keanu Reeves, ver- sun din albumele lui Tori Amos, dar şi postere cu Riviera Italiană şi peisajul rural francez.

imeni, repet, rumeni, nu m-ar fi luat drept vreun copil popular de la şcoală.

dar Jnnţ“&lurneau adesea că asistenta trebuie să le fi asta Z' JUŞ-Ul b Spita1, iar <=" -"«un când auzeam copilărie rT °- ata.m' se lntâmplase să mă uit la poze din căutând asemănă"ilLmei ?'.apO1 să mă Privesc în oglindă, fiica lnr Semanar,le ?' annntindu-mi că sunt într-adevăr

— Bine, grozav! i-am spus mamei, mai încântată că nu trebuie să plec la lucru decât că urma să-mi petrec timpul alături de sora mea. Când plecăm?

— Nu ştiu! mi-a răspuns mama. Vorbeşte cu Marie! Gata, am plecat la librărie! Ne vedem la cină! Te iubesc, draga mea! Să vă distraţi!

După ce a închis uşa dormitorului meu, m-am întins entuziasmată înapoi pe pat, gata să mă bucur de fiecare minut de somn în plus.

Cândva, după ora 1 1, Marie a intrat în camera mea şi m-a anunţat:

— Hai, plecăm!

Am fost în trei magazine şi am încercat 12 perechi de jeanşi. Unii erau prea largi, alţii, prea strâmţi, alţii, prea sus pe talie.

Am încercat a 12-a pereche şi am ieşit din cabina de probă. Marie se holba la mine, plictisită de moarte.

— Arată bine; ia-i odată! mi-a zis ea.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare de la Abercrombie & Fitch. Era începutul noului mileniu. Toată lumea din New England purta Abercrombie & Fitch din cap până-n picioare.

— Stau ciudat pe fund, am spus, rămânând nemişcată.

Marie s-a uitat la mine de parcă aştepta ceva.

— Ai de gând să te întorci ca sa pot vedea dacă stau ciudat pe fund sau ce? m-a întrebat în cele din urmă.

M-am întors.

— Te fac să arăţi de parcă ai purta un scutec, a comentat Marie.

— Exact asta ziceam şi eu!

Marie şi-a dat ochii peste cap.

— Stai aşa!

Şi-a rotit apoi degetul în aer, indicându-mi ca ar trebui mă întorc în cabina de probă. Ceea ce am şi făcut

Tocmai îmi scosesem ultima pereche de blugi când Marie mi-a aruncat pe deasupra uşii o pereche de pantaloni deco. loraţi, din aceia cu cracul drept.

_încearcă-i pe ăştia! m-a îndemnat. Joelle poartă ceva asemănător şi are fundul mare, ca al tău.

— Mulţumesc mult! i-am spus, luând jeanşii.

_încerc doar să te ajut, mi-a replicat, apoi i-am văzut picioarele îndepărtându-se, de parcă toată discuţia s-ar fi încheiat pur şi simplu pentru că Mărie nu mai era interesata de ea.

Am desfăcut fermoarul şi mi-am pus pantalonii. A trebuit să trag de ei viguros peste şolduri şi să-mi sug burta în ultimul hal ca să pot încheia nasturii. Apoi am rămas dreaptă şi m-am privit în oglindă, pozând în toate felurile şi întorcân- du -mi capul pentru a vedea cum arăt din spate.

bundul părea să îmi crească pe zi ce trece, spre deosebire de sâni, care stagnau. Citisem destule reviste *Glamour* ale mamei ca să ştiu că treaba asta primise numele de „formă de pară . Aveam abdomenul plat, dar şoldurile îmi tot creşteau. Lui Olive începuseră să îi crească sânii şi avea şi abdomenul mai voluminos, aşa că nu o dată mă întrebasem dacă nu aş prefera genul ăsta de siluetă. în formă de măr.

ar, dacă era să fiu sinceră până la capăt, ceea ce îmi do- cu adevărat era tot ce moştenise Mărie de la mama. Un me iu, sâni medii, păr şaten, ochi verzi şi gene dese.

blonrl • • i? 1Tlo^ten^sem trăsăturile tatălui meu — păr nici

unică.’od'r“rUn-et’ ∘Chi n’C’ căPrui’ nici verzi, şi o siluetă Picioarele Lurte’^sohd^ 013013 m∘ŞteniSen’ . solide, iar ea îmi spusese „Habar n-am, de fapt”, de parca asta nu era cel mai rău lucru pe care mi-l spusese vreodată.

Exista un singur lucru la înfăţişarea mea pe care îl adoram cu adevărat. Pistruii mei, acel grup de pete întunecate de sub ochiul drept. Când eram copilă, înainte de a adormi, mama avea obiceiul să unească punctele cu degetul.

îmi iubeam pistruii şi îmi uram fundul!

Aşa că, în timp ce stăteam acolo, în cabina de probă, tot ce îmi doream era o pereche de jeanşi care să-mi facă fundul să pară mai mic. Ceea ce exact asta păreau să facă ultimii aleşi.

Am ieşit din cabină cu gând să-i cer părerea lui Mărie. Din păcate, nu se vedea pe nicăieri.

M-am întors în cabină, dându-mi seama că nu aveam cu cine să mă sfătuiesc în privinţa acestei decizii decât cu inine.

M-am mai privit o dată în oglindă.

Oare îmi plăceau?

M-am uitat la etichetă. 35 de dolari.

Chiar şi cu TVA-ul inclus, tot îmi mai rămâneau bani ca să îmi iau nişte pui teriyaki din zona restaurantelor.

I-am dat jos, m-am îndreptat către casă şi i-am înmânat vânzătoarei banii primiţi de la părinţi. Am fost recompensată cu o pungă în care se afla o pereche de jeanşi pe care nu îi detestam.

Mărie tot nu se zărea pe nicăieri..

Am verificat prin magazin. Am mers până la Body Shop să văd dacă nu cumva era acolo, cumpărând balsam de buze sau gel de duş. Treizeci de minute mai târziu, am găsit-o cumpărând cercei la Claire’s.

— le-am căutat peste tot! i-am reproşat.

— îmi pare rău, mă uitam la bijuterii!

Mărie şi-a luat restul şi, cu delicateţe, l-a pus înapoi în ponofe apoi a apuca. sa«5a albă din plasoe care, Para Să, conţinea Mjuţerii din aur fals, care s.gur aveau sa # păteze urechile într-o nuanţă gri verzuie

Ani urmat-o în timp ce ieşea încrezătoare din magazin şi se îndrepta spre intrarea în faţa căreia parcaserăm.

_ Stai! am spus, oprindu-mă pe loc. Voiam sa merg]a foodcourt!

Mărie s-a întors spre mine şi s-a uitat la ceas.

— îmi pare rău, exclus! O să întârziem.

— La ce?

— Concursul de înot, m-a lămurit pe dată.

— Ce concurs de înot? am întrebat-o. Nu mi-a spus nimeni ceva despre vreun concurs de înot.

Mărie nu mi-a răspuns, pentru că nici măcar nu era necesar. O urmam deja spre maşină, dispusă să merg oriunde mi-ar fi spus să merg, dispusă să fac orice mi-ar fi spus să fac.

Abia când am urcat în maşină, s-a milostivit să mă lămurească:

— Anul acesta Graham este căpitanul echipei de înot. A, da!

Graham Hughes! Căpitanul tuturor echipelor din care facea parte. Favoritul la titlul de „Cel mai atrăgător zâmbet” din albumul liceului. Exact genul de persoană cu care şi-ar da întâlnire Sfânta Maria din Acton.

— Grozav! am exclamat.

. w H viitorul meu presupunea nu doar să stau Ş. sa urmăresc proba de 500 de metri, stilul craul, ci şi să aş-săniM U”tni, Mărie după aceea în timp ce ea se sărută cu Graham în a lui.

drive thr macar ca, în drum, să trecem pe la un *.ve-th TOUgh? am înttebat_o pe tev•n P
— Da, bine! a încuviinţat.
Apoi mi-am adunat cât am putut încrederea şi i-am zis:
— Tu faci cinste!
Mărie s-a întors şi a râs la mine.
— Ai 14 ani. Chiar nu-ţi poţi cumpăra propriul prânz?
Sora mea avea incredibila abilitate de a mă face să mă simt prost chiar şi când eram cea mai sigură pe mine.
Ne-am oprit la un Burger King şi am mâncat un Whopper Jr. pe scaunul din faţă al maşinii ei, mânjindu-mă cu ketchup şi muştar pe mâini şi fiind silită să aştept până am parcat ca să găsesc un şerveţel.
Mărie m-a abandonat din clipa în care am simţit mirosul de clor în aer. Aşa că am stat în tribune şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să mă distrez.
Piscina interioară era plină de băieţi de vârsta mea, toţi bine facuţi şi musculoşi. Nu îmi era clar încotro să mă uit.
Când Graham a urcat pe blocstart şi a sunat fluierul, am privit cum se scufundă în apă cu uşurinţa unei păsări zburând prin aer. Din momentul în care a intrat în piscină, a fost clar că urma să câştige cursa.
Am văzut-o pe Mărie, în colţul îndepărtat, ţopăind în sus şi în jos, ţinându-i pumnii să câştige, crezând în el cu toată puterea. Când Graham şi-a revendicat tronul, m-am ridicat şi am plecat, trecând pe lângă cealaltă parte a tribunelor şi prin sala de sport, în căutarea unui automat.
Când m-am întors – cu 50 de cenţi mai săracă, dar cu o pungă de Doritos mai bogată –, am văzut-o pe Olive stând în faţa mulţimii împreună cu familia ei.
Intr-o zi, vara trecută, chiar înainte de începerea şcolii, mă aflam cu Olive în subsolul ei când mi-a mărturisit că are impresia că este gay.
ir.x Pur şi simplu simţea că n.
Mi-a spus că nu este sigura, rur şi > r

ivii a bpu. băieţii, dar începea sa cre3a. în totalitate hetero. Ii plăceau baiep readâ că i-ar plăcea şi fetele. w

fr-.nl destul de siguri ri eram s.ngura persoana care«,. De asemenea, eram destul de siguri ş. ca parmp. e, ,neep, seră să bănuiască. Asta însă nu era treaba mea. S.ngura me> treabă era să-i fiu prietenă.

Aşa că am făcut lucrurile pe care le fac prietenii, cum ar fi Să pierdem vremea împreună şi să ne uităm la videoclipuri muzicale ore întregi, aşteptând să apară „ Torn al lui Natalie Imbruglia, astfel încât Olive să se poată zgâi la ea. Totuşi, nu fusese un gest complet altruist, căci era şi melodia mea preferată şi visam să-mi tai părul ca să arăt ca Natalie Imbruglia.

De asemenea, nu a fost complet altruistă nici dorinţa mea de a revedea filmul *Titanic* o dată la fiecare câteva săptămâni, în timp ce Olive încerca să-şi dea seama dacă îi plăcea să se uite la scena de sex dintre Jack şi Rose pentru că era atrasă de Leonardo DiCaprio sau de Kate Winslet.

— Bună! m-a salutat când m-a văzut în ziua aceea la bazin.

— Bună! i-am răspuns.

pw Purta tin maiou alb pe sub cămaşa bleu descheiată, ung şi brunet îi atârna drept şi îi trecea de umeri. Cu urne ca Olive Berman, cu greu puteai să îţi dai seama e„ J evT‘e,că> jumătate coreeană, dar se mândrea în S X"'" “ C°r de unde een.se hulei. ’ cat de minunat fusese bat mitzva-

Z?’iCUtine.aici? m_a întrebat.

- Ah"a Xla'naTm'a abando"«-

Librarilor! A venit c“ i^’ ând dln caP- 1 'P‘c pentru F“ca en<t sa-l vadă pe Graham?

Olive a făcut o mutră caraghioasă când a rostit numele lui Graham, iar eu am apreciat faptul că şi ea îl considera un personaj hilar.

— Da! i-am răspuns. Dar... stai, tu de ce eşti aici?

Fratele lui Olive înotase până anul trecut, când absolvise liceul. Olive încercase şi ea, dar nu reuşise să intre în echipa de înot a ferelor.

— Vărul meu, Eli, înoată pentru Sudbury.

Mama lui Olive şi-a întors privirea de la concursul de înot şi s-a uitat la mine.

— Bună, Emma! Vino, ia loc!

Când m-am aşezat lângă Olive, doamna Berman şi-a îndreptat atenţia înapoi spre piscină.

Eli a ieşit pe locul al treilea, aşa că, într-un gest reflex, doamna Berman şi-a încleştat plină de frustrare pumnii şi apoi a clătinat din cap. Pe urmă s-a întors şi s-a uitat la Olive şi la mine.

— Mă duc să-l îmbrăţişez de consolare pe Eli şi apoi, Olive, putem merge acasă, a spus ea.

Am vrut să o întreb daca pot să merg cu ele pe drumul spre casă. Olive locuia la doar cinci minute de mine. Casa mea era mai mult sau mai puţin între a lor şi ieşirea de pe autostradă. Totuşi, îmi era jenă să cer lucruri de la oameni. Mă simţeam mai confortabil învârtindu-mă în jurul cozii.

— Probabil că ar trebui să o găsesc şi eu pe Mărie, am spus. Să văd dacă putem pleca.

— Te putem duce noi! s-a oferit Olive. Nu-i aşa, mamă?

— Desigur! a răspuns doamna Berman în timp ce se ridica şi se strecura printre gradenele înghesuite. Vrei să vii să-ţi iei rămas-bun de la Eli? Sau ne întâlnim la maşină?

— La maşină, a venit replica lui Olive. lotuşi, spune-i lui Eli că l-am salutat!

Olive şi-a vârât mâna în punga mea cu Doritos şi s~a servit.

— Bine! a reluat odată ce mama ei se îndepărtase sufick ent cât să n-audă. Ai văzut-o pe fata aflată pe partea cealaltă parte a bazinului, cea care vorbea cu tipul în slip

roşu?

— Ha?

— Fata cu coadă de cal. Vorbea cu cineva din echipa lui Eli. Sincer, cred că ar putea fi cea mai sexy fata din lume! Din toate timpurile! Care a existat vreodată, de când lumea şi pământul.

M-am uitat spre piscină, căutând cu privirea o fată cu o coadă de cal. N-am avut succes.

— Unde este? am întrebat-o.

— Acum e lângă trambulină, m-a lămurit Olive, arătân-du-mi. Chiar acolo! Lângă Jesse Lerner.

— Cine? am întrebat în timp ce urmăream degetul lui Olive până la trambulină

Şi acolo am văzut, într-adevăr, o fată drăguţă cu o coadă de cal, dar nu mi-a păsat.

Pentru că l-am văzut şi pe băiatul înalt, zvelt şi musculos de lângă ea.

pw °chi adânci, trăsături bine definite şi buze pline, aru scurt şi castaniu-deschis îi era pe jumătate încâlcit, pe Dună «P ln.SUS' rezu*tatul smulgerii căştii de înot de pe cap. SaTaXr C"e " PUrta' mi-" d3t "

__ !? 7Z'? m'a întrebat Olive.

cu care vor-

M-am întors şi m-am uitat la Olive.

— Nu ştiu! Pur şi simplu, nu ştiu. Cine este?

— Locuieşte lângă familia Hughes.

M-am întors către Jesse, urmărindu-l cum ridică de jos o pereche de ochelari.

— Este în anul nostru?

— Da!

Olive a continuat să vorbească, dar eu deja începusem să nu o mai bag în seamă. În schimb, îl priveam pe Jesse în

timp ce se îndrepta spre vestiar cu restul echipei lui. Graham era lângă el şi chiar i-a pus mâna pe umăr pentru o clipă înainte de a-i sări înainte în coada care se formase şi care înainta încet. Nu mi-am putut lua ochii de la felul în care se mişca Jesse, încrederea cu care punea un picior în faţa celuilalt. Era mai tânăr decât toţi ceilalţi înotători – bobocul din echipa şcolii —, şi totuşi părea în largu) lui, stând în faţa tuturor într-un slip minuscul.

— Emma! mi-a atras atenţia Olive. Te holbezi!

Chiar atunci, Jesse şi-a întors capul uşor şi, pentru o secundă în care am rămas fără suflare, privirea i s-a oprit asupra mea. Din instinct, mi-am ferit privirea.

— Ce-ai spus? am întrebat-o pe Olive, încercând să mă prefac interesată de discuţia cu ea.

— Am spus că te holbezi la el.

— Ba nu, nu-i adevărat! m-am dezvinovăţit.

Atunci doamna Berman s-a întors în partea noastră de gradene.

— Credeam că ne întâlnim la maşină, a remarcat ea.

— Scuze! a zis Olive, sărind în picioare. Venim acum!

— Scuze, doamnă Berman! am îngăimat şi le-am urmat pe amândouă în spatele tribunelor şi apoi pe uşă.

Chiar înainte de ieşire, m-am oprit ca să îi arunc lui Jesse o ultimă privire, iar atunci am văzut un crâmpei din zâmbetul lui. Era larg şi strălucitor, cu dinţii la vedere şi sincer, ¡j lumina tot chipul.

M-am întrebat cât de bine ar fi fost ca zâmbetul acela să îmi fie destinat, să fiu cauza unui astfel de zâmbet — şi dintr-odată, noua mea pasiune pentru Jesse Lerner s-a transformat într-un balon uriaş, atât de mare, încât ar fi putut sa ne ridice pe amândoi în aer dacă ne-am fi agăţat de el.

ÎN SĂPTĂMÂNA ACEEA, LA ŞCOALĂ, APROAPE ÎN FIEcare zi, l-am tot observat pe Jesse când îşi facea apariţia pe hol. Acum, că ştiam cine este, îl vedeam peste tot.

— Treaba asta se numeşte fenomenul Baader-Meinhof, a spus Olive când i-am povestit la prânz. Frate-meu tocmai mi-a zis despre asta. Nu observi ceva, apoi afli cum se numeşte şi, dintr-odată, este pretutindeni. O vreme, Olive a căzut pe gânduri, apoi a exclamat: Uau! Sunt destul de sigură că mă confrunt cu fenomenul Baader-Meinhof *în legătură* cu fenomenul Baader-Meinhof!

— II vezi şi tu pe Jesse peste tot? am întrebat-o, pierzând din vedere esenţialul.

Puţin mai devreme, trecusem chiar pe lângă el când ieşeam de la ora de spaniolă. Vorbea cu Carolyn Bean, lângă dulapul ei. Carolyn Bean era căpitanul echipei feminine de fotbal. Avea părul blond, prins într-un coc, şi purta o bentiţă de sport în fiecare zi. Nu o văzusem niciodată fără să fie dată cu luciu de buze. Dacă acesta era genul de fată pe placul lui Jesse, atunci nu aveam nicio şansă.

— Nu îl văd mai mult decât în mod normal, mi-a răsp^ Olive. Dar, la o adică, tipul e mereu prin preajma. Sunteni colegi la cursul de algebră.

— Eşti prietenă cu el? am întrebat o. .
— Nu chiar. Dar e un tip drăguţ. Ar trebui sa-l saluţi!
— Ce ţăcăneală! Nu pot să-l salut, pur şi simplu!
— Ba bineînţeles că poţi!
Am clătinat din cap şi am privit în altă parte.
— E ridicol!
__Tu eşti ridicolă. E pur şi simplu un băiat din clasa noastră. Doar nu este Keanu Reeves.

Dacă aş putea intra în vorbă cu Jesse Lemer, nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie de Keanu Reeves! m-am gândit.

— Nu pot să mă duc şi să mă bag în seamă, e aiurea! am spus, iar apoi mi-am luat tava şi m-am îndreptat către coşul de gunoi.

Olive m-a urmat.

Bine! a zis ea. Dar să ştii că este o persoană foarte drăguţă!

Nu spune asta! i-am atras atenţia. Aşa doar înrăutăţeşti lucrurile.

Vrei să-ţi spun că e răutăcios?
- Nu şuu! Habar n-am ce vreau să-mi spui!
surprinsă^ Cam enerVantă! a comentat Olive, oarecum

Haide! O să ti^atj3 âSta, blne? 1_am răspuns. Doar că...
Peamnci ° Pachet de ^securi!
c atunci, o puneă J entă pentru a o face să uit/- fursecuri era sufici-
mdreptam spre tei^I?"^ C ıritată- A?3 că, în timp ce ne
arn numărat

___Am exact 1,5 dolari, am spus în timp ce o urmam pe Olive şi ne aşezam la coadă. Deci suficient pentru amândouă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Olive cum se holba.

— Ce-i?

Mi-a făcut semn din ochi să mă uit înainte.

Jesse Lerner stătea chiar în faţa noastră. Purta jeanşi închişi la culoare, un tricou cu Smashing Pumpkins şi o pereche de tenişi Converse One Stars.

Şi o ţinea de mână pe Carolyn Bean.

Olive s-a uitat la mine, încercând să-mi evalueze reacţia, în schimb, eu am privit înainte, mimând perfect faptul că treaba asta îmi era indiferentă.

Apoi am observat cum Carolyn Bean îi dă drumul mâinii lui Jesse şi o vâră în buzunar, de unde scoate un tub de balsam de buze şi începe să şi-l aplice pe buze.

De parcă nu era suficient de rău că îl ţinea de mână, colac peste pupăză, avea şi îndrăzneala de a renunţa la ea!

Am urât-o în clipa aia. I-ain urât tupeul de fotbalistă tâmpită, purtătoare de bentiţe şi utilizatoare de balsam de buze cu aromă de Dr Pepper.

Dacă el ar fi vrut vreodată să mă ţină de mână, nu i-aş fi dat drumul niciodată, niciodată, niciodată!

— Hai să plecăm de aici! i-am sugerat lui Olive.

— Da! a încuviinţat ea. Putem să ne luăm ceva de la automat.

Deprimată şi suferind din dragoste, m-am îndreptat spre automatul de lângă sala de repetiţii a orchestrei.

Am cumpărat două batoane Snickers, iar pe unul i l-am dat lui Olive. M-am repezit cu dinţii într-al meu, de parcă doar aşa îmi puteam umple golul din inimă.

- Am trecut peste asta! am spus. Pa®ʼUr & U Oştească. S-a terminat. Mi-a trecut! Pe bun
- OK! a comentat Olive, oarecum amuza
- Nu, vorbesc serios! am ins.stat. Pe bune ca s, "Ti

Desigur! a ns Olive, incrunmndu-se 5i strângând di. b" Apoi

am auzi, o voce venind din spatele meu:

M-am întors 5i am dat cu ochii de Sam, care .eşea dm sal, de repetiţii a orchestrei.

— O, bună! l-am salutat.
— Nu ştiam ca ai pauză de prânz.
Am dat din cap, încuviinţând.
— Da!

Avea părul puţin ciufulit şi purta o cămaşă verde cu inscripţia *Bem Dia!*

— Păi, cred că avem primul nostru schimb împreună, a zis el. Mâine la librărie, vreau să spun.

— Oh! am spus. Da, exact!

Marţi, Mărie împrumutase CD-ul meu cu Fiona Apple ă să mu ceară voie, ceea ce mă făcuse să îi strig că e o primită a f3ra Iʺaigirli ʼ iar părinţii mei auziseră. Pedeapsa fel meâ ʼ de Vineri dc la llh™ ^ î" fcmi-

*oc sâ îp fie revoca« phmentare la librări muncind mai mult. Turele su-

văţau minte şi făceau r • U ʼn Care Părinţii mei ne în-
acelaşi timp. Desemnând1^ de forţă de muncă gratuită în ner*. însemna că nu nu^ mod sPecial seara de vi-
eraU llberi să iasă la cinemé Pıerde Vremea cu Olive, iar ei

_Mâine? a bombănit Olive. Credeam că, după ore, o să ne petrecem timpul la mine.

— îmi pare rău! am suspinat. Am uitat complet. Trebuie să muncesc.

Clopoţelul a sunat, indicând că e timpul să mă îndrept spre cursul de geografia lumii.

— Ah! a exclamat Olive. Trebuie să plec! Mi-am lăsat manualul în dulap.

Olive nu m-a aşteptat, nici măcar nu s-a oferit să o facă. Să fie punctuală oriunde era lege pentru ea.

— Ar trebui să plec şi eu, i-am spus lui Sam, care nu părea să se grăbească să ajungă undeva, oriunde. Avem test la geo.

— Bine, nu vreau să te mai reţin! a zis el. Voiam doar să ştiu dacă ai nevoie să te duc. Mâine. La librărie, după cursuri.

M-am uitat la el, nedumerită. Adică, nu eram nedumerită în privinţa lucrurilor pe care le spunea. înţelegeam fizica simplă a urcării într-o maşină care urma să mă ducă de la şcoală la serviciu. Dar m-a surprins că Sam se oferise să facă asta, că se gândise să se ofere.

— Tocmai mi-am luat permisul şi am moştenit Camryul fratelui meu, a adăugat el.

În liceu, părea că toată lumea moşteneşte maşini Camry sau Corola.

— Aşa că m-am gândit..., a spus Sam, care m-a privit câteva clipe în ochi, apoi s-a uitat în altă parte. Adică... nu trebuie să iei autobuzul, asta e tot.

Ce atent era! Şi abia mă cunoştea!

— Sigur! i-am acceptat oferta. Ar fi grozav!

— Ne întâlnim în parcare, după cursuri? m-a întrebat.

— E perfect! Mulţumesc! Foarte drăguţ din partea ta!

— Pentru puţin! Ne vedem mame!

în timp ce mă îndreptam spre uşile duble de la capă^ holului. în drum spre curs, mi-a trecut pnn minte că pOate era timpul să fiu prietenă cu cine voiam să fiu prietenă şj să nu mai încerc atât de mult să resping' tot ce îi plăcea lyj Mărie.

Poate ca era timpul să... fiu eu însămi.

A DOUA ZI, LA ŞCOALĂ, AM PURTAT UN PULOVER TRICOTAT roşu şi pantaloni fără pense, atentă la cererea părinţilor mei de a nu veni niciodată îmbrăcată în blugi la librărie. Apoi, la zece minute după ce a sunat ultimul clopoţel, l-am văzut pe Sam în parcarea şcolii, rezemat de capota maşinii lui, aşteptându-mă.

— Bună! l-am salutat când m-am apropiat.

— Bună! mi-a răspuns, apoi s-a dus pe partea mea a maşinii şi a deschis portiera.

Până atunci, nimeni nu îmi mai deschisese vreodată portiera, în afară de tata, dar chiar şi atunci când facea acest gest, de obicei era în glumă.

— Oh! am exclamat, dându-mi rucsacul jos şi punându-l pe scaunul din faţă. Mulţumesc!

Preţ de o clipă, Sam a părut surprins, de parcă nu ar fi fost sigur pentru ce anume îi mulţumeam.

— Pentru portieră? Cu plăcere!

M-am aşezat şi m-am cufundat în scaunul pasagerului ,n timp ce Sam se îndrepta spre partea lui de maşină. Mi-a zâmbit tulburat când s-a suit şi a pornit motorul. Şi apoi, dintr-odată, din difuzoare a izbucnit muzică jazz.

— îmi pare rău! s-a scuzat. Uneori dimineaţa chiar buie să îmi ridic moralul.

Am râs.

— Foarte fain!

Sam a dat muzica mai încet, dar nu a opnt-o, iar eu arn ascultat-o cum se răspândea diafan în maşină. ^aiT* a dat în marşarier şi şi-a răsucit trunchiul spre mine, sprijinindu-şj braţul de spătarul scaunului meu, apoi a ieşit din parcare.

Maşina era mizerabilă. Hârtii la picioarele mele, ambalaje de gumă de mestecat şi pene de chitară împrăştiate pe bord. Am aruncat o privire spre bancheta din spate şi am văzut o chitară, o muzicuţă şi două cutii negre pentru instrumente.

M-am întors cu faţa spre direcţia de mers.

— Cine cântă? l-am întrebat, arătând spre casetofon.

Sam urmărea fluxul constant de maşini din stânga lui, aşteptând momentul potrivit pentru a se încadra.

— Mingus, mi-a răspuns, fără să se uite la mine.

Şi s-a ivit o mică deschidere, o şansă de a intra în trafic.

Sam s-a apropiat, apoi a virat rapid, alăturându-se cu graţie fluxului constant de maşini. S-a mai relaxat puţin, apoi s-a întors spre mine.

Charles Mingus, mi-a explicat. îţi place jazzul?

— Nu prea ascult. Deci nu ştiu.

— în regulă, atunci! a spus el, mărind volumul. Vom asculta şi de acum vei şti!

Am încuviinţat cu o mişcare din cap şi i-am pe„-m-am lămur>a-,ntr"Sım Sin«Ura P^Mema a fost ci m am lămurit în trei secunde că ChsrU XA-

mine şi nu ştiam cum să-| 7 r Politicos oPrească'

Aşadar, nu am facut-o.^™

Tata era la casă când am intrat pe uşa librăriei. Faţa i s-a luminat când m-a văzut.

— Bună, scumpo! m-a salutat el, concentrându-se asupra mea, apoi s-a întors pentru o clipă. Bună, Samî

__Bună, tată! i-am răspuns.

Nu îmi plăcea ca tata să mi se adreseze cu rscumpo” în faţa colegilor de la şcoală, dar să mă plâng de asta nu avea decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că am lăsat-o baltă.

Sam s-a îndreptat direct spre încăperile din spate ale magazinului.

— O să alerg la toaletă, iar apoi, domnule Blair, mă întorc şi vă degrevez de treburi.

Tata a ridicat degetul mare în sus şi apoi s-a întors spre mine.

— Spune-mi ce-ai făcut azi! m-a îndemnat el în timp ce îmi puneam geanta cu cărţi sub casa de marcat. Începe cu începutul!

M-am uitat în jur şi am remarcat că singurul client din magazin era un domn în vârstă care citea o biografie militară. Se prefacea că doar frunzăreşte, dar părea a fi de-a dreptul absorbit. Aproape că mă aşteptam să îşi lingă vârful degetului ca să poată să dea foaia sau sa îndoaie colţul paginii la capitolul preferat.

— Nu ar trebui să ieşi în oraş cu mama? l-am întrebat.

— Câţi ani îmi dai? mi-a întors-o el, uitându-se la ceas. Nu este nici măcar ora 16. Crezi că o duc pe mama ta la un film care se difuzează devreme?

— Nu ştiu! am spus, ridicând din umeri. Voi doi sunteţi cei care m-aţi silit să lucrez azi ca să puteţi merge împreună Ia film.

le-am silit sa lucrezi astăzi pentru ca ai fost nepoliticoasă cu sora ta! a punctat el.

, • ■ urmă de învinuire în v_

Tonul îi era “”nebiună. Pedepsele şî £

Părinţii mei nu prc< respectau repi i

măgirile lor erau superbe.^ E » «p,,,

stabilire de altcineva mam ea fiecare de «

trebuie să facem aşa. Hai sa iU|

şi sa trecem mai departe. • ~ ~ j .

Lucrurile s-au schimbat, câţiva an. mat tarz.u când ,-ani sunat în puterea nopţii şi ¡-am rugat să ma ta de la secţia dt

Dintr-odatâ, nu mai era un mic test distractiv. Brosc, chiar îi dezamăgisem. Dar, pe atunci, miza era mică, iar disciplina era aproape un joc.

_Ştiu că tu şi Mărie nu sunteţi chiar cele mai bune prietene, mi-a spus tata în timp ce facea ordine într-un teanc de semne de carte care stăteau lângă casa de marcat.

Când se deschisese librăria, cândva, prin anii 1960, unchiul meu, cel care o şi înfiinţase, avusese ideea să comande aceste semne de carte cam de prost-gust care aveau pe ele un glob pământesc şi un avion care îl înconjura. „Călătoreşte prin lume citind o carte” scria pe ele. Tata le îndrăgea atât de mult, încât refuza să facă unele mai moderne. Practic, tipărea la nesfârşit acelaşi şi acelaşi model.

w Cfte Or* ׀uain ’n mână un astfel de semn, eram sur- Ckrx • C^t b*ne simbolizau exact ceea ce mă enerva la uorana asta.

Urmelor’ aveam de gând să văd lumea *călătorind* daP

seama cât de muT decât crezi’ voi două o să vă nuat tata. aveţi

nevoie una de cealaltă! a conţi'

Adulţilor le place ,
«lntr-o zi» ori (inaj devr^bunie să le zică adolescenţilor că e sau
mai târziu” se vor întâmp11'

o mulţime de lucruri. Ii încântă să spună că acele lucruri se întâmplă „înainte să te dumireşti ce se petrece” şi sunt gata să-ţi explice cât de repede „zboară” timpul.

Aveam să descopăr mai târziu că aproape tot ce îmi spuseseră părinţii mei în această privinţă se dovedise adevărat. Anii de facultate chiar au „zburat”. „Mai devreme sau mai târziu”, nii-am schimbat părerea în privinţa lui Keanu Reeves. Am trecut de 30 de ani „înainte să mă dumiresc ce se petrece”. Şi, aşa cum a spus tata în după-amiaza aceea, „într-o zi” aveam să am foarte, foarte multă nevoie de sora mea.

Dar atunci am ridicat din umeri, la fel cum faceau toţi adolescenţii de pe tot cuprinsul ţării la orice lucru le spuneau părinţii lor chiar în clipa aceea.

— Eu şi Mărie nu o să fim prietene. Niciodată! Şi îmi doresc să o lăsaţi baltă cu asta!

Tata a ascultat, dând încet din cap, apoi şi-a întors privirea, concentrându-şi în schimb toată atenţia asupra aranjării unui alt teanc de semne de carte. Intr-un târziu, s-a întors la mine.

—le-am auzit! a spus el, replica lui obişnuită când hotăra că nu vrea să vorbească despre ceva.

Sam a ieşit din spate şi mi s-a alăturat la casă. Clientul care citea cartea s-a apropiat de tejghea cu volumul în mână şi ne-a rugat să i-l punem deoparte. Fără îndoială, ca să se întoarcă a doua zi şi să citească acelaşi exemplar, de parcă i-ar fi aparţinut de drept. Tata s-a comportat de parcă ar fi fost încântat să facă asta. Era extrem de fermecător cu străinii!

Imediat ce a plecat bărbatul, mama a ieşit din biroul ei din spatele magazinului. Din păcate, tata nu a văzut-o.

— Ar trebui să-i spun mamei tale că e timpul să plecăm! a zis el.

Am încercat să îl opresc, dar deja întorsese uşor capul şi începuse să strige: . i

Z D„$^{h}{}_{a}$X cX' a "Xmat mama, dueându-și o mână la ureche. Sunt chiar aici.

TaX-Xrlspat pentru a arăta că Făcuse o greşeală, apoi i-a anus uşor urechea. Astfel de gesturi, nuc, dovez, de mn-mitate între ei, mă făceau să mă gândesc ca părinţii mei probabil încă făceau sex. Cumva, gândul îmi provoca repulsie şi mă încânta deopotrivă.

Părinţii lui Olive păreau mereu pe punctul de a divorţa. Practic, cu câţiva am în urma, Debbie, prietena lui Alane, a locuit la noi timp de două luni, când părinţii ei îşi puneau la punct separarea. Aşa că eram suficient de deşteaptă ca să ştiu că sunt norocoasă să am părinţi care încă se iubesc.

— Bine, bine, din moment ce sunteţi amândoi aici, noi plecăm! a spus mama şi a mers în spate ca să-şi ia lucrurile.

— Credeam că nu plecaţi la întâlnire decât mai târziu, i-am spus tatei.

Da, corect, dar de ce am mai pierde timpul când fiica noastră este aici să facă toată treaba? m-a întrebat el. Dacă ne grăbim, putem ajunge acasă la timp pentru un disco-pu-iuţ de somn.

— Ce este un disco-puiuţ de somn? a întrebat Sam.

— Nu mtra în ineul lori E o capcană! am replicat.

xxxr<Mmenii şi radă_-Nu eram simian, ca şi cum aş fi putut sTfe' " de somn pe careTÎ traÎSomn' dragS Samuel, este un pui Vedeţi, în anH'70. P la »

\t-ani îndepărtat, deja plictisita, şi am început să reorganizez lângă geam topul celor mai bine vândute titluri. Lui Mărie îi plăcea să-şi strecoare cărţile favorite acolo, dân- du-le astfel un impuls autorilor ei cei mai iubiţi. Singurul lucru care mă interesa pe mine era ca stivele să fie drepte. Nu-mi plăceau colţurile îndoite.

M-am animat doar când l-am auzit pe Sam răspunzând cu hohote de râs la povestea tatei despre câştigarea unui concurs disco în Boston şi spunând:

— lini pare rău că zic asta, dar nu este o poveste foarte bună!

Mi-a ridicat capul şi l-am aţintit pe Sam cu privirea, vădit impresionată.

Tata a râs şi a clătinat din cap.

— Când aveam vârsta ta, iar un adult spunea o poveste proastă, ştii ce faceam?

— O memorai ca să ne poţi plictisi cu ea? am intrat în joc.

Sam a râs din nou. În ciuda faptului că voia să pretindă că este rănit, tata a chicotit.

— Las-o baltă! Voi doi puteţi rămâne aici şi lucra în timp ce eu mă distrez în oraş.

Eu şi Sam am făcut schimb de priviri.

— Aha! Cine râde acum? a întrebat tata.

Mama a ieşit cu lucrurile lor şi, în câteva minute, ai mei erau plecaţi, strecura ndu-se în maşină, în drum spre dis- co-puiuţul de somn. Pentru o clipă, am rămas uimită că avuseseră curaj să lase librăria pe mâinile lui Sam şi ale mele. Două persoane sub 17 ani se ocupau de ce urma pe seară? Dintr-odată, mă simţeam matură. De parcă mi s-ar fi încredinţat cu adevărat responsabilităţi de adult.

Şi apoi şi-a trădat prezenţa Margaret, asistent-managₑ_ rul, şi mi-am dat seama că părinţii mei o chemaseră să ne supravegheze.

— Voi fi în spate să fac programul pentru săptămâna vii. toare, a anunţat Margaret imediat ce a intrat. Dacă aveţi nₑ. voie de ceva, strigaţi!

M-am uitat la Sam, care stătea la casă, aplecat cu

coatele rezemate de tejghea.

M-am oprit la secţiunea biografii, unde am început, de asemenea, să fac ordine. Adagazinul era liniştit. Părea aproape o prostie să ai doi oameni în faţă şi unul în spate. Ştiam totuşi că eram acolo drept pedeapsă, iar Sam, pentru că părinţii mei doriseră să îi oferea posibilitatea să lucreze.

Am hotărât să mă aşez pe podea şi să răsfoiesc ghidurile de călătorie Fodor, dacă tot nu venea niciun client.

— Deci, ce părere ai despre Charles Mingus? m-a întrebat Sam.

M-a surprins faptul că părăsise zona de lângă casa de marcat şi se afla la câteva culoare mai încolo, reînnoind stocul de ziare.

Oh! am spus. Ăăă... E foarte tare!

Sam a râs.

incinoaso. mi-a trântit-o. Nu ţi-a plăcut de niciun

fel! adevărul nt∘FS m“arn uitat la el, stânjenită să recunosc

fel. îmi pare rau! am zis. Aşa e! Nu mi-a plăcut de niciun

Sa™ a cIăt>nat din cap.

In3? bine! Acum ştii-

ba, dacă cineva mo î

sa sPun că nu. ln*reabă dacă îmi place jazzul, p°l

-— Pai, s-ar putea totuşi să-ţi placă jazzul, a insistat Sam.

Doar pentru ca nu-ţi place Alingus nu înseamnă...

S-a oprit însă când a văzut ce mutră făcusem.

— Eşti deja gata să respingi tot jazzul?

— Poate? am răspuns, jenată. Nu cred că jazzul e genul meu.

Sam şi-a dus iute mâna la piept, de parcă l-aş fi înjunghiat în inimă.

— O, hai! am spus. Sunt sigură că există o mulţime de lucruri pe care eu le iubesc, iar tu le urăşti.

— Pune-mă la încercare!

— *Romeo + Julieta*\ am spus încrezătoare.

De-a lungul timpului, la şcoală, se dovedise a fi o linie de demarcaţie clară între băieţi şi fete.

Sam se uita din nou la ziarele din faţa lui.

— Piesa de teatru? m-a întrebat.

— Filmul! l-am corectat.

A clătinat din cap, de parcă habar n-avea despre ce vorbesc.

— Nu ai văzut niciodată *Romeo + fulieta* cu Leonardo DiCaprio?

Eram conştientă de faptul că existau şi alte versiuni cinematografice ale piesei despre Romeo şi Julieta, dar pe atunci, nu exista niciun alt Romeo în afară de Leo. Şi nicio altă Julieta în afară de Claire Danes.

— Nu prea mă uit la filmele noi, mi-a răspuns Sam.

În librărie au intrat o femeie însoţită de fiul ei şi s-au îndreptat direct spre secţiunea pentru copii, aflată undeva, în spate.

— Aveţi *Iepurele de catifea*[2]*'?* a întrebat ea.

[1] Este vorba despre transpunerea cinematografică imaginată în anul 1996 de regizorul Baz Luhrmann a celebrei tragedii shakespeariene (n. tr.).

** The Velveteen Rabbit,* de Margery Williams, despre o jucărie care Vrea din tot sufletul să fie iubită (n. tr.).

Sam a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a poi nit împre una cu ea spre rafturile din capătul îndepărtat al magazinul^

M-am îndreptat spre casa de marcat. Când s-au întor$ţ eram gata să încasez, având pregătite şi o punga de plastic verde şi un semn de carte cu „Călătoreşte prin lume citind o carte”. După ce clienţii au ieşit pe uşă, m“am întors către Sam, care stătea într-o parte a librăriei, sprijinit de o masă, fără sa aibă nimic de făcut.

__Atunci, ce-ţi place să faci? l-am întrebat. Dacă nu eşti pasionat de filme, vreau să spun.

Sam a căzut pe gânduri.

— Păi, am mult de învăţat, mi-a răspuns. Şi, în afară de asta, fiind silit să mă împart între slujba mea aici şi să fiu în fanfară, orchestră şi trupa de jazz, nu am prea mult timp liber la dispoziţie.

M-am uitat la el. Mă gândeam din ce în ce mai puţin la faptul că Mărie îl găsea drăguţ şi din ce în ce mai mult la faptul că şi eu o făceam.

Pot să te întreb ceva? am zis în timp ce mă întorceam de la rafturile din faţa mea şi mă îndreptam spre el.

Cred că, de regulă, aşa se petrec lucrurile într-o conversaţie, deci sigur, mi-a răspuns el, schiţând un zâmbet.

Am izbucnit în râs.

— De ce lucrezi aici?

— Ce vrei să spui?

dnin lucra 3t3t ocuPat’ ^e ce petreci atât de mult
np lucrar*d intr-o librărie?

să-mi plăteîcTs'i'^r"'‘i'l' CUgetand Ei bine’ trebUi‘ W» -»ba. iart;
™ Şııă * * -mi iau un te-

vreme ÎI plătesc eT^ 1 3U f∘St de acord cu asta câtâ

Am înţeles partea aceea. Aproape toţii copiii de la şcoală aveau o slujbă după ore, cu excepţia celor care lucrau ca sal- vamari în timpul verii şi, cumva, reuşeau să câştige suficient cât să le ajungă tot anul.

__Dar de ce *aicil* .Ai putea lucra la magazinul de CD-uri de peste drum. Sau la magazinul de muzică de pe strada principală.

Sam s-a gândit o vreme ce să îmi răspundă.

— Nu ştiu! M-am gândit să îmi depun candidatura şi acolo. Dar... cred că am vrut să lucrez într-un loc care nu are ni ci o legătură cu muzica.

— Ce vrei să spui?

— Păi, cânt la şase instrumente. Trebuie să exersez necontenit. Cânt la pian cel puţin o oră în fiecare zi. Aşadar, cred că e frumos să ai de făcut, de exemplu, şi un lucru în care nu te loveşti de acorduri minore, tempouri şi...

Pentru o clipă, Sam a părut pierdut în propria lume, apoi a revenit cu picioarele pe pământ.

— Uneori trebuie să fac ceva total diferit.

Nu-mi puteam imagina cum e să fii ca el, să te pasioneze ceva în aşa măsură, încât, la un moment dat, să fie necesar să iei o pauză. Eu, una, nu aveam vreo pasiune anume. Ştiam doar că aceasta nu era pasiunea familiei mele. Nu erau cărţile.

— Ce instrumente? l-am întrebat.

— Aăă...

— Care sunt cele şase instrumente la care cânţi?

— Oh! a exclamat.

Până să-mi răspundă, în librărie au intrat trei tete de ta şcoală. Nu le ştiam după nume, dar le văzusem pe ho-luri- Erau mai mari, eram destul de sigură în privinţa asta. Râdeau şi glumeau, fără să ne bage în seama pe mine

sau Pe Sam. Cea mai înaltă se îndrepta spre noile volume de ficţiune, în timp ce fetele celelalte roiau în jurul secţiunii chilipiruri, ridicând diferite cărţi şi râzând de ele.

— Pian, a spus Sam. Cu ăsta am început. În clasa a doua Şi apoi, să vedem...

Băiatul a ridicat degetul mare, pentru a începe sa mere, adăugând apoi câte un deger pentru fiecare instrument enumerat.

_ Chitara – electrică şi acustică dar le consider Ca fiind un singur instrument, plus bas, de asemenea electric şi acustic, care cred că trebuie numărate tot ca fiind unul singur, deşi chiar sunt total diferite.

— Deci cinci până acum, dar vrei să spui că sunt doar trei. Sarn a râs.

— Corect! Şi apoi tobe, puţin. Asta e instrumentul la care stau cel mai prost. Să zicem că doar cochetez, dar mă descurc din ce în ce mai bine. Şi apoi trompetă şi trombon. Mi-am cumpărat recent şi o muzicuţă, doar ca să văd cât de repede pot să învăţ. Până acum, merge bine.

— Deci şapte! am spus.

— Da, dar muzicuţa nu se pune la număr, cel puţin deocamdată.

În momentul acela, îmi doream ca părinţii să mă fi pus să învăţ un instrument când eram în clasa a doua. Acum mi se părea prea târziu. Uite cât de uşor e să-ţi spui că este prea târziu pentru a face ceva! Eu am început să o fac la vârsta de

E la fel ca în cazul limbilor străine? l-am întrebat-este 3 cr^ut vorbind engleză şi coreeană, şi cică acum •' este uşor sa înveţe alte limbi.

Sam s-a gândit la idee.

iar la cursul d ^c- Am crescut vorbind un pic portughe^' rSU' d<= sPaniolă pot intui o parte din cuvinte- E CU» acelaşi lucru când ştii să cânţi la chitară şi apoi înveţi basul. Există un soi de suprapunere, cu siguranţă.

__ De ce ai vorbit portugheză? l-am întrebat. Vreau să spun, părinţii tăi sunt din Portugalia?

— Mama este braziliană la a doua generaţie, m-a lămurit Sam. Dar nu am fost niciodată fluent în portugheză sau aşa ceva. Doar câteva cuvinte ici şi colo.

Fata înaltă s-a apropiat de casa de marcat, aşa că am lăsat jos cartea pe care o aveam în mână şi am mers la tejghea.

Cumpăra un roman de Danielle Steel.

— E pentru mama. De ziua ei, mi-a spus când am încasat banii.

De parcă aş fi judecat-o! Nu o faceam. Nu o faceam niciodată. Eram mult prea îngrijorată că toţi ceilalţi mă judecau pe mine.

— Pun pariu că îi va plăcea! i-am răspuns.

I-am făcut totalul, iar ea a scos un cârd de credit şi mi l-a dat. Lindsay Bean!

Imediat, asemănarea a devenit evidentă. Arăta ca o versiunea mai în vârstă şi mai deşirată a lui Carolyn. I-am pus cartea în pungă şi i-am întins-o. Sam, care mă supraveghea, a arătat spre semnele de carte, amintindu-mi.

— O, stai! i-am spus fetei. AI nevoie de un semn de carte.

Am luat unul şi i l-am strecurat în pungă.

— Mulţumesc! mi-a zis Lindsay.

M-am întrebat dacă se înţelegea bine cu Carolyn şi cum erau surorile Bean. Poate se iubeau, poate adorau să îşi petreacă timpul împreună. Poate, atunci când Lindsay o

ducea pe Carolyn la mall pentru a-şi cumpăra blugi, nu o abandona în magazin.

Ştiam că e o prostie să presupun că viaţa lui Carolyn e mai bună decât a mea doar pentru că ieri îl ţinuse de mână pe Jesse Lerner când stătuseră la rând să cumpere fursec^ Dar, de asemenea, ştiam că, pur şi simplu pentru că îl *ţîn*^ de mână pe Jesse când stătuseră la rând să cumpere fur^ curi, viaţa ei chiar *era* mai bună decât a mea.

începea să apună soarele. Maşinile îşi aprinseseră far^ rile. Adesea, în timpul serii, faza scurta a SUV-urilor era suficient de puternică pentru a străluci în vitrină.

Şi exact asta s-a întâmplat în timp ce Lindsay şi prietenele ei ieşeau din librărie. Un SUV uriaş, de culoarea şampaniei, a parcat în faţa magazinului, cu luminile îndreptate chiar asupra mea. Când şoferul a oprit maşina, am putut vedea despre cine e vorba. Jesse Lerner stătea în faţă, pe scaunul pasagerului. La volan se afla un bărbat, cel mai probabil tatăl lui.

Când portiera din spate s-a deschis, am văzut-o coborând pe Carolyn Bean.

Jesse a ieşit din partea lui şi a îmbrăţişat-o pe Carolyn de rămas-bun. Apoi Carolyn a urcat în maşina surorii ei, alături de cele două fete.

Jesse a sărit înapoi în maşina tatălui său, aruncând în acelaşi timp o privire în direcţia librăriei. Nu mi-am putut da seama dacă mă văzuse. Mă îndoiam că *se uitase* cu ade-d^h CUm ° £*CUSem eu' ^ar nu mi-am putut lua ochii şi Lînrk 63 mea l-3 Urmar*t c^iar şi când maşina lui Carolyn rile din nou ^Tîeş'i'dîn?' CS"d T"' luiJesse a aPrins &r"'

Când m.am întors la £""7 tre' manevre' fel, mă durea. De parcă l . • r ftce£»n, simţeam că, într-un eram silită să privesc d • Lerner ^ebuia să fie al meu şi „ LX"-™ nedreptăţii'

de carte, împrăştiindu-l ' CU mana teancul de semne la Ioc. '
' e' a?a că le-am adunat şi le-am pus

___Ăaă... mă întrebam..., a început Sam.

— Da?

— Dacă ai vrea să mergem la un moment dat la un film împreună.

M-am întors şi m-am uitat la el, surprinsă.

în clipa aceea, mă simţeam copleşită de prea multe lucruri. Jesse şi Carolyn, farurile care îmi bătuseră în ochi şi faptul că, posibil, *cineva îmi propunea o întâlnire.*

Ar fi trebuit să răspund „Sigur!” sau „Categoric!” în schimb, am spus:

— Oh... Oh...

Şi apoi, nimic altceva.

— Nicio problemă! a zis Sam, în mod clar disperat ca această situaţie de-a dreptul stânjenitoare să ia sfârşit, înţeleg!

Şi, astfel, l-am trimis pe Sam Kemper direct în zona prietenilor.

DOI ANI ŞI JUMĂTATE MAI TÂRZIU, SAM ABSOLVEA.

îmi petrecusem o bună parte din clasa a X-a încercând să-l conving pe Sam să mă invite din nou în oraş. Venisem cu tot felul de aluzii că nu am nimic de făcut sâmbătă seara şi îi dădusem oarecum de înţeles că ar trebui să petrecem timp împreună şi în afara librăriei, dar el nu se prindea, iar eu eram mult prea laşă ca să-l întreb de-a dreptul. Aşa că am lăsat-o baltă.

Apoi, între timp, am devenit amândoi prieteni apropiau. Aşa că m-am dus cu mama şi tata să-i facem galerie în umpceetatea afară în căldura înăbuşitoare în tocă şi robă.

arie nu se întorsese încă acasă de la Universitatea din Ne. Hampshire (UNH) pentru vacanţa de vară. Se speri- • . j . en£ eZ^ petrecea timpul liber trimiţând poves- da t™r l'rS<î re"Ste literare- încă nu ‘ Publicase niciuna, rând. *Grak'"?'* î™ Slgură că avea sa se întâmple cât de cu- după doar ‘‘.'T “ desPJr’iserf nume Mike ai . ^arie se nitalnea cu un tip pe de articole sportiv^M^rie^IdeţineaU “ de magazi°! se căsătorească cel i ' – urnea adesea că, dacă aveau să " “'e două afaceri urmau să fuzioneze. „V-aţi

prins? Am vinde cărţi şi echipament sportiv în acelaşi maga

zin”, ne explica ea.

După cum i-am spus lui Olive, lista lucrurilor pe care le spunea Mărie şi care mă faceau să îmi vină să vărs era nesfârşită. Totuşi, nimeni altcineva nu părea să vrea să vomite în preajma ei. Aşa se face că părinţii mei au promovat-o ca asistent-manager pe perioada verii.

Margaret îşi dăduse recent demisia, iar Mărie făcuse lobby pentru această slujbă. Am fost surprinsă când mama s-a arătat reticentă.

— Ar trebui să se distreze la facultate, a justificat ea. înainte de a se întoarce aici şi a-şi asuma toată responsabilităţile care vin la pachet.

Tata însă era atât de încântat de asta, încât până şi eu m-am mai înmuiat! Ba i-a făcut chiar şi o insignă de asistent-manager, deşi niciunul dintre noi nu purta insigne pe care să îi apară numele. Pe urmă, i-a mărturisit mamei că nici că putea fi mai fericit la gândul că avea să-şi petreacă vara cu ambele fiice la librărie.

Zâmbetul de pe chipul lui şi strălucirea din ochi m-au făcut să-mi promit să fiu mai drăguţă cu Mărie. Ea însă nici măcar nu venise încă acasă, iar eu eram deja sigură că treaba asta avea să dureze.

Nu aşteptam deloc cu nerăbdare să-mi petrec vara la magazin. Sam îşi depusese preavizul cu o lună înainte şi îşi lucrase ultima zi la noi. În loc să rămână în oraş, urma să plece peste câteva săptămâni pentru a face un stagiu la un cabinet de terapie prin muzică din Boston. Şi apoi, în toamnă, începea să studieze muzica la Berklee.

Fusese prima lui opţiune, iar când a fost admis, l-am fe-

pentru că rămânea aşa de aproape de casă. Insă nu glumeam

chiar în întregime. Nu puteam să înţeleg nici în rupta) pul ui de ce prima lui opţiune era să trăiască într-o parte ţării în care trăise toată viaţa. Eu, una, pusesem ochii pe Universitatea din Los Angeles. Primisem o broşură prin poştă şi îmi plăcea ideea de a merge la şcoală într-un |oc unde era mereu soare.

în timp ce numele lui Sam era strigat pe terenul de fotbal, transformat în după-amiaza aceea în spaţiu pentru ceremonii, părinţii mei nu reuşeau să cadă de acord dacă să păstreze sau nu terasa din spate. A trebuit să-i trag tatei un ghiont cu cotul în coaste pentru a-i capta atenţia.

— Hei! am spus. E rândul lui Sam!

— Samuel Marcos Kemper, a anunţat directorul.

Ne-am ridicat toţi trei şi l-am ovaţionat, alăturându-ne astfel părinţilor lui, care erau aşezaţi în cealaltă parte a mulţimii.

Când Sam s-a aşezat, privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă şi am remarcat un zâmbet strccurându-i-se pe faţă.

Patru ore mai târziu, eu şi Olive stăteam în bucătăria lui Billy Yen, umplându-ne paharele roşii din plastic cu o chestie cu aspect de bere dintr-un butoiaş din inox rece ca gheaţa.

Aveam aproape 1 7 ani, mă pupasem cu vreo doi ţipi şi mă întâlnisem cu Robby 1 immer vreo patru săptămâni, timp în care îl lăsasem să-mi ajungă până la chiloţi. Pot spune cu siguranţă că eram dornică să-mi pierd virginitatea la momentul potrivit şi nădăjduiam că acesta nu avea să întârzie prea mult.

În ceea ce o privea pe Olive, aceasta le mărturisise părinţilor ei că e bisexuală, apoi îi băgase complet în ceaţă când începuse să se întâlnească cu Matt Jennings. Cu multă răbdare, Olive le-a explicat alor ei că a fi bisexual nu înseamnă gay» *bisexual-* Şi, cu toate că păreau să priceapă, aceştia au fost din nou bulversaţi când Olive şi Matt s-au

despărţit, iar Olive a început să se întâlnească cu o fată de la CVS, unde lucra după ore. Părinţii lui Olive înţelegeau ce înseamnă gay, înţelegeau şi ce înseamnă hetero, dar nu o înţelegeau pe Olive.

— Ai văzut cine e aici? m-a întrebat Olive, apoi a luat un gât de bere şi a făcut o grimasă. Practic, chestia asta are gust de apă, a remarcat ea.

— Cine? am întrebat-o.

AITI sorbit şi eu din pahar şi mi-am dat seama că Olive are dreptate – chestia aia chiar avea gust de apă. Totuşi, îmi plăcea berea cu gust de apă. Avea mai puţin gust de bere.

— J-E-S-S-E, m-a anunţat Olive.

— E aici? am întrebat.

Olive mi-a confirmat cu o mişcare din cap.

— L-am văzut mai devreme, lângă piscină.

Când auziserăm de petrecere, eu şi Olive habar nu aveam că exista şi o piscina, iar oamenii alergau pe acolo în bikini şi slipuri, aruncându-se unii pe alţii în apă şi încercând să vadă care e mai laş. Dar chiar dacă am fi ştiut, tot am fi venit şi tot nu ne-am fi echipat cu costumele de baie.

Am mai sorbit o dată din propria băutură şi apoi am decis sa o dau pe gât pe nerăsuflate. Pe urmă mi-am umplut din nou paharul.

— Bine! am spus. Hai sa ne plimbăm pe aici şi să vedem dacă îl găsim!

Jesse şi Carolyn se desparţiseră anul ăsta, cândva în timpul vacanţei de primăvară. Nu era un lucru chiar atât de nebunesc să cred că Jesse m-ar putea observa.

Doar că era. Adică, era de-a dreptul absurd!

Acum Jesse era căpitanul echipei de înot şi condusese echipa liceului spre victorie trei sezoane la rând. Se scrisese

despre el chiar şi în ziarul local, articolul fiind intitulat erner, copilul-minune al înotului, doboară recordul de metri craul”. Clar nu era de nasul meu. 3

Ne-am luat amândouă paharele cu noi în spate, alătu ‘ du-ne haosului din curte şi de la piscină. Pe terasa din 1^ roşu erau fete care fumau ţigări cu aromă de cuisoare* deau împreună, toate îmbrăcate la fel, cu maiouri cu bretele subţiri şi blugi cu talie joasă. Am constat jenată că eramîm brăcată identic.

Purtam un maiou negru şi blugi evazaţi, care începeau la vreo patru centimetri mai jos de buric. Era un spaţiu destul de mare între top şi pantaloni, şi mi se vedea abdomenul. Olive purta pantaloni de camuflaj şi un tricou violet cu decolteu în V, expunându-şi, de asemenea, abdomenul inferior. Mă uit la pozele cu noi de atunci şi mă întreb ce naiba fusese în capetele noastre de plecaserăm de acasă cu buricul pe-a făără.

— Arăţi grozav, apropo! m-a complimentat Olive. Cred că ăsta e cel mai sexy look al tău de până acum.

— Mulţumesc! i-am spus.

îmi imaginam că se referea la felul în care îmi purtam părul lung, blond-castaniu, liber pe spate şi cu cărare pe mijloc. Bănuiam, de asemenea, şi că avea ceva de-a face cu felul în care mi se dezvolta corpul. Mă simţeam mai încrezătoare în ceea ce priveşte fundul şi mai puţin timidă în ceea ce priveşte sânii. Stăteam cu spatele mai drept. începusem sa m dau cu rimei maro-închis şi blush. Devenisem sclava luciu- lui de buze, la fel ca oricare altă fată de la şcoală. Eram < e parte de senzaţia că devenisem lebăda cea frumoasa, dar nici răţuşca cea urâtă nu mai eram. Mai degrabă, mă plasam un deva pe la mijloc, şi cred că încrederea crescândă în fizic meu începea să se vadă.

Olive şi-a fluturat o mână prin dreptul feţei când fumul

cu aromă de cuişoare a ajuns la noi.

__ De ce cred fetele că, doar pentru că ţigările astea miros oarecum a nucşoară, aş vrea să simt aroma asta mai mult decât pe cea obişnuită?

S-a îndepărtat apoi, pornind spre piscină, ca să pună o oarecare distanţă între noi şi fum.

De îndată ce picioarele mi-au ajuns pe betonul din jurul piscinei, mi-am dat seama cine era pe cale să sară în apă.

Acolo, într-un costum de baie roşu cu alb, ud şi lipit de picioare, şi cu degetele aliniate perfect cu marginea trambulinei, era... Sam.

Avea părul ud şi lipit de cap. Era la bustul gol. Acolo, sub firicelele de păr de pe piept şi pectoralii proeminenţă, se vedeau pătrăţele.

Sam avea pătrăţele!

Poftim?

Eu şi Olive l-am privit cum a sărit încet, luându-şi avânt.

În clipa următoare a fost în aer.

Şi a aterizat cu zgomotul familiar al unei sărituri pe burtă. — Ohhhhh, frate! Asta cred că a durut al naibii!

Apoi Sam şi-a scos scăfârlia din apă, râzând. Şi-a scuturat apa din urechi şi a dat cu ochii de mine..

A zâmbit şi a început să înoate până la margine, căci un al doilea tip sărise imediat după el.

Am simţit cum mă cuprinde instantaneu neliniştea. Dacă Sam venea la mine ud şi pe jumătate gol, ce îmi doream să se întâmple?

- încă o bere? m-a întrebat Olive, întinzându-şi paharul spre mine ca să-mi arate că e gol.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, presupunând că nierge să ia băuturile.

Fii o drăguţă! mi-a spus în schimb şi mi-a întin harul ei.

Ani izbucnit în râs.

— Eşti atât de enervantă!

Ea a zâmbit.

— Ştiu!

M-am dus la butoiul de afară şi am pompat suficient pentru a umple un pahar, ultimul înainte să se isprăvească băutura.

— O, la naiba! am auzit din spatele meu.

M-am întors.

Jesse Lemer stătea cam la o palmă de mine. Purta tricou, blugi şi sandale din piele. Zâmbea într-un mod care părea deopotrivă încrezător şi oarecum timid, de parcă ştia cât de chipeş pare şi e jenat.

— Ai stors tot ce mai era în butoi! a comentat el.

Era pentru prima dată când Jesse îmi adresa o frază completă, prima dată când auzeam un cuvânt după altul ieşind din gura lui, rostite fix pentru urechile mele.

Singura chestie ciudată la treaba asta era că *nu* părea deloc ciudată. Practic, într-o singură clipă, Jesse trecuse de la a fi cineva pe care îl vedeam de la distanţă la cineva cu care simţeam că vorbisem toată viaţa. Nu eram intimidata, aşa cum îmi imaginasem întotdeauna că voi fi. Nici măcar nu eram neliniştită. Era ca şi cum petrecusem ani întregi an- trenându-mă pentru o cursă, iar acum ajunsesem în sfârşit să particip la ea.

— Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare!

— Regulile spun că, dacă iei ultima bere, trebuie să o bei pe nerăsuflate! mi-a amintit el.

Şi, apoi, din mulţime, a venit cuvântul pe care niciu* adolescent cu un pahar de plastic în mână nu vrea să-l

— Poliţişti!

Jesse 3 întors capul, căutând să îşi dea seama dacă ameninţarea e reală sau doar o glumă proastă.

în colţul îndepărtat al curţii, cam pe unde se termina aleea, dincolo de iarbă, se zăreau luminile albastre şi roşii ale unui girofar.

Şi apoi s-a creat o busculadă.

M-am uitat în jur, încercând să o găsesc pe Olive, dar aceasta o ştersese deja în pădurea din spate, atragându-mi atenţia şi îndemnându-mă să-i urmez exemplul.

Am scăpat paharele pe jos, vărsându-mi berea pe picioare. Apoi am simţit o mână pe încheietură. Jesse mă trăgea după el în direcţia opusă tuturor celorlalţi. Nu ne îndreptam spre pădurea din spate, ci spre tufişurile care despărţeau casa de cea de lângă ea.

Toată lumea se învălmăşea. Ceea ce puţin mai devreme fusese un soi de haos controlat, specific unei beţii de liceu, a devenit curând un adevărat tăvălug, cu adolescenţi alergând în toate direcţiile. Aceasta era cea mai apropiată imagine despre anarhie pe care o aveam.

Când eu şi Jesse am ajuns la tufişuri, acesta m-a îndemnat să intru prima. Erau nişte arbuşti deşi şi cu ţepi. îmi simţeam pielea de pe braţele şi gleznele goale frecându-se de acele minuscule şi ascuţite venind din toate direcţiile.

lotuşi, erau nişte tufişuri suficient de mari, încât Jesse să se poată ascunde şi el lângă mine, dar şi suficient de întunecoase ca să mă simt la adăpost de privirile vigilente ale po- Oştilor. în plus, eram suficient de departe de toţi ceilalţi, încât peste noi să se lase liniştea, dacă ţipătul unei sirene de Poliţie şi tropăitul cu paşi grei pot fi vreodată descrise ca fiind linişte.

Simţeam trupul lui Jesse lângă al meu şi braţul atingâ

du-mă uşor.

— Au! l-am auzit, lamentându-se în şoaptă.

__Ce-i? i-am şoptit.

_ Cred că mi-am tăiat buza intr-un şpm.

O lumină crudă s-a revărsat deodata peste tufişunlei, care ne adăposteam, moment în care am mg eţat.

îmi auzeam propria respirape şi mu simţeam inima bă. rând să-mi spargă pieptul. Eram îngrozită; nu era nido ». doială în privinţa asta. Eram beată. Nu criţă, m n.ciun „i. dar mai mult decât abţiguitâ. Exista un pericol real dacă eram prinsă: aveam să înfrunt nu numai dezamăgirea părinţilor mei, ci şi ameninţarea reală de a fi arestată.

Acestea fiind zise, îmi era imposibil să neg furnicătura de entuziasm care îmi alerga prin vene. Emoţia în timp ce mi-am înăbuşit respiraţia când umbra unui poliţist se apropia tot mai mult de noi. Era palpitant să simt adrenalina cur- gând prin mine!

upă o vreme, lucrurile au început să se liniştească. Nu mai auzeau paşi grei şi nu se mai vedeau lanterne. Am auzit maşinile plecând şi discuţiile încetând. Simţeam o mancanme insuportabilă pe glezne şi ştiam că fiisesem muşcata de ceva sau de cineva. La urma urmei, era luna mai în Massachusetts, ceea ce însemna că în aer nu exista insectă care sa nu fie însetată de sânge.

Nu eram lămurită când trebuia să vorbesc, să mp tăcer«

Pe de o parte părea că e sigur să ieşim din tufişuri. * de alta, era genul de decizie în privinţa căreia nu vrei să « înşeli.

Curând, l-am auzit pe Jesse şoptindu-mi numele. —

Emma? a spus încet. Eşti teafară?

Habar nu aveam că îmi ştie numele, şi iată că-l rostea,

ca şi cum era normal să o facă!

-— Da! i-am răspuns. Poate puţin julită, dar, în afară de asta, sunt teafară. Tu?

— Şi eu! Şi eu sunt teafar. Jesse a mai tăcut o clipă, apoi a spus: Cred că este sigur să ieşim. Poţi să te târăşti afară?

Felul în care a spus asta m-a făcut să cred că poate se mai târâse prin tufişuri şi altădată, că poate nu era prima oară când se afla Ia o petrecere la care nu trebuia să fie şi făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

— Da! i-am răspuns. Am înţeles!

După ce am mers un pic târâş, ca la armată, stăteam în picioare, pe iarbă, în faţa lui Jesse Lerner.

Avea buza tăiată şi o zgârietură pe frunte. Braţele îmi erau brăzdate de câteva zgârieturi. Glezna încă mă mânca. Mi-am ridicat piciorul şi am văzut câteva urme mici acolo unde pantalonii se întâlneau cu partea de sus a pantofilor.

Era întuneric beznă, iar luminile din casă erau stinse. Totul era cufundat în tăcere. Singurul sunet pe care îl puteam auzi oricare dintre noi era cel al propriei respiraţii şi al greierilor care îşi frecau aripile, ţârâind.

Nu eram sigură ce trebuia să facem şi cum se presupunea că ar trebui să ajungem acasă.

— Hai! m-a îndemnatJesse, apoi m-a luat din nou de mână. De două ori într-o noapte, ţinându-mă de mână cu Jesse Lerner. A trebuit să-mi reamintesc să nu o iau prea în serios.

— O să mergem pe stradă până dăm de cineva care a scăpat şi o să plecăm cu maşina cu ei!

Bine! am încuviinţat, dornică să-i urmez sfatul, pentru ca n,c’ că aveam vreo idee mai bună.

Voiam doar să ajung repede acasă şi să o sun pe Olive,

să [013] asigur că e bine şi să o asigur că şi eu sunt.

Şi apoi, mai era şi Sam. Fusese acolo, în piscină, ţj plecase?

Am pornit amândoi pe drumul întunecat, fără vreo sperând că ne va scoate undeva unde să fie bine pentru nOj

— Cum de nu înotai? l-am întrebat după o vreme.

Jesse s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, nu ar trebui să fii cel mai mare înotător al tuturor timpurilor?

A izbucnit în râs.

— Nu ştiu ce să zic despre treaba asta.

— S-a scris despre tine în ziar.

— Da, dar nu sunt peşte. Trăiesc totuşi în afara apei, m-a tachinat el.

Am ridicat din umeri.

— întrebarea rămâne totuşi în picioare! am ţinut-o pe a mea. Era o petrecere la piscină.

Preţ de o clipă, a rămas tăcut. M-am gândit că poate conversaţia luase sfârşit, că poate nu trebuia să vorbim, că poate nu voia sa stea la palavre cu mine. Dar, odată ce a început să vorbească din nou, mi-am dat seama că, vreme de câteva clipe, căzuse pe gânduri, cugetând cât de mult să-mi spună.

— Ai simţit vreodată că toată lumea îţi spune mereu cine eşti/ m-a întrebat. Adică, te-ai lovit de oameni care se comportă de parcă ar şti mai bine decât tine la ce eşti bun sat[1] cine ar trebui să fii?

— Da! i-am răspuns. Cred că da!

Pot să-ţi dezvălui un secret foarte prost păstrat? [111 3] întrebat.

— Da!

Părinţii mei vor să mă antrenez pentru califici pentru Olimpiadă.

— Oh!

Xvea dreptate! Chiar era un secret foarte prost păstrat.

— Pot să-ţi dezvălui un secret un pic mai bine păstrat? ni-a întrebat din nou.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Urăsc înotul!

Se uita în faţa, punând un picior în faţa celuilalt.

— Părinţii tăi ştiu asta? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu ştie nimeni! mi-a răspuns. /Mă rog, cu excepţia ta.

Ln clipa aceea, pentru nimic în lume nu puteam să înţeleg de ce îmi spusese asta, de ce avusese încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva să îmi dezvăluie adevărul despre viaţa lui. Credeam că înseamnă că sunt specială, că poate simţise şi el dintotdeauna pentru mine ce simţeam eu pentru el.

Acum, privind în urmă, ştiu că a fost exact opusul. Eram o fată din fundalul vieţii lui; asta îl făcuse să considere că secretul lui e în siguranţă cu mine.

— Oricum, niciodată nu mi-a păsat prea mult de înot, i-am spus ca pentru a-l linişti.

Am spus-o pentru că era adevărul adevărat, lotuşi, exista un mare beneficiu secundar în ceea ce spusesem.

Acum ştiam cine este cu adevărat şi încă îmi plăcea de el, iar asta mă facea să fiu diferită de oricine altcineva.

— Părinţii mei se ocupa de librărie, am spus. Blair Books. Da! Ştiu! Adică, am pus lucrurile cap la cap.

Mi-a zâmbit şi apoi a privit în altă parte. După ce am c°tit, am ajuns la drumul principal.

Ai mei vor să preiau librăria într-o bună zi, i-am zis. întotdeauna îmi fac cadou romane de 500 de pagini şi îmi

spun că într-o zi mă voi înd răgosti de lectură
făcut ei, şi... Nu ştiu... la

— Ce anume? m-a întrebat Jesse.

— Urăsc să citesc cărţi!

Jesse a zâmbit, surprins şi mulţumit. A ridicat mân tându-mă batem cuba. Avusese încredere în mine de credea că sunt doar o străină, şi iată, descoperise o de suferinţă!

Am râs şi m-ain aplecat, ridicându-mi palma spre a lui Am bătut cuba, iar Jesse a întâi ziat cu gestul o clipă.

— Eşti beată? m-a

— Puţin! i-am spus. Tu eşti?

— Puţin! mi-a răspuns.

Nu mi-a dat drumul la mână, şi m-am gândit că poate, doar poate, o să mă sărute. Şi apoi m-am gândit că e nebunie curată să cred asta. *Ăşa ceva nu avea să se întâmple niciodată.*

Mai târziu, când eu şi Jesse ne spuneam totul, l-am întrebat la ce se gândea atunci:

— În momentul ăla, când m-ai ţinut de mână, chiar înainte să ne găsească poliţiştii, aveai de gând să mă săruţi?

Mi-a răspuns că nu avea idee. Că tot ce îşi aminteşte ecâ tocmai îşi dăduse seama, pentru prima dată, cât de dragup
sunt.

îmi amintesc că ţi-am observat pistruii. Aşa că poate- Poate aveam de gând să te sărut. Nu ştiu.

Şi nu vom şti niciodată.

Pentru că, în timp ce mă căzneam să capăt suficienta în credere pentru a-l privi pe Jesse în ochi la primele ore

al« dimineţii, am fost orbiţi de lumina strălucitoare a lanternă pe care un poliţist ne-o vâra în ochi. Eram beţi pe trotuar- prinşi în flagrant.

O găleată de jumătăţi de adevăruri şi două etiloteste mai târziu, eu şi Jesse stăteam încătuşaţi lângă peretele secţiei de poliţie Acton, aşteptând să vină cineva să ne ia.

__. O să mă omoare părinţii, i-am spus. Nu cred că l-am auzit vreodată pe tata aşa de supărat cum a fost la telefon!

în lumina strălucitoare a secţiei, tăietura de pe buza lui Jesse părea vişinie, iar muşcăturile de insecte de pe gleznele mele erau aproape teracota.

Am crezut că Jesse urma să reacţioneze, spunându-mi cât de rău e şi pentru el şi cât de insuportabili aveau să fie, fără îndoială, părinţii lui. Totuşi, nu a facut-o. În schimb, a zis:

— îmi pare rău!

— Nu! am replicat, clătinând din cap.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de des îmi foloseam mâinile ca să vorbesc până nu le-am avut imobilizate.

— Nu e vina ta!

Jesse a ridicat din umeri.

— Poate, a spus el. Dar tot îmi pare rău!

— Ei, atunci, îmi pare rău şi mie!

A zâmbit.

— Scuze acceptate!

Pe masa din stânga noastră se afla o listă cu arestările făcute recent, iar eu tot aruncam priviri pe furiş la ea, pentru a vedea dacă mai fusese prins careva. Am recunoscut câteva nume, dar nici urmă de Olive ori de Sam. Am fost sigură că doar eu fusesem săltată.

— Iţi faci griji din pricina părinţilor tăi? l-am întrebat.

Jesse s-a gândit la asta şi apoi a clătinat din cap.

Părinţii mei au nişte reguli foarte clare, şi, atâta timp cât nu încalc niciuna dintre ele, pot să fac cam tot ce vreau.

Şi care sunt regulile? l-am chestionat.

* Să dobor recorduri statele şi să nu iau note sub 9.

— Serios? Astea sunt singurele reguli pe care treb ’ le respecţi? Ule

— Ai idee cât de greu este să dobori recorduri statale nu iei note sub 9 la toate materiile?

Jesse nu era supărat pe mine, dar simţeam ceva în lui. vocea

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Partea bună este că nu păreau prea supăraţi la tele fon când i-âm sunat de la secţia de poliţie la unu dimineaţa Deci mă bazez pe asta.

Am râs şi apoi am început să mă mişc în cătuşe, încercând să le împiedic să mi se frece de încheieturi.

— De ce trebuie să purtăm astea? l-am întrebat. Nici măcar nu ne-au arestat. Ce cred că o să facem? Să evadăm?

Jesse a izbucnit în râs.

— Poate. Am putea scăpa de aici. Ca Bonnie şi Clyde.

M-am întrebat dacă ştia că Bonnie şi Clyde fuseseră iubiţi. Mă gândeam să îi spun.

— Deci părinţii tăi nu au primit prea bine chestia asta, nu? m-a întrebat Jesse.

Am clătinat din cap.

— O, la naiba, nu! Nu, de acum voi lucra în ture la librărie până când o să fac 92 de ani.

— La librărie?

— Da! Aceasta este pedeapsa preferată a părinţilor mei. De asemenea, amândoi trăiesc cu impresia că, într-o zi, eU-l sora mea o să preluăm afacerea, deci...

— Asta vrei să faci?

— Să conduc o librărie? Glumeşti? Categoric nu.

— Dar ce vrei să faci? vreau

— Să o şterg din Acton. Asta este prioritatea mea- să văd lumea. Prima oprire, Oceanul Pacific, iar apoi este limita^

— O, da? a zis el. Eu m-am gândit să îmi depun dosarul la câteva şcoli din California. Mi-am făcut calculul că, dacă sunt la 5 000 de kilometri depărtare, părinţii mei nu o să mai poată obliga să mă antrenez dublu.

— Şi eu mă gândeam la asta. La California, vreau să spun. Nu ştiu dacă mă lasă părinţii, dar vreau să merg la Universitatea din Los Angeles.

— Să studiezi ce?

— N-am nicio idee! Ştiu doar că vreau să mă înscriu, de exemplu, în absolut toate programele care presupun schimburi de experienţă pentru studenţi. Să văd lumea.

— Sună grozav! a încuviinţat Jesse. Şi eu vreau să fac asta! Vreau să văd lumea!

— Totuşi, nu ştiu dacă părinţii mei o să accepte.

— Dacă vrei ceva, trebuie să o faci.

— Poftim? Nici măcar nu are sens ce ai spus.

— Ba sigur că are! Dacă vrei să faci ceva din tot sufletul, aşa cum în mod clar vrei tu, asta înseamnă că e de datoria ta să îţi transformi visul în realitate. Eu asta fac. Vreau să ies din treaba asta, aşa că ies. O să plec departe, departe. Ar trebui să faci şi tu la fel! m-a sfătuit.

— Nu cred că părinţilor mei le-ar plăcea asta.

— Părinţii tăi nu trebuie să fii tu. Tu trebuie să fii tu. Ştii, filosofi a mea este că ai jucat prea multă vreme după cum au cântat ei, dar curând va veni şi vremea ta.

Era limpede că Jesse nu vorbea cu adevărat despre mine Şi părinţii mei, dar tot ce spunea avea sens şi mi-a rămas în

minte, crescând tot mai mult în loc să se estompeze.

— Cred că ai dreptate, i-am spus.

— Ştiu că am dreptate, mi-a replicat, zâmbind.

— Nu, pe bune, chiar îmi voi depune dosarul la Universitatea din Los Angeles.

— Bravo!

— Şi tu ar trebui să o faci! Nu mai înota dacă urăşti I Fă altceva! Ceva ce iubeşti. asta' |

Jesse a zâmbit.

— Ştii, nu eşti aşa cum mi-am imaginat că ai fi.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

îmi era greu să cred că Jesse se gândise la mine, că măcar de existenţa mea înainte de seara asta.

— Habar n-am; eşti doar... diferită.

— Şi asta e de bine sau de rău?

— A, cu siguranţă, de bine! mi-a spus, dând din cap. Cu certitudine!

— Şi cum credeai că sunt? l-am întrebat, acum disperata să aflu.

Cum păream înainte de era de rău? Trebuia să mă asigur că nu o comit din nou.

— Nu contează! mi-a replicat.

— Haide! Spune odată, indiferent ce-o fi!

— Nu vreau să te fac să te jenezi sau aşa ceva.

— Poftim? Ce vrei să zici?

S-a uitat la mine şi apoi a decis să mi-o spună verde în faţă:

— Nu ştiu! Am avut impresia că poate erai îndrăgosti de mine.

Simţeam că mă îndepărtez de el.

— Poftim? Nici gând!

A ridicat din umeri, de parcă nu era treaba lui.

— Bine, vezi? M-am înşelat!

Ce te-a făcut să crezi asta?

Carolyn, fosta mea iubită..., a început el să-nii exp^c

— Ştiu cine este Carolyn!

Ei bine, ea s-a gândit că ai fi îndrăgostită de mine

__ pe ce ar crede aşa ceva?

__şQu! Pentru că era mereu geloasă când se uitau fetele la mine. Şi trebuie să te fi uitat şi tu la mine o dată. Şi asta a facut-o să creadă că...

__Şi tu, adică, i-ai dat dreptate...

__Ej bine, vreau să spun, sper că a avut dreptate.

— De ce?

— Cum adică, „de ce"?

__De ce speri că a avut dreptate? Iţi doreai să fiu îndrăgostită de tine?

— Normal că îmi doream! Nu vrea toată lumea ca oamenii să fie îndrăgostiţi de ei?

— îţi doreai să fiu îndrăgostită în mod special de tine?

— Desigur! a spus Jesse, de parcă ar fi fost evident.

— Dar de ce?

— Păi, nu contează de ce, nu-i aşa? Pentru că nu ai facut-o. Deci este ¡relevant.

Blocaj conversaţional.

Unul de care puteam trece doar dacă recunoşteam adevărul. Am cântărit argumentele pro şi contra, încercând să decid dacă merită.

— Bine, am fost îndrăgostită de tine! În primul an.

S-a întors şi mi-a zâmbit.

— A, da?

— Da, dar mi-a trecut!

— De ce ţi-a trecut?

— Nu ştiu; erai cu Carolyn. Abia te cunoşteam...

— Dar nu mai sunt cu Carolyn şi mă cunoşti acum.

Ce vrei să spui?

— De ce nu simţi ceva pentru mine acum?

- De ce nu simţi *tu tex** pentru mine acum? i-am întors întrebarea.

viată arrC' a Spus 'Ucru* care mi-a Pus 'n mişcare într ^aţa ntre'ga amoroasă de adult:

Cred că simt ceva pentru tine. De aproximativ Or* Şi jumătate.

M-am uitat la el, uluită. încercând să-mi găsesc cuvinte!

— Ei bine, atunci şi eu la fel, am replicat în cele din urmă

— Vezi? a zis zâmbind. M-am gândit eu!

Şi apoi, când nimeni nu se uita, s-a aplecat şi m-a sărutat

În vara aceea, a trebuit să lucrez un număr triplu de ture ca pedeapsă că băusem alcool, minoră fiind. A trebuit să ascult patru predici separate de la părinţii mei despre cum îi dezamăgisem şi cum nu se gândiseră niciodată că urina să fiu genul de fiică care este *arestată.*

Mărie şi-a luat în primire postul de asistent-manager, asta facând-o şefa mea pentru o treime din orele în care eram trează. Aşa am descoperit că singurul lucru care uni displăcea mai mult decât să îmi pierd timpul în compania ei era să primesc ordine de la ea.

Olive şi-a petrecut vara în Cape, cu fratele ei mai mare, servind la mese şi făcând plajă.

Sam s-a mutat la Boston cu două săptămâni înaint termen şi nu şi-a luat rămas-bun. a

Dar nu m-a deranjat nimic din toate astea. Pentru fost vara în care eu şi Jesse ne-am îndrăgostit.

- EMMA, VREI SĂ TE ÎNTORCI?

— Poftim? i-am spus.

— Intoarce-te odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi aşa am făcut, descoperindu-l pe Jesse, care stătea în spatele meu pe o plajă din Malibu, California. Ţinea un mic inel cu rubin. Se întâmpla la nouă ani după ce mă sărutase pentru prima dată în secţia de poliţie din Acton.

—Jesse! am îngăimat.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am rămas fară cuvinte. Dar nu pentru că mă ceruse.

Aveam 25 de ani. Fuseserăm împreună toată viaţa noastră de adulţi. Ne mutaserăm amândoi în partea cealaltă ţării pentru a urma cursurile Universităţii din Los Angeles. Ne petrecuserăm penultimul an în străinătate, la Sydney, în Australia, şi străbătuserăm Europa cu rucsacul în spate, timp de cinci luni, după ce absolviserăm.

Apoi ne construiserăm o viaţă în LA, departe de Blair Books şi de stilul craul la 500 de metri. Jesse devenise asistent de producţie pentru documentare despre natură, proiectele sale purtându-l când până departe, în Africa, când aproape de casă, în deşertul Mojave.

Ultr o întorsătură a evenimentelor care năr al *d 3* CUlme pe Marie» devenisem jurnalist de căUu —' Ol ea an de studii, aflasem despre un curs de lit de călătorie ţinut de Şcoala de Jurnalism. Auzisem că^ intra uşor. De fapt, profesorul nu accepta decât nouă^U pe an. Dar dacă intrai, cursul subvenţiona anual câte o cursic într-un loc diferit. în anul acela era Alaska.

Nu văzusem niciodată Alaska. Şi ştiam că nu mi-aş fi per mis să merg acolo pe banii mei, dar nu mă interesa câtuşi de puţin să scriu.

Jesse fusese cel care mă împinsese în cele din urmă să îmi încerc norocul.

Examenul presupunea să scriem un text de o mie de cuvinte despre orice oraş mare sau mic din lume. Scrisesem un eseu despre Acton. Povestisem despre istoria sa bogată, despre sistemul şcolar, despre librăria locală — practic, încercasem să-mi văd oraşul natal prin ochii tatălui meu şi pusesem totul pe hârtie. Părea un preţ mic pentru a merge în Alaska.

Eseul meu fusese aproape catastrofal, dar se înregistraseră doar şaisprezece cereri în anul acela şi, pare-se, şapte eseuri fuseseră mai proaste decât al meu.

Alaska mi se păruse frumoasă. Era prima dată când piteam din Statele Unite continentale şi trebuie să fiu sincera cu mine însămi şi să recunosc că nu era cum credeam eu ca urma să fie. Imaginaţi-vă aşadar surprinderea tuturor când descoperisem că îmi plăcea să scriu despre Alaska chiar ma> mult decât îmi plăcea să fiu acolo!

Devenisem licenţiată în jurnalism şi muncisem din greu pentru a-mi îmbunătăţi tehnicile de realizare a interyiun or şi a imaginilor, în conformitate cu sfaturile

primite din P tea celor mai mulţi dintre profesorii mei.

Absolvisem facultatea ca scriitor.

Asta e partea despre care ştiam că o ucidea pe Mărie.

Eram scriitoarea familiei în timp ce ea era în Acton, conducând librăria.

îmi luase câţiva ani să obţin o slujbă care mă trimitea în delegaţii, dar, până la vârsta de 25 de ani, eram redactor asistent la un blog de călătorii, trudind pe un salariu infim, însă bucurându-mă de luxul de a fi vizitat cinci continente.

Dezavantajul era că eu şi Jesse aveam foarte puţini bani, în pragul vârstei de 26 de ani, niciunul dintre noi nu beneficia de asigurare de sănătate şi, uneori, la cină, încă mai mâneam sărăţele şi unt de arahide.

Dar partea pozitivă era mult mai dulce: eu şi Jesse văzu- serăm lumea — atât împreună, cât şi separat.

Vorbiserăm împreună despre căsătorie. Era evident pentru toţi, inclusiv pentru noi, că într-o zi urma să facem nunta. Ştiam că aveam să ne ocupăm de asta la momentul potrivit, aşa cum ştii că, odată ce îţi şamponezi părul, îl hidratezi.

În concluzie, nu eram şocată că Jesse voia să se însoare cu mine.

Ceea ce m-a şocat a fost că exista un inel.

— Ştiu că e mic, mi-a spus, scuzându-se în timp ce mi-l strecuram pe deget. Şi nu este cu diamant.

— îmi place! i-am spus.

— II recunoşti?

I-am aruncat încă o privire, încercând să îmi dau seama ce vrea să spună.

Avea o verigă galben-aurie, cu o piatră rotundă, roşie, în mijloc. Era lovit şi zgâriat, în mod clar la mâna a doua. îmi plăcea însă. îmi plăcea totul la el. Dar nu l-am recunoscut.

Nu! am îngăimat.

— Eşti sigură? Dacă te gândeşti un pic, s-ar putea să-ţi dai seama!

M-am uitat din nou, însă inelul de pe de I mult mai puţin interesant decât bărbatul careul' I

Jesse se maturizase şi devenise mult mai fru ' °ferise I vremea când era doar drăguţ. Umerii îi erau 1^% I spatele, mai puternic. Pentru că nu se mai antrena[1] i^'iar I greutate în zona trunchiului, dar îi stătea bine. Porn U^e'n j şeau în evidenţă în aproape orice lumină. Şi zâmbetul'i*[1] * I maturizase într-un mod care mă făcea să cred că urina • * frumos până la apusul vieţii.

Eram îndrăgostită nebuneşte de el: de fapt, fusesem de când ţineam minte. Trăiserăm amândoi o poveste profundă şi plină de înţelesuri. Jesse fusese cel care mă ţinuse de mână când părinţii mei se în furia seră cumplit la aflarea faptului că nu îmi depusesem niciodată dosarul pentru admiterea la Universitatea din Massachusetts şi, procedând astfel, le forţasem mâna să mă trimită la cea din California. Tot Jesse fusese cel care mă susţinuse când, după absolvire, ai mei îmi ceruseră să mă întorc acasă şi îmi ştersese lacrimile când îi frânsesem inima tatei, anunţându-l ca nu aveam să vin să îl ajut la administrarea librăriei. Şi, de asemenea, tot Jesse mă ajutase să rămân încrezătoare ca, în- tr-o bună, eu şi părinţii mei urma să ne vedem din nou faţa în faţă. .

Băiatul pe care îl văzusem pentru prima dată la piscina transformase într-un bărbat bun şi onorabil. Inii dese i uşile. îmi cumpăra cola dietetică şi îngheţată Ben & Chunky Monkey când aveam o zi proastă. Fotografi i locurile în care fusese, toate locurile în care fuseserăm preună, şi decora casa cu ele. • ir la i*[1]*'

Iar acum, pe măsură ce ajungeam încet, dar sigt ,

turitate, iar resentimentele din copilărie i se ungeau,. începuse din nou să înoate pe distanţe lungi.

regulat dar uneori. Spunea că tot nu suportă mirosul de ,
¡seinei, dar începea să se îndrăgostească de aroma uşor sărată a oceanului. Eram foarte îndrăgostită de el pentru motivul ăsta!

__îmi pare rău! i-am spus. Nu cred că am mai văzut vre-
odată acest inel.

Jesse a râs.

__Barcelona, m-a lămurit. Noaptea de...

Am icnit.

A zâmbit, ştiind că nu trebuie să termine propoziţia.

— Nu! am spus, iar el a încuviinţat cu o mişcare de cap.

Tocmai ajunseserăm la Barcelona de la Madrid cu un tren Eurail. Pe stradă era o femeie care vindea bijuterii. Amândoi eram epuizaţi, aşa că eram chitiţi să ne îndreptăm direct către hostelul unde urma să stăm. Femeia însă nu ne
slăbea, îndemnându-ne să aruncăm o privire. Şi aşa am făcut.

Am ochit atunci un inel cu rubin.

— Vezi? îi spusesem pe urmă lui Jesse. Nu am nevoie de nimic extravagant, cum ar fi un diamant. Un inel ca acesta este mai mult decât frumos!

Şi iată-l, un inel cu rubin!

— Mi-ai luat un inel cu rubin! am exclamat.

Jesse a clătinat din cap.

— Nu doar *un* inel cu rubin....

— Nu, acesta nu este *inelul* cu rubin..., am spus.

Jesse a râs.

— Ba da, este! Asta tot încercam să îţi spun. Este chiar inelul *ăla.,,*

M-am uitat la el, uluită. Mi-am îndepărtat mâna uşor, în- Cercând să îl văd mai bine.

Stai, tu vorbeşti serios? Cum ai facut-o?

lini imaginam că Jesse făcuse apeluri int plătise taxe de expediere exorbitante, însă adev??0^ s mai simplu:
arul era

— În noaptea aceea, când te-ai dus să cauţi o b ’ întors pe furiş şi l-am cumpărat! m-a lămurit.

Am făcut ochii mari.

— Ai inelul ăsta de cinci ani?

A ridicat din umeri.

— Ştiam că mă voi căsători cu tine. Ce rost avea să şi să-ţi cumpăr un diamant când ştiam exact ce-ţi doreai

— O, Doamne! am exclamat, îmbujorată. Nu pot sâ cred! Se potriveşte perfect! Ce... ce şanse erau să se întâmple asta?

— Păi, a spus Jesse timid, de fapt, erau destul de mari. M-am uitat la el, întrebându-mă ce vrea să spună.

— L-am dus la un bijutier pentru a-l redimensiona, folosind ca model unul dintre inelele tale.

îmi dădeam seama că era îngrijorat ca nu cumva detaliul acesta să facă lucrurile mai puţin romantice. Pentru nune însă nu facea decât să le sporească farmecul.

— Uau! am exclamat. Pur şi simplu... uau!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, mi-a amintit el. reI 53 te căsătoreşti cu mine? .

Părea o întrebare absurdă; răspunsul era atât de evi _ Era ca şi cum întrebai pe cineva dacă îi plac cartofii p sau dacă ploaia e udă. OCeanu'

Stând acolo, pe plajă, cu nisipul sub picioare, Pacific în faţă şi casa noastră la doar câţiva tanţă, m-am întrebat cum de eram atât de noroco se ofere tot ce îmi dorisem

vreodată. brațele

— Da! i-am răspuns în timp ce îmi aruncam , jurul gâtului lui. Absolut! Desigur! Categoric.

NE-AM CĂSĂTORIT ÎN WEEKENDUL CU ZIUA EROILOR' la cabana familiei lui Jesse din Mâine.

Vorbiserăm să facem nunta la Praga, dar nu era realist. Când ne-am resemnat cu gândul că urma să ne căsătorim în Statele Unite, Jesse a vrut să o facem în Los Angeles.

Dar, dintr-un motiv oarecare, nu am vrut nunta nicăieri altundeva decât în New England. Pornirea asta m-a surprins până şi pe mine. Petrecusem enorm de mult timp explorând lumea şi pusesem foarte mult accentul pe ideea de a merge unde văd cu ochii.

Dar, odată ce pusesem suficientă distanţă între mine şi locul în care crescusem, începusem să-i văd frumuseţea, începusem să-l văd la fel cum îl văd străinii, cei din afară — poate pentru că, între timp, devenisem şi eu o străină.

În concluzie, i-am spus lui Jesse că ar trebui să ne căsătorim acasă, în timpul primăverii, şi, cu toate că a fost nevoie de ceva muncă de lămurire, într-un final a fost de acord.

Memorial Day (Ziua Eroilor), sărbătoare oficială în SUA, celestă în ultima zi de luni din mai şi dedicată comemorării soldaţi lor

americani care au murit la datorie (n. tr.).

Apoi a devenit evident că cel mai la îndemână I I a face asta era sus, la cabana părinţilor lui Jesse

Desigur, ai mei au fost încântaţi. în anumite cred că noaptea în care am fost arestaţi şi ziua în m M ' , ^-3re ij sunat părinţii să le spun că urmează să ne căsătorim * 301 England au multe în comun. n **

În ambele situaţii, făcusem ceva ce părinţii mei r w • • A • A cre deau ca nu-nu sta în caracter şi 11 surpnnsesein atat de tare A relaţiile dintre noi s-au schimbat aproape instantaneu

în liceu, îi determinase să nu mai aibă încredere în mjne Bănuiesc că mai degrabă necazul cu poliţia decât că băusem îi împinsese să o ia pe calea asta, iar faptul că mă întâlneam cu băiatul alături de care fusesem arestată nu făcuse decât sa agraveze problema. În opinia lor, mă transformasem peste noapte dintr-o fetiţă scumpă într-un adevărat huligan.

Apoi, odată cu nunta, am trecut de la a fi copila lor independentă şi care colindă lumea la pasărea care zboară acasă, la cuibul ei.

Mama s-a ocupat de multe dintre detaliile de fineţe, co- ordonându-se cu părinţii lui Jesse, rezervând locul de lângă far, aflat la doar câţiva kilometri depărtare, şi alegând tortul de nuntă atunci când eu şi Jesse nu am putut veni la degustare. lata a ajutat la negocierile cu cei de la hanul de pe strada noastră, unde am ţinut recepţia. Mărie, care se casa torise cu Mike cu doar nouă luni înaintea noastră, ne-a i,n prumutat vesela şi feţele de masă de la nunta lor.

Olive a zburat de la Chicago, unde locuia, la Los Ang pentru a-mi organiza atât petrecerea burlăciţelor, cat cea a miresei. S-a îmbătat turtă la prima şi a purtat o lălâie şi o pălărie supradimensionată la cea de-a doua^ < I1U

prima care a sosit în weekendul nunţii, demonstran facea niciodată lucrurile pe jumătate.

Prietenia noastră fusese una la distanţă de când plecaserăm la facultate, dar nu am întâlnit niciodată o altă femeie care să însemne pentru mine ceea ce însemna ea. Nimeni altcineva nu mă putea face să râd aşa cum o facea ea. Aşadar, cea mai veche prietenă a mea a rămas şi cea mai bună, în ciuda faptului că ne despărţeau mulţi kilometri, motiv pentru care am rugat-o să-mi fie domnişoară de onoare.

A existat un scurt moment când mama şi tata au avut o strângere de inimă pentru că eu şi Mărie nu ne alesese-răm una pe cealaltă pentru acest rol onorific. Am fost totuşi domnişoare de onoare cu rândul, iar asta a părut să îi mai liniştească.

În ceea ce ce-l priveşte pe Jesse, rolurile de cavaleri de onoare le-au revenit celor doi fraţi mai mari ai săi.

Părinţilor lui nu le păsase niciodată prea mult de mine, iar eu ştiusem întotdeauna că mă învinovăţeau pentru faptul că Jesse renunţase la înot. Acesta îi înfruntase şi le spusese adevărul verde în faţă: că ura antrenamentele şi că nu avea de gând să mai continue cu acest sport. Insă tot ce văzuseră ei fusese cronologia convenabilă: apărusem eu şi, din- tr-odată, Jesse nu mai voia să facă ceea ce ei credeau că el îşi dorise dintotdeauna.

Totuşi, odată ce Jesse şi cu mine ne logodiserăm — şi odată ce Francine şi Joe aflaseră că suntem dispuşi să facem nunta la cabana lor —, deveniseră un pic mai deschişi. Poate ca văzuseră avertismentul: Jesse avea să se însoare cu mine, indiferent dacă mă îndrăgeau sau nu. Totuşi, îmi place să cred că pur şi simplu începuseră să mă vadă limpede. Cred ca descoperiseră că erau multe care să le placă la mine, odată ce deveniseră mai atenţi,

dar şi că Jesse se transformase în- fr-un bărbat de toată isprava, indiferent dacă le împlinise Sau nu visul.

în afara de câteva crize de isterie minore 1. mea şi discuţii dacă ar trebui să exersăm r<>ck n or, Jesse şi cu mine am avut o experienţă rd " Va,SUl‘”i- roasă cu planificarea nunţii. tlv ne<lurţ.

Cat despre ziua cu pricina, ei bine, adevărul P mi-o amintesc. ste nu

îmi amintesc doar frânturi.

îmi amintesc că mama trăgea de rochie în jurul ™ T • • o s J ui ITICU

Îmi amintesc ca, în timp ce mergeam, am ridicat tr suficient de sus pentru a evita să o murdăresc.

îmi amintesc că florile miroseau mai puternic decât |a florărie.

îmi amintesc cum, în timp ce mă îndreptam spre altar mă uitam la Jesse – la strălucirea neagră a smochingului lui, la onduleurile perfecte ale părului lui – şi aveam un sentiment copleşitor de pace.

îmi amintesc cum am stat alături de el în timp ce ne făceau poze la cocktailul oferit între slujbă şi recepţie. îmi amintesc cum mi-a şoptit la ureche „Vreau să fiu singur cu tine” exact când s-a declanşat blitul de pe aparatul fotografului.

îmi amintesc că am răspuns „Ştiu, dar a mai rămas mea atât de mult din... nuntă”.

îmi amintesc că l-am luat de mână şi am fugit când loto graful a mers să schimbe bateria aparatului.

Am alergat în cabană când nu se uita nimeni. Acolo gură cu Jesse, m-am putut concentra din nou. Am putut pira uşor. M-am simţit stăpână pe situaţie. M-am şi însămi pentru prima dată toată ziua. . ^ntă!

— Nu pot să cred că ne-am furişat de la propr am

spus. . cuprinS L

— Păi, este nunta noastră! a zis Jesse şi m braţe. Avem voie!

_ Nu cred că aşa merg lucrurile.

Jesse însă începuse deja să-mi deschidă fermoarul rochiei care nu se clintea nici de frică. în concluzie, mi-am împins fusta subţire în sus, peste coapse.

Nu trecuserăm de bucătărie. M-am urcat pe blat. În timp ce Jesse se împingea în mine, iar eu îmi lipeam trupul de al lui mi s-a părut că e diferit de toate celelalte dăţi când o facuserăm.

însemna mai mult.

O jumătate de oră mai târziu, exact când ieşeam din baie şi-mi aranjam, Mărie a bătut la uşă.

Toţi voiau să ştie unde suntem.

Era timpul să fim prezentaţi drept soţ şi soţie.

— Bănuiesc că trebuie să mergem! mi-a spus Jesse, zâmbind la amintirea a ceea ce facuserăm cât timp îi lăsaserăm pe invitaţi să ne aştepte.

— Bănuiesc că da! am răspuns în acelaşi spirit.

— îhî! Aşa cred şi eu, a zis şi Mărie, deloc amuzată, apoi a ponut-o înaintea noastră pentru a face scurta plimbare până la han.

— Se pare că am înfuriat-o pe Fiica Librarilor, mi-a şoptit Jesse.

— Cred că ai dreptate! am încuviinţat.

— Trebuie să îţi mărturisesc ceva cu adevărat important. Eşti gata? Este cu adevărat important. O ştire de ultimă oră!

— Spune-mi!

— Te voi iubi întotdeauna!

— Ştiam deja asta. Şi eu te voi iubi întotdeauna!

— Da?

— Da! Te voi iubi până când vom fi atât de bătrâni, încât abia o să ne ţinem pe picioare şi o să trebuiască să ne luăm bastoane şi să punem mingi de tenis galbene

decupate în

eapăml lor. Te voi iubi dincolo de asta, de feDt •. până la sfârşitul timpului. * e v°i

— Eşti sigură? m-a întrebat, zâmbindu-mi du-mă spre el. tr^gân.

Mărie era chiar în faţă şi pusese deja mâna pe Uşa s- recepţii. Auzeam zumzetul conversaţiilor. îmi încăpere plină de prieteni şi rude care se prezentau uni^ ° tora. Mi-o imaginam pe Olive, care se împrietenise deja jumătate din familia extinsă a tatei.

Când avea să se termine totul, urma să plecam amândoi într-o excursie de zece zile în India, prin amabilitatea părinţilor lui. Fără să umblăm de colo-colo cu rucsacul în spate şi fără să dormim prin pensiuni. Fără termene-limită sau filmări. Doar doi oameni îndrăgostiţi unul de altul şi de lumea întreagă.

— Glumeşti? l-am întrebat. Eşti singura mea iubire adevărată! Nici măcar nu cred că sunt capabilă să iubesc pe altcineva.

Uşile duble s-au deschis, eu şi Jesse am păşit în sala de recepţii şi exact atunci l-am auzit pe DJ anunţând:

— Vi-i prezint pe... Jesse şi Emma Lerner!

Când mi-am auzit noul nume, m-am simţit copie şita preţ de câteva clipe. Ca şi cum era vorba de altern Presupuneam că, în timp, avea să treacă, să mă obişnuiesc asemănând acest moment cu primele zile după ce te-ai

În plus, numele nu conta. Nimic din toate astea nu dacă îl aveam alături pe omul visurilor mele.

A fost cea mai fericită zi din viaţa mea.

Emma şi Jesse. Pentru totdeauna.

364 de zile mai târziu, el nu mai era.

ULTIAAA DATĂ CÂND L-AM VĂZUT PE JESSE, PURTA PAN- taloni chino bleumarin, pantofi sport Vans şi un tricou cenuşiu. Era preferatul lui. Cu o zi în urmă, Jesse spălase rufele doar ca să-l poată purta.

Totul s-a întâmplat chiar înainte de aniversarea noastră. Reuşisem să pun mâna pe un proiect independent care presupunea să scriu despre un nou hotel din Santa Ynez Valley, în California de Sud. în ciuda faptului că o delegaţie nu este chiar cel mai romantic mod de a-ţi petrece aniversarea, Jesse urma să ini se alăture în călătorie. Aveam să sărbătorim un an de la nuntă făcând turul hotelului, luând notiţe privind mâncarea şi apoi făcând câte o vizită scurtă la o podgorie sau două.

Dar lui Jesse i s-a cerut să-şi însoţească un şefîntr-o călătorie de patru zile în Insulele Aleutine[1].

Şi, spre deosebire de mine, el nu fusese încă în Alaska.

— Vreau să văd gheţarii! mi-a spus Jesse. Tu i-ai văzut, dar eu, nu.

M-am gândit cum e să te uiţi la ceva atât de alb, încât P[arc] albastru, atât de imens, încât te simţi mic, atât de liniştit,

^Insulele Aleutine sunt situate între Asia şi America de Nord, separând Oceanul Pacific de Marea Bcring (n. tr.).

încât uiţi cât de ameninţător e de fapt. Am înte i să meargă. Dar ştiam şi că, dacă aş fi fost în locuH Ce% fuzat călătoria asta. Ul,a?firt.

Pe de o parte, pentru că era o călătorie ob Amândoi petrecuserăm aproape zece ani profitândj S'tOar'- ocazie pentru a urca într-un avion sau într-un tren L la un blog de călătorii şi aveam şi un proiect literar în de freelancer, străduindu-mă să îmi plasez texteU î«
.. j. x j. Ie ln Publi caţii din ce în ce mai simandicoase.

Devenisem o adevărată expertă în trecerea de punctele de control de securitate, dar şi în recuperarea bagajelor Aveam suficienţi kilometri de zbor pentru a merge absolut oriunde visam.

Şi nu spun că această călătorie nu era incredibilă sau ca viaţa noastră nu era incredibilă. Pentru că era.

Fusesem la Marele Zid Chinezesc. La o cascadă în Costa Rica. Mâncasem pizza la Napoli, ştrudel la Viena şi câmaţicu piure la Londra. Văzusem *Mona Lisa.* Fusesem la Taj Mahal.

Trăisem unele dintre cele mai incredibile experienţe ale vieţii mele în străinătate.

Dar trăisem multe şi acasă. Inventând cine ieftine cu Jesse, plimbându-ne pe străzi târziu în noapte şi împărţind o gale tuşă de îngheţată, trezindu-ne devreme în dimineţile de sain bată din pricina soarelui ce strălucea prin uşa glisantă de stic 3 îmi construisem viaţa pe ideea că vreau să văd tot ce extraordinar în lume, dar ajunsesem să îmi dau seama ca traordinarul este pretutindeni.

Şi apoi, începeam să tânjesc după şansa de a rna undeva şi poate, poate, de a nu mai fi nevoită sa ma gia să urc într-un avion pentru a merge undeva. copil.

Tocmai aflasem că Mărie e însărcinată cu P[n^ActOn.
Ea şi Mike cumpărau o casă la mică distanţă e
Era aproape bătut în cuie că avea să preia librăria. Cu alte cuvinte, Fiica Librarilor îşi atingea potenţialul deplin.

Şi iată ce mă surprindea: aveam sentimentul că viaţa ei nu e chiar atât de rea!

Mărie nu făcea şi desfăcea bagaje tot timpul. Nu suferea niciodată de diferenţa de fus orar. Nu trebuia niciodată să-şi cumpere un nou încărcător de telefon pentru că şi-l uitase pe al ei la mii de kilometri depărtare.

îi pomenisem de toate astea lui Jesse.

— Vrei vreodată, pur şi simplu, să mergi acasă? îl întrebasem.

— Suntem acasă, îmi răspunsese.

— Nu, acasă. Acasă, în Acton.

Jesse mă privise bănuitor şi decretase:

— Trebuie să fii o impostoare, pentru că adevărata Emma nu ar spune niciodată aşa ceva!

Râsesem şi o lăsasem baltă.

De fapt, *nu chiar.* Un exemplu concret: dacă noi doi era să avem copii, aveam să alergăm în continuare ca nebunii pentru a prinde un zbor rapid către Peru? Şi poate, mai important de-atât: eram gata să cresc copii în Los Angeles?

În momentul în care au început să mă bântuie aceste întrebări, mi-am dat seama că planurile mele de viaţă nu trecuseră niciodată cu adevărat peste vârsta de 20 de ani. Nu mă întrebasem *niciodată* dacă îmi doream să călătoresc la nesfârşit sau dacă îmi doream să trăiesc *pentru totdeauna* atât de departe de părinţii mei.

Am început să bănuiesc că acest stil de viaţă care presupunea ca eu şi Jesse să fim tot timpul pe drumuri mi

se pă- ruse mereu temporar, ceva de care ştiam că am nevoie şi Care> într-o bună zi, avea să se sfârşească.

Cred că îmi doream ca, la un moment dat, să mă stabilesc într-un loc.

Singura chestie care .n-a şocat mai mu| seama de asta a fost să înţeleg că nu-,ni d d n ciodata ca lucrurile stăteau astfel. eni seania 1

Fireşte, nu a ajutat nici faptul că, eram destu| i jesse nu se gândise Ia nimic din toate astea Er sigură că Jesse nu se gândea la aşa ceva. destul

Ne făuriserăm o viaţă de aventuri spontane. Vă * cruri pe care oamenii spun că le vor vedea într-o b^rdlu'

Nu puteam să schimb regulile după care trăiam *

Aşa că, deşi voiam să renunţe la Alaska şi să plece în sudu| Californiei cu mine, i-am spus să meargă liniştit.

Şi avea dreptate. Eu văzusem deja gheţarii. El, nu.

Aşadar, în loc să ne pregătim de celebrarea primului nostru an de căsnicie, l-am condus pe Jesse la aeroportul din Los Angeles ca să poată urca într-un avion ce avea să îl duca în Anchorage.

— O să ne sărbătorim aniversarea când ajung acasă! mi-a spus el. O să pun totul la bătaie: lumânări, vin, flori. O să-n fac chiar şi o serenadă. Şi o să te sun mâine!

Se întâlnea cu restul echipajului în Anchorage, de unde lua un avion particular care avea să îi ducă pe insula Akun. După aceea, urma să facă fotografii din elicopter.

— Nu te stresa din cauza asta! l-am liniştit. Daca nu poţi suna, înţeleg perfect! ~ hacajd«

— Mulţumesc! mi-a spus în timp ce îşi strângea şi mă privea. Te iubesc mai mult decât a iubit c,ne^ pe dată în istorie! Ştii asta? Ştii că Ma~-An^ Cleopatra la fel de n mult pe cat te iubesc eu. bai c _ a iubit-o pe Julieta la fel de mult pe cat te iubesc eu.

Am râs. . l-a iubită

__Şi eu te iubesc! i-am spus. Mai mult dc Taylor pe

Richard Burton.

A ocolit maşina şi a venit la geamul meu.

__Uau! a exclamat, zâmbind. Asta-i mult!

__Bine! Acum pleacă de-aici, da? Am o grămadă de lucruri de făcut!

A râs şi m-a sărutat de rămas-bun. L-am urmărit mergând în faţa maşinii noastre, apoi trecând prin uşile automate şi intrând în burta Aeroportului Internaţional din Los Angeles.

Chiar atunci, la radio se difuza melodia mea preferată. Am dat mai tare, am cântat din toţi rărunchii şi am plecat cu maşina.

în timp ce mă îndreptam spre casă, Jesse mi-a trimis un mesaj:

Te iubesc! îmi va fi dor de tine!

Poate că îl trimisese chiar înainte de a trece de securitate la aeroport, poate imediat după. Dar nu l-am văzut decât o ora şi ceva mai târziu.

I-am trimis şi eu un mesaj:

Îmi va fi dor de tine în fiecare secundă din fiecare zi! xoxo

Ştiam că s-ar putea să nu-l vadă o vreme, că s-ar putea să nu am nicio veste de la el timp de câteva zile.

Mi 1 -am imaginat într-un avion mic, aterizând pe insulă, sărind într-un elicopter şi descoperind curând un gheţar atât de mare, încât avea să rămână fără suflare.

În dimineaţa aniversării noastre, m-am trezit simţindu-ma rău de la stomac. M-am repezit la baie şi am vărsat.

Habar nu aveam de ce. Nici până în ziua de azi nu ştiu daca mâncasem ceva stricat sau dacă, la un anumit nivel, am simţit în oase tragedia care avea să se întâmple, aşa cum unu ca,ni pot simţi apropierea unui uragan.

Jesse nu m-a sunat ca să-mi ureze „La mul ţi ani!

ZBORUL COMERCIAL A AJUNS ÎN ANCHORAGE

Avionul Cessna a ajuns pe insula Akun.

Dar când au luat elicopterul, acesta nu s-a mai întors.

Concluzia a fost că se prăbuşise undeva în Pacificul dt Nord.

Cele patru persoane aflate la bord au dispărut.

Soţul meu, iubirea mea adevărată...

Nu mai era.

FRANCINE ŞI JOE AU ZBURAT CĂTRE LA ŞI S-AU MUTAT în apartamentul meu. Părinţii meu au venit şi au închiriat o cameră Ia un hotel aflat la doi paşi, petrecând însă fiecare clipă alături de mine.

Francine o ţinea pe a ei, cum că nu înţelegea de ce aceasta nu este considerată o ştire de primă importanţă şi de ce nu se formase un grup de căutare la nivel naţional.

Joe îi spunea că elicopterele se prăbuşesc tot

timpul. O zicea de parcă ar fi fost o veste bună, de parcă însemna că există un plan special pentru astfel de momente.

— îl vor găsi! îi tot repeta soţie sale. Dacă există cineva care poate să ajungă undeva în siguranţă, acela este fiul nostru.

Eu am rezistat cât am putut. Am ţinut-o pe Francine în timp ce îmi hohotea în braţe. I-am spus, la fel ca Joe, că este doar o chestiune de timp până o să primim un telefon şi o să fim anunţaţi că este în siguranţă.

Mama facea mâncare, iar eu o împărţeam şi o puneam pc farfurii pentru Francine şi Joe, spunând lucruri precum »Trebuie să mâncăm”. Totuşi, nu o făceam niciodată.

1 lângeam când nu era nimeni prin preajmă •
gTeu sa mă uit în oglindă, dar Ir aveam să-l găsim
pe Jesse cât de curând.

' tot spuneam

Şi apoi au descoperit o elice a elicopterului pe i sulei Adak. Cu rucsacul lui Jesse. Şi cadavrul pilotuluiU'

Apoi a venit apelul pe care îl aşteptam.

Dar nu a fost ceea ce ne doream să auzim.

Jesse nu fusese încă găsit.

Se credea că e mort.

După ce am închis telefonul, Francine a cedat. Joe era împietrit. Părinţii mei se uitau la mine, uluiţi.

— E o nebunie ce se întâmplă! Jesse nu a murit. Nu ar face aşa ceva.

Francine a început să facă atacuri de panică atât de îngrozitoare, încât Joe a luat-o acasă şi a internat-o în spital.

Mama şi tata au rămas pe o saltea pneumatică la picioarele patului meu, urmărindu-mi fiecare mişcare. Le-am spus că mă descurc, că totul e sub control. Şi cu siguranţă credeam că lucrurile chiar aşa stau.

Timp de trei zile, m-am plimbat buimacă de colo-colo» aşteptând să sune telefonul sau să ia *cineva* legătura cu noi > să ne spună că informaţiile anterioare fuseseră eronate.

Al doilea apel însă nu a venit niciodată. în schimb, era^ asaltată de oameni care mă sunau să vadă dacă mă simt

Şi apoi, într-o zi, Mărie m-a sunat şi mi-a spus că I a pe Mike să se ocupe de librărie, iar ea avea să ia avion

vină să stea cu mine. w vQja ni

Eram mult prea amorţită ca să mă hotărăsc daca < sau nu prin preajmă.

în ziua în care a sosit Mărie, m-am trezit ^^^gaz»0, la ora amiezii, şi am descoperit că mama plecase

¡ar tata, să o ia pe Mărie de la aeroport. Era pentru prima dată când rămâneam singură după ceea ce mi se părea o veşnicie.

Era o zi senină. Am hotărât că nu vreau să mai stau în casă, dar nici nu îmi venea să o părăsesc. M-am îmbrăcat, am mers la vecini şi i-am întrebat dacă mi-ar putea împrumuta scara ca să curăţ jgheaburile.

De fapt, nu aveam nici cea mai mică intenţie să curăţ ceva. Voiam doar să stau sus, deasupra pământului, neîngrădită de siguranţa pereţilor, a podelelor şi plafoanelor. Voiam să stau suficient de sus, încât, dacă aveam să cad, să-mi fie fatal. Nu era totuna cu a-mi dori să mor.

M-am urcat pe acoperiş şi am stat acolo, cu ochii injectaţi şi sticloşi. M-am uitat drept înainte, privind la vârfurile copacilor şi la ferestrele blocurilor-turn. Nu m-a făcut să mă simt mai bine decât dacă aş fi rămas în casă. Dar nici nu m-a făcut să mă simt mai rău. Aşa că am rămas acolo. În picioare şi privind fără ţintă. Privind la orice nu mă facea să vreau să mă fac ghem şi să dispar.

Şi apoi am văzut, în spaţiul îngust dintre două clădiri, până departe, atât de departe, încât aproape că nu îţi puteai da seama...

Oceanul.

M-am gândit: *Poate Jesse este acolo, în apă. Poate că înoată. Poate că acum construieşte o plută pentru a ajunge acasă.*

Speranţa de care m-am agăţat în acel moment nu mă făcea să mă simt mai bine sau să-mi ofere vreo senzaţie de eliberare. O percepeam ca pe o cruzime. De parcă lumea [1IT,]i dădea suficientă frânghie ca să mă spânzur.

Am coborât de pe acoperiş şi am căutat printre lucrurile lui Jesse. I-am cotrobăit în dulap, şifonier şi

birou înainte să-l găsesc.

Binoclul!

Am urcat din nou pe acoperiş şi am r- unde puteam vedea frântura de apă.' Am J* în '«cui ,

Nu mă bucuram de privelişte. Nu îmiT^' ' liniştea. Plăceau pacea

Nu îmi savuram singurătatea.

II căutam pejesse.

Am văzut valurile revărsându-se pe ţărm. Am v" barcă. Am văzut oameni adăpostiţi sub umbrele, înS' ° prosoape, de parcă nu aveau nimic important de făcut*'

**

l-am auzit pe tata şi pe sora mea intrând în casă şi înce. pând să mă caute. Am auzit cuvântul „Emtna?" rostit pe un ton interogativ, venind din fiecare încăpere a casei. Am simţit cum le sporea îngrijorarea din voce de fiecare dată când îmi rosteau numele şi nu erau întâmpinaţi decât de şi mai multă tăcere. Curând, a ajuns şi mama acasă, vocea ei alătu- rându-se corului.

Dar îmi era imposibil să răspund. Trebuia să stau acolo şi să urmăresc ce se întâmplă, aşteptându-l pejesse. Era datoria mea de soţie. Trebuia să fiu prima care îl observă când avea să ajungă pe uscat.

Când am auzit pe cineva urcând pe acoperiş, am Presu pus că e tata şi m-am gândit: *Bine., acum o să se uite fi t*

Dar era Mărie. ochj

Stătea acolo şi mă privea cum ţineam binoclu a mă holbam la ocean.

— Bună! mi-a spus.

— Salut! . je mine-

— faci? m-a întrebat în timp ce se aprop <■

— *O* să-l găsesc. „mărului melb

__Trebuie să-l caut! Nu pot să renunţ la el!

— Hai, dă-mi binoclul!

Voiam să o ignor, dar simţeam nevoia să-mi explic logica:

__jesse s-ar putea întoarce. Trebuie să ne uităm...

__Nu se întoarce!

__N-ai de unde să ştii!

— Ba da, ştiu!

__Pur şi simplu nu suporţi că nu mai sunt în umbra ta! i-am spus. Pentru că înseamnă că nu mai eşti centrul universului. Jesse se va întoarce, Mărie. Iar eu voi sta aici şi îl voi aştepta până se va întoarce. Pentru că îl cunosc pe soţul meu. Ştiu cât de incredibil este! Şi nu o să-ţi permit să mă faci să simt că lucrurile stau altfel doar pentru că îţi place când mă simt insignifiantă.

Mărie şi-a dat capul pe spate, de parcă aş fi lovit-o.

— Trebuie să stau aici şi să îl aştept. E datoria mea. De soţie.

Când am văzut expresia de pe chipul surorii mele, un amestec de compasiune şi frică, mi-am dat seama că mă credea nebună.

Pentru o clipă, m-am întrebat şi eu: O, *doamne^ chiar sunt nehună?*

— Emma, îmi pare foarte rău! a spus ea în timp ce mă strângea în braţe aşa cum o mamă îşi ţine copilul, de parcă eram un singur trup.

Nu eram obişnuită cu genul acesta de soră, genul care îţi este şi prietenă. Eram obişnuită să am o soră, aşa cum unii dintre profesori ne sunt doar profesori şi unii dintre colegii de muncă ne sunt doar colegi de muncă.

—Jesse a murit! mi-a zis ea. Nu este pe undeva pe acolo, încercând să vină acasă. Nu mai e. Pentru totdeauna. îmi Pare foarte rău! Foarte, foarte rău!

O clipă, m-am întrebat: Şz *dacă are dreptate?*

— Nu e mort! am insistat cu vocea mea aspră. E pe undeva pe colo. lrernutân^ .

— Ba nu-i acolo. E mort!

O clipă, m-am întrebat: *Să fie oare posibil?*

Şi atunci adevărul a năvălit peste mine cu f0 potop.

Plângeam atât de mult, încât în fiecare zi mă trezeam ochii umflaţi. Nu m-am schimbat de haine timp de săptămâni.

Plângeam pentru el, pentru ce pierdusem şi pentru fiecare zi din viaţa mea care îmi mai rămăsese de trăit şi pe care trebuia să o îndur fără el.

Mama a trebuit să mă oblige să fac baie. A intrat la duş cu mine, ţinându-mi corpul gol sub apă şi susţinându-mă cu braţele, pentru că nu puteam sta în picioare de una singură.

Lumea părea atât de întunecată, de sumbră şi de lipsita de sens! Viaţa îmi părea atât de inutilă, atât de crudă!

Mă gândeam mereu la felul în care Jesse avea grija de mine şi mă ţinea în braţe. Mă gândeam la ce simţeam când mă mângâia pe spate şi cum respiraţia lui era dulce şi umana

Mi-am pierdut speranţa, dragostea şi toată bunătatea. I-am spus mamei că vreau să mor. „ o

Am spus-o, deşi ştiam că o răneşte s-o audă. Trebuia $ spun, pentru că mă durea îngrozitor să o simt.

Mama a tresărit şi a închis ochii, apoi a spus:

______Ştiu, dar nu poţi! Trebuie să trăieşti. Trebuie sa g3 o modalitate de a trăi.

La şase săptămâni după ce l-am lăsat pe Jesse port,

am ieşit din dormitor, am intrat în bucăta*e', cu aflau părinţii mei şi stăteau de vorbă, şi le-am sp calm şi o claritate a scopului care îmi lipsise vreme de atâ- tea săptămâni:

_ Vreau să mă întorc în Acton. Nu vreau să mai rămân aici.

Tata a încuviinţat cu o mişcare din cap, iar mama a spus-

— Orice ai nevoie...

Nu-mi amintesc cine mi-a împachetat lucrurile sau cine mi-a vândut maşina şi mobila. Nu-mi amintesc să fi urcat în avion. Iot ce ştiu este că, o săptămână mai târziu, am ateri- zat pe aeroportul Logan.

Acasă.

Emma şi Sam

Sau cum să revii în viaţa cuiva

ATUNCI CÂND PIERZI PE FIINŢA PE CARE O IUBEŞTI este greu să-ţi imaginezi că te vei mai simţi bine vreodată I Că într-o zi vei reuşi să fii pur şi simplu binedispus, pentru că vremea este frumoasă sau chelneriţa de la cafeneaua de p< colţ şi-a amintit comanda ta.

Dar se întâmplă.

Dacă ai răbdare şi lucrezi la asta.

începe atunci când respiri din nou aerul din Massachu- setts. Sufletul tău se reîncarcă extrem de uşor când vezi alei de cărămidă şi gresie în Boston sau când intri pe aleea părinţilor tăi şi te muţi din nou în vechiul tău dormitor.

Puterea ta emoţională devine din ce în ce mai puternica pe măsură ce dormi în patul copilăriei, mănânci la inicul-Je jun clătitele pregătite de mama ta şi te ascunzi de cea nu* mare parte a lumii. .

îţi petreci tot timpul urmărind Travel Channel şi[te] P tiseşti în aşa hal, încât iei un roman din teancul de dormitor, cărţile pe care ţi le-au dăruit părinţii de-a anilor, iar până acum ai refuzat să le deschizi.

O citeşti pe una dintre ele până la sfârşit, doar l[Kn]^^erj. că soţul moare. Arunci cartea, spărgând lampa de |[K1]

Când mama se întoarce acasă în seara aceea, îi povesteşti ce s-a întâmplat. îi ceri cărţi în care nu moare nimeni.

Două zile mai târziu, îţi găseşti ambii părinţi în living cu un morman de romane pe măsuţa de cafea. Le răsfoiesc pe fiecare în parte, asigurându-te că toate personajele trăiesc până la sfârşit. În seara aia, ai un nou teanc de cărţi, şi o deschizi pe prima, încrezătoare că nu te va distruge.

Este pentru prima dată după foarte mult timp când te simţi în siguranţă.

Mărie află că va avea gemene identice. Ai vrea să le cumperi salopete asortate, dar nu te înduri să pleci de acasă. Le comanzi online pentru a i le trimite. Când site-ul îţi cere un mesaj pentru cadou, ştii că ar trebui să o feliciţi şi să foloseşti o mulţime de semne de exclamare, dar nu te simţi în stare. Nu poţi să invoci entuziasmul şi să te laşi cuprinsă de el, nici măcar nu te poţi convinge să-l simulezi în scris. În schimb, tastezi: „Pentru nepoţelele mele.”

Mama vine acasă cu o nouă lampă pentru noptiera ta, una concepută pentru citit. Este genul acela care se ridică de la bază şi îţi atârnă peste cap, plutind deasupra paginilor. Ai citit trei cărţi din teanc în săptămâna aia, la lumina care intră prin fereastră în timpul zilei şi la lumina lămpii noaptea.

Nepoţelele tale vin în sfârşit pe lume. Sophie şi Ava. Le ţii în braţe. Sunt frumoase. Te întrebi cum naiba Marie a căpătat tot ce şi-a dorit vreodată, iar tu... tu ai ajuns în situaţia asta. Ştii bine, chestia pe care o faci se numeşte a utocom pătimire. Nu-ţi pasă.

Olive vine cu avionul de la Chicago să te vadă. Toată lumea presupune că va sta la părinţii ei, dar simţi o uşurare imensă când îţi spune că ar prefera un pat

improvizat pe podeaua camerei tale. Nu te întreabă cum te simţi, pentru că ca pentru aşa ceva nu există un răspuns. În schimb, îţi

ărturiseşte cg are (je ggnc| sg renunte |a co£ • .

° ajuţi să îl urmărească pe Facebook pe bărbatul?[1] * mai a început să se vadă. Te simţi mai puţin singură[C]?[tOc]* ea aici, ceea ce reprezintă o amânare binevenită de rătatea zdrobitoare cu care te lupţi aproape tot timpul?^ îşi face bagajele pentru a se întoarce la Chicago, gluni mergi cu ea şi că o să te ascunzi în compartimentul de[?]d supra capului. „Probabil că încă nu îţi dai seama de asta d** locul ăsta îţi face bine.”

Intr-o zi, amintirile care bântuie fiecare colţişor al oraşului şi al casei, cele legate de locul unde tu şi Jesse v-ati cunoscut şi v-aţi îndrăgostit, adolescenţi fiind, devin oarecum uşor de controlat şi de gestionat. Aşa că te aventurezi afară.

Te duci la librăria familiei tale.

Iţi dai seama că nu eşti pregătită pentru a petrece o zi întreagă afară din casă când cedezi lângă colţul lui Shel Silverstein[1] pe care Mărie l-a aranjat în spate.

Nici măcar nu ştii de ce cedezi. Nimic din ceea ce-l priveşte pe Shel Silverstein nu îţi aminteşte de Jesse. Cu excepţia faptului că Shel Silverstein a scris despre ce înseamnă sa fii în viaţă, iar tu simţi că nu mai eşti vie de mult. Pentru ca Jesse nu mai este. Simţi că ai încetat să mai trăieşti în clipa m care a dispărut el. Simţi că restul zilelor tale sunt o pierdere de vreme până când îţi va suna şi ţie ceasul.

Ştii că singurul lucru pe care îl poţi face este să urcl scaunul pasagerului din maşina tatălui tău şi să-l laşi sa conducă acasă şi să te bage în pat.

Apoi simţi că devii mai puternică în acel pat, ca îd

storci

* i iiiie cat[e] P

vene nu îti curge sânge, ci amărăciune, iar Iaci în

Silverstein (1930-1999), serntor, poet, c.

compozitor şi dramaturg american (n. tr.).

se rostogolesc pe obraz sunt durerea însăşi. îţi imaginezi că aceasta îţi părăseşte corpul şi este absorbită de saltea.

le trezeşti înti-o dimineaţa, simţindu-te uscată şi complet goala, atât de goală, încât, daca te-ar lovi cineva, ar suna a sec.

Sec şi gol sunt moduri cumplite de a te simţi atunci când eşti obişnuită să ai sufletul plin de bucurie. Dar nu e chiar atât de rău când eşti obişnuită să ai sufletul plin de durere.

Sec pare că e de bine.

Gol pare un început.

Ceea ce este frumos, pentru că de prea mult timp te simţi ca şi cum ai ajuns la capătul drumului.

Le ceri părinţilor tăi un pat nou. Simţi că te porţi copilăreşte făcând asta. Dar nu ai bani pentru că de mult nu ai mai pus mâna pe un subiect bun şi ai renunţat să lucrezi la blog.

Părinţii tăi nu înţeleg de ce le ceri aşa ceva, iar tu parcă nu prea poţi să le explici. Spui doar „Acesta este pătat". Dar ce vrei să spui de fapt este că simţi că patul acesta ţi-a absorbit suferinţa. Ştii că sună nebuneşte, dar eşti încredinţată că durerea ta este în saltea, iar tu nu vrei să o absorbi înapoi.

Iţi dai seama că aşa ceva nu este chiar simplu. Dar pare.

Două săptămâni mai târziu, ai o saltea nouă şi o somi-eră. Iţi priveşti tatăl cum o leagă pe cea veche de camionul unui prieten. îl urmăreşti cum se îndreaptă cu

maşina spre groapa de gunoi.

Te simţi mai bine. Mai liberă.

Iţi dai seama că treaba asta poartă un nume: superstiţie.

Eşti împăcată cu asta.

Ştii că nu te vei elibera niciodată de amărăciune. Ştii că este ceva cu care trebuie să înveţi să trăieşti, ceva pe care să ’I gestionezi.

începi să înţelegi că amărăciunea este cronică. Că este vorba mai degrabă de remisie şi recidivate decât de

Vindecare *C'*
* înseamnă asta pentru tine? Că n ePP> pur şi simplu, să se termine. Trebuie să ea' Ca Ş' cum ai înota într-un vârtej. prjn

Spre sfârşitul concediului de maternitate al lui Al • | rinţii tăi sunt doborâţi de o toxiinfecţie alimentar cine să deschidă librăria. Te oferi să o faci tu. Ei îţj $ Uaic nu e nevoie. Că îl pot ruga pe unul dintre vânzători că ai totul sub control. S^U|

Când părinţii îţi mulţumesc, îţi dai seama că ti-a i • i' – • . osl dor de sentimentul ca cineva se poate baza pe tine. Iţi amint ţ mândria de a fi util.

• Te trezeşti, faci un duş şi urci în maşină. Când introduci cheia în uşa librăriei, îţi dai seama că Jesse a plecat, dar poate că viaţa ta este încă aici. Poate că poţi face ceva cu ea.

Cu trei zile înainte de întoarcerea lui Mărie la librărie, aceasta îşi anunţă părinţii că nu vrea să revină la muncă. Ochii îi înoată în lacrimi. Le spune că îi pare rău că i-a dezamăgit, dar vrea doar să stea acasă, cu bebeluşii ei. Cică nu poate să îşi imagineze cum ar fi să petreacă timp îndelungat departe de ei. Părinţii tăi sunt prinşi cu garda jos. Se regrupează rapid şi o susţin în decizia ei.

în noaptea aceea, o auzi pe mama ta consolându-p ta şi spunându-i că librăria nu trebuie să îţi rămână pe sau Mărie. O auzi spunându-i că va fi bine.

A doua zi, încep să caute un nou manager de inagaZ1

Ştii ce trebuie să faci! .

La lăsarea serii, îi rogi să se aşeze în jurul mesei din tărie şi le ceri să îţi încredinţeze ţie slujba. Când te m dacă eşti sigură că asta vrei să faci, le spui că eşti, dat rul se află undeva în zona gri dintre da şi nu. §pir

Surprinşi, dar mulţumiţi, părinţii tăi sunt de aco nând că nimic nu i-ar face mai mândri.

Acum, ai un loc de muncă. Şi apoi, încet-încet, zi de zi, clipă de clipă, intr-un ritm de melc, găseşti din nou un scop în viaţă.

Este chiar acolo, la Blair Books, locul din care ai vrut să fugi toată viaţa. Este în colţul de lectură al copiilor şi în magazia dezordonată. Se află pe masa de prezentare organizată în partea din faţă a magazinului, dar şi în coşul cu chilipiruri din spate. Te uiţi la semnele de carte. Acelea care spun „Călătoreşte prin lume citind o carte”.

Tu ai văzut deja lumea.

iMarie şi Mike le aduc pe fete la cină într-o duminică şi, chiar înainte de desert, Mike menţionează în treacăt că au o întâlnire cu un ORL-ist marţi. În noaptea aceea, îţi auzi părinţii spunând că era şi timpul. Iţi dai seama că petreci atât de puţin timp cu nepoţelele tale sau cu sora ta, încât nu ai remarcat că gemenele au încetat să mai răspundă atunci când sunt strigate pe nume sau se aud zgomote puternice.

Te hotărăşti să o suni pe Mărie după programare. O să fii o soră atentă. O să fii o mătuşă bună.

Mărie răspunde la telefon în lacrimi, dar reuşeşti să îţi dai seama ce se întâmplă.

Nepoţelele tale surzesc.

Asta are ceva de-a face cu o genă numită conexina 26.

în seara aceea, mergi acasă la Mărie şi îi duci ceea ce adorai tu să primeşti într-o zi proastă. îi duci cola dietetică îngheţată Ben & Jerry’s. Iei cu aromă de nucă de cocos şi ciocolată, pentru că ştii că batonul de ciocolată preferat este Almond Joy. Ea pune îngheţata în congelator şi lasă cola dietetică pe blat. Te strânge în braţe cu atâta putere, încât crezi că ţi-ar putea lăsa o urmă. O ţii strâns şi îi îngădui să

*TT>

muţi din casa părinţilor tăi într-o garsoni« – < ri

ge. Spui că te muţi pentru că vrei să locuieşti 7 * Can’- m cărămidă, dar adevărul este că te muţi pentru este de părere că a venit vremea să cunoşti şi 8 Orice fel de oameni. Oameni noi. aiîlerti.

La cinci luni după ce ai primit slujba de manager s vorbă cu părinţii tăi şi le propui să vindeţi cărţi electro • şi e-readere. Schiţezi strategia de vânzare. Când în «rv ** w · A. • « v bPun ca eşti grozava la meseria ta, începi sa plângi şi ţi se face dord Jesse. Momentele fericite sunt cele mai rele, atunci durerea este crâncenă. Dar te întorci la muncă şi, când pui capul pe pernă în seara aceea, te gândeşti că a fost o zi reuşită.

La un moment dat, un vechi prieten din facultate al tatălui tău intră în magazin căutându-l, dar acesta din urmă nu este acolo. Omul îşi dă seama că tu eşti managerul şi te întreabă cum te cheamă. Spui că eşti Emma Lerner, iar bărbatul se încruntă. Colin, zice el, şi-a dorit întotdeauna ca librăria să fie preluată de una dintre fetele lui. Ii zici că tu#/ una dintre fete. Omul îţi cere scuze pentru greşeală.

Mărie şi Mike cumpără o casă la doi paşi de părinţii tăi. Mike va trebui să facă naveta ca să ajungă la magazinele cu articole sportive, dar Mărie crede că este important să fit* lângă părinţii tăi.

După ce s-a instalat, o suni şi o întrebi dacă ^ore^te'^ participe la un curs dedicat limbajului semnelor, a^ty tine, la Boston. îi spui că te entuziasmează ideea de a în să vorbeşti cu ajutorul mâinilor. Ea este de acord şi e tru prima dată când acceptă să facă ceva în afara cas^)fe, copiii ei. După câteva săptămâni, îţi dai seama ca tu zinp întreaga viaţă socială a surorii tale. .

Intr-o zi, după curs, Mărie te întreabă dacă nu v

rămâneţi în oraş şi să luaţi prânzul. O duci la un r

mongol, unde dai peste fratele mai mare al lui Jesse, Chris. îl saluţi, faci schimb de amabilităţi şi eşti surprinsă să con- staţi că nu plângi.

în timp ce tu şi Mărie vă întoarceţi, ea te întreabă dacă te simţi bine. în timp ce îi explici cum te simţi, ideea te loveşte cu forţa unei tone de cărămizi. Ani la rând, oamenii ţi-au spus: „Fie ca amintirea lui să-ţi fie o binecuvântare!”

îţi dai seama, în sfârşit, că exact asta este.

Eşti mai fericită că l-ai cunoscut decât tristă că l-ai pierdut.

Te întrebi dacă durerea este mai puţin cronică decât crezi. Dacă remisia poate dura ani.

Te duci într-o zi la coafor, iar coafeza te întreabă dacă te-ai gândit vreodată să îţi faci şuviţe. Ii spui să îţi facă. Atunci când ieşi din salon, te simţi de milioane. începi să-ţi faci şi alte programări.

Părinţii tăi se pensionează parţial şi îţi dau ţie librăria. Eşti aşa de mândră, de fericită, de dornică să o preiei, încât te hotărăşti să revii la numele de dinainte de căsătorie! Eşti o Blair. Nu ai fost niciodată mai mândră că eşti o Blair. În ziua în care îţi soseşte noul permis auto, plângi şi te uiţi la cer, ca şi cum Jesse ar fi acolo, şi spui:

— Asta nu înseamnă că nu te iubesc. înseamnă doar că îmi place de unde vin.

Când Mărie află că librăria ţi-a fost dată ţie, se supără. Te acuză că i-ai şterpelit-o. îi spui că doar ai ridicat mingea pe care a lăsat-o ea să pice. Izbucniţi amândouă. Ea ţipă, ţipi şi tu. înfuriată, îţi strigă:

— O, te rog! Ştim cu toţii că tu eşti favorita. Domnişoara Perfecţiune întruchipată Emma, care face totul exact aşa cum îşi doresc mama şi tata.

începi să râzi. Pentru că e din cale afară de absurd.

Apoi îţi dai seama că este adevărat.

Ai devenit persoana care şi-au dorit ai tăi I ai facut-o aproape în întregime din întâmpl'^11 fi,

Nu credeai că vrei să lucrezi cu cărţi - * I Massachusetts sau să fii aproape de sora r/k'0^ k deşte că o faci. ' ^ar se I

Asta te face fericită.

Şi apoi îţi spui: *Stai, nu, nu e corect! Nu potfîferj* Pentru că nu-l ai pe el. El nu mai este. Nu < cită, nu? P ' h feri-

Şi apoi te opreşti şi te întrebi cu adevărat: *Sunt fericita.* Şi îţi dai seama că s-ar putea să fii.

Ii ceri scuze lui Mărie. îţi cere şi ea scuze. Spune „Am fost o idioată” în limbajul semnelor. Râde.

Mai târziu, o întrebi dacă îl trădezi pe Jesse simţindu-te bine şi plăcându-ţi viaţa de acum. Ea spune doar:

— Nu, sub nicio formă! Asta e tot ce şi-ar dori pentm tine. Exact ce şi-ar dori.

Crezi că s-ar putea să aibă dreptate.

îţi scoţi verigheta şi o pui într-un plic cu pozele şi scrisorile voastre de dragoste. Nu o să renunţi la ea niciodată, dar nu e nevoie să o porţi. ,

Te întorci la coafor şi o întrebi pe coafeză dacă ea cr că ţi-ar sta bine cu o coafură pixie. Spune că ai arăta gr Ai încredere în ea. Te duci acasă, proaspăt tunsă. ş> n sigură ce să înţelegi din ce ţi se întâmplă. ci.

Apoi te vede Mărie şi îţi spune că arăţi ca o vejegi cinema, iar când te uiţi din nou în oglinda, cam m, vrea să spună. , rlirsurl dePian'

Şase luni mai târziu, te hotărăşti sa mergi jnde inU'

Şi apoi, prin simplul fapt că intri într-un nia zică,

începi o nouă viaţă.

AŞ FI PUTUT ÎNCEPE PRIN A ÎNCERCA SĂ IAU LECŢII DE pian, însă am decis să plonjez cu capul înainte în necunoscut. Voiam să am ceva de făcut acasă cu mâinile. Aveam de ales între pian şi gătit, şi, ei bine, gătitul părea că face murdărie.

Aşa că am găsit un magazin cu instrumente muzicale second-hand în Watertown şi am condus într-acolo într-o duminică după-amiază.

S-a auzit un clinchet când am intrat pe uşi, care s-au închis repede în spatele meu. Magazinul avea miros de piele. Peste tot erau şiruri de chitare. Am găsit un stand cu reviste şi l-am răscolit vreme de un minut, nesigură ce anume căutam de fapt.

Brusc, m-am simţit inconfortabil şi complet scoasă din elementul meu. Habar n-aveam ce întrebări să pun sau cui să i le adresez.

Stând acolo, înconjurată de un saxofon, trompete şi o mulţime de instrumente pe care nici nu ştiam să le numesc, mi-am dat seama că sunt depăşită de situaţie. Eram tentată sa renunţ, să fac stanga-mprejur şi să mă duc acasă. M am îndepărtat un pic de reviste şi m-am izbit de două tobe < e

din greşeală 27T ZgomOt SpeCific le a
K eşeala una de alta. Le-am îndreptat şi
sa vad dacă mă observase cineva. 'a'n uit at în La
câţiva metri mai încolo era un vânzător Q- privirea la
mine şi mi-a zâmbit. ' >''a ndi
I-am zâmbit şi eu timid şi m-am întors la reviste c
~ Bună! m-a salutat vânzătorul, care acum stătea lângă
mine. Eşti timpanistă? C Iar

Mi-am ridicat privirea spre el şi am văzut în ochii lui – mă recunoaşte în acelaşi timp în care îmi pica şi mie fisa

— Sam? l-am întrebat.

— Emma Blair! a exclamat surprins.

— O, Doamne! Sam Kemper! Nici măcar nu... Nu te-am mai văzut de...

— Zece ani sau poate chiar mai mult. Uau... Arăţi grozav!

— Mulţumesc! Şi tu la fel!

— Ce mai fac părinţii tăi?

— Bine! i-am răspuns. Foarte bine!

Preţ de câteva secunde, am rămas tăcuţi, timp în care l-am privit, surprinsă de cât de mult se schimbase. Am încercat să-mi amintesc dacă ochii lui fuseseră mereu atât de uimitori. Erau de un cafeniu cald şi păreau atât de amabili şi de răbdători, de parcă priveau totul cu nesfârşită compasi une. Sau poate pur şi simplu proiectam pe chipul lui ceea ce îmi aminteam despre el. ~

Nu era nicio îndoială totuşi că devenise un bărbat gător. Acum faţa îi era un pic mai colţuroasa şi căPa personalitate.

Mi-am dat seama că mă holbam.

— Acum cânţi la timpane? m-a întrebat Sam. M-am

uitat la el de parcă ar fi vorbit franceza.

__Poftim? am îngăimat.

A. arătat spre tobele de bronz din spatele meu.

__le-am văzut lângă timpane. M-am gândit că poate ai început să cânţi la aşa ceva.

_ Oh! am exclamat. Nu! Nu! Doar mă ştii. Nu cânt. Vreau să spun, cu excepţia momentului în care ne-au pus să învăţăm „Mary Had a Little Lamb” de pe casetofon, dar nu cred că se pune.

Sam a râs.

— Nu este ca şi cum ai cânta la timpane, dar cred că se pune.

— Nu putem cânta cu toţii la un miliard de instrumente sau la câte cânţi tu, i-am replicat. Şase, nu?

Sam a zâmbit timid.

— De fapt, de atunci am mai învăţat să cânt la câteva. Totuşi, în cazul celor mai multe dintre ele, sunt la nivel de amator.

— Iar eu am doar casetofonul. Oh! am exclamat deodată, amintindu-mi. Am cântat şi la cinele pentru degete în clasa a patra, la un concert de sărbători. Aşadar, sunt două!

A râs iar.

— Atunci, eşti o expertă! Eu ar trebui să îţi pun ţie întrebări!

Am intrat în jocul lui, prefacându-mă un geniu umil.

— Bine, să cânţi la cinele pentru degete nu e cine ştie ce treabă complicată. Ai nevoie doar de o pereche de cinele care sa ţi se potrivească pe degete şi, când le loveşti, să facă un soi de clinchet.

Mi-am lovit cu entuziasm degetele arătătoare pentru a-i arăta.

— Să cânţi la instrumentul ăsta e, într-adevăr, o

chestiune de încredere.

Şam a râs din nou. Mereu mă faeuse să nr • aş fi fost cea mai amuzantă persoană din înr/ ”"^Par

— Şi de acolo, doar cerul este limita, i-am o fată care a început la cinele pentru degete, iaT^’ Cu> la cinele propriu-zise. ’ acUhleânq

Am început să mă simt uşor stânjenită ca ' pentru că el răsese, luasem asta drept permisiune1'01 face un număr de stand-up comedy. Dar el a râs di^0^* râs din toată inima, iar anxietatea mea s-a risipit

— De fapt, toate astea sunt o minciună. Adiro .

«ivu, arn

tat la cinele, dar... mă gândesc să învăţ pian. Prin urmar iată de ce stau în mijlocul acestui magazin, părând cu ade vărat derutată.

— Ah! a făcut el, dând din cap. Păi, dacă vrei părerea mea...

— Da! am spus. Părerea ta este chiar cea pe care mi-o doresc.

El a zâmbit.

— Atunci cred că ar trebui să iei una dintre orgile PSR Yamaha din spate, de lângă tobe. Sunt doar 61 de clape şi nu sunt ponderate, dar, dacă eşti la început sau nu eşti cu ade vărat sigură că vei face din asta o pasiune pentru tot restu vieţii, cred că e o prostie să cheltuieşti 400 de dolai i pe o viatură. E doar părerea mea.

e

— Nu, e un sfat grozav! Vrei să-mi arăţi despre

vorba? . - fl

ascult-

— O! a exclamat, de parcă ar fi fost surprins ca

Sigur! Cred că au una în spate.

S-a întors şi s-a îndreptat spre spatele magazin urmat.

— încă mai cânţi des la pian? l-am între at. A dat din cap şi mi-a aruncat în fugă o pnvir

__ De amuzament, da! a răspuns şi s-a oprit la o orgă neagră de pe un stativ. Asta ar fi probabil grozavă pentru tine.

Am apăsat câteva clape. N-au scos niciun zgomot, cu excepţia bocănitului anost al clapei lovind placa de susţinere.

___Nu cred că-i conectată, a spus Sam.

___Da, corect, are sens!

M-arn simţit jenată că încercasem să cânt la o orgă deconectată, acesta fiind probabil cel mai stânjenitor moment din ultimele câteva luni, când un client îmi atrăsese atenţia că am fermoarul desfăcut.

— Cât face?

— A, ăăă...

S-a aplecat să se uite pe etichetă, după preţ. Era cam jumătate din cât presupusesem că aveam să cheltuiesc.

M-am hotărât să profit şi să o achiziţionez.

— OK, o iau!

A râs.

— Vorbeşti serios?

— Da! Trebuie să începi de undeva, nu?

— Bănuiesc că da.

O vreme, asupra noastră s-a pogorât tăcerea.

— Uauî am exclamat. Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit!

— Ştiu! Ce şanse erau?

— Păi, dacă locuim amândoi în acelaşi oraş, cred că destul de mari.

A râs iar.

— Credeam că eşti pe undeva prin California.

Am dat din cap, nesigură cât de multe ştia Sam.

Adică, ştii...

A dat din cap cu seriozitate şi a adăugat cu glas firav:

Da! Ştiu ce zici!

Şi în clipa aceea mi-am dat seama că ştie tot i • meu a fost să mă îndepărtez de el cât mai repede Părinţii mei vor fi foarte fericiţi să audă că te d bine, i-am spus. Mulţumesc pentru ajutor, Sam! ca te-am văzut! a Ucur

Am întins mâna şi am observat că Sam era surprins felul în care puneam punct acestei conversaţii.

— A, da, sigur! a îngăimat.

Apoi m-am scuzat şi m-am îndreptat către casa de marcat

— Te-a ajutat cineva cu achiziţia ta de astăzi? m-a întrebat femeia din spatele tejghelei în timp ce îmi returna cârdul de credit.

— Hmm? am bolborosit.

Am luat cârdul şi l-am aşezat înapoi, la locul său din portofel.

— Te-a ajutat vreun agent de vânzări să te decizi cu privire la achiziţia de astăzi? m-a întrebat.

— Oh! M-a ajutat Sam. A fost grozav!

— Sam?

— Da!

— Nu avem niciun angajat pe nume Sam.

Pentru o clipă, m-am gândit că poate într-ajunsesem poveste cu fantome. .

— Sam Kemper, i-am spus femeii. Tocmai m-a sfătuit iau această orgă. naiba

Femeia a clătinat din cap, nesigură despre ce vorbeam. . |a

M-am întors, mi-am mutat privirea de la sta dreapta, apoi m-am ridicat pe vârfuri pentru a je bine, însă nu l-am zărit pe nicăieri. începeam să ma

parcă o luasem razna.

— Cam 1,80 metri înălţime, cămaşă neagră, un început de barbă...

Casiera s-a uitat la mine de parca ar li avut habar despre cine vorbesc. Am dat înainte cu descrierea:

— Ochi foarte frumoşi?

— Gata, ştiu despre cine vorbeşti!

— Grozav!

— Tipul ăla nu lucrează aici, mi-a zis vânzătoarea.

— Ce vrei să spui, că nu lucrează aici?

— Este client. Vine des totuşi.

Am închis ochii şi am oftat. în tot timpul ăsta vorbisem cu el de parcă era vânzător!

— Greşeala mea! am exclamat. Sunt o idioată!

Ea a început să râdă.

— Nu-ţi face griji! a zis femeia şi mi-a dat bonul. Ai nevoie de ajutor pentru a duce chestia asta la maşină?

— Hmm...

M-am uitat la orgă şi am hotărât că mă descurc singură.

— Cred că e în regulă! Mulţumesc!

Am luat orga şi m-am îndreptat spre uşă, căutându-l din priviri pe Sam. Am ajuns în faţa magazinului când l-am văzut. Cobora scările.

— Sam! l-am strigat.

— Emmaî mi-a răspuns, rostindu-mi numele cu aceeaşi inflexiune pe care o folosisem eu.

— încă eşti aici! M-am gândit că poate plecaseşi.

— Eram sus. M-am uitat la cele cu coadă scurtă.

Desigur, am avut nevoie de ceva timp să-mi dau seama că cele cu coadă scurtă nu erau un sortiment de bomboane.

— O, uau, cumperi un pian cu coadă scurtă! am spus, lăsând o clipa orga jos. încă o dovadă ca nu

lucrezi aici!

A zâmbit.

— lini pare arat de rău că am presupus ca |u zător! Cred că m-am gândit că ai lucrat la m tru şi... Oricum, tocmai m-am făcut de râs când ^ ^1 casă şi am încercat să îţi dau comision pentru >

A izbucnit m ras.

— Ştii, am bănuit că ai impresia că lucrez aici d eram sigur cum să lămuresc lucrurile fără să... *r nu

— Mă faci să mă simt prost?

A râs iar.

— Oarecum.

— Ei bine, oficial mă simt prost.

— Nu, nu! Mi-a făcut plăcere să te ajut! Nu te mint! îmi pare foarte bine să te revăd!

Sinceritatea cu care mă privea era dezarmantă, iar eu nu prea eram sigură dacă îmi plăcea sau ba. Mă gândeam că poate că da.

— Iţi datorez mulţumiri. Ali-ai fost de mare ajutor!

— Ai nevoie de lecţii? m-a întrebat. Dacă ai vrea, aş putea... să te învăţ. Aş fi bucuros să o fac. Să îţi arăt câteva lucruri, cât să te ajut, poate, să porneşti.

M-am uitat la el, neştiind ce să răspund.

— Sau dacă nu asta, poate ai vrea să ieşim la un moment dat să bem ceva.

Când mi-am dat seama ce se întâmplă, m-am simţit ca cum aş fi fost lovită de un val. Dar nu unul dintre acele luri mici care îţi scaldă picioarele şi îţi udă partea de blugilor în timp ce te plimbi pe plajă. Mai degrabă gen val de care ai parte atunci când ieşi din apă, te aflitU la ocean, iar el apare pur şi simplu de nicăieri şi ce cu putere. m |

— O, Doamne! am exclamat, uluită. Mă inviţi în o întâlnire?

Am văzut cum lui Sam îi cad umerii şi am remarcat o urmă de dezamăgire pe chipul lui înainte de-a o ascunde.

— Am încercat să fiu relaxat şi subtil în privinţa asta. Poate ca la una dintre întâlnirile în privinţa cărora nici unul dintre noi nu este sigur că este o întâlnire, a spus, apoi a clătinat din cap. Au trecut peste zece ani şi sunt la fel de tăntă- lău ca odinioară, aşa-i?

Am simţit că mă îmbujorez, iar îmbujorarea meu l-a făcut şi pe el să se îmbujoreze.

— lini pare rău! s-a scuzat. Tocmai am încheiat o relaţie foarte lungă, aşa că mi-am cam ieşit din mână. S-ar putea să nu-ţi vină a crede, dar, când eram la facultate, mă pricepeam să stau de vorbă cu fetele. După cum spune întotdeauna tata, fii direct, dar...

S-a uitat la mine de parcă tocmai mi-ar fi dezvăluit un secret îngrozitor. Şi-a dus mâna la faţă şi a început să îşi ciupească puntea nasului.

— Cumva tocmai am recunoscut că îi cer tatălui meu sfaturi în privinţa întâlnirilor? m-a întrebat, fără a-şi schimba expresia.

Am râs. Un râs discret. Un râs care voia să spună „Da, ai facut-o, dar este în regulă”.

În clipa aceea, mi-am amintit cât de mult îmi plăcuse întotdeauna de el.

îmi plăcea de el.

Sam era *drăguţ.* Şi *dulce.* Şi credea că sunt *amuzantă.*

— E-n regulă! l-am liniştit Uite cum stă treaba! Eu am crezut că eşti vânzător. Tu îţi întrebi tatăl cum să agăţi femeile. Suntem un fel de Stan şi Bran ai interacţiunii sociale.

A râs. Părea atât de uşurat!

Voiam să-l văd din nou. Acesta era adevărul. Voiam

să-mi petrec mai mult timp cu el. Voiam să fiu în preajma lui.

— Ce zici de asta? Tu mă înveţi „Chopsticks» • I fac cinste cu o bere! i-am propus. ’ *ar

— Ei bine, dacă vrei doar „Chopsticks”, am o id I bună! ■'

L-am privit, gata să îi aud sugestia.

Mi-a luat orga, iar eu l-am urmat în timp ce mă cea în sus pe trepte. Scara şubredă şi strâmtă ducea într-0 U căpere plină de instrumente uriaşe. Câteva piane vemCa|c o harpă şi un violoncel. M-a condus spre un elegant plan negru cu coadă scurtă. Mi-a pus orga jos, apoi s-a aşezat |a pian, bătând uşor cu palma pe locul de lângă el de pe bancă. M-am aşezat şi eu.

S-a uitat la mine şi şi-a aşezat mâinile delicat pe clape. Apoi s-a aplecat şi a început să cânte „Chopsticks”.

Am privit cum îi zburau mâinile pe clape, ştiind parca din instinct ce să facă. Avea mâini frumoase, puternice, dar blânde. Unghii scurte şi curate; degete lungi şi subţiri. Ştiu că, uneori, femeile spun că le place ca bărbaţii să aibă căluşuri şi degetelor noduroase, ca duritatea bărbatului sa i se vadă în palme. Dar, privind mâinile lui Sam, am stabilit că acel mod de gândire este greşit. îmi plăcea că mâinile lui erau agile şi aveau o anume eleganţă. M-am trezit privindu-l mai sus de încheieturi, spre braţe şi umeri.

Urmărindu-I pe Sam cum cânta la pian, amintindu ni cât de priceput, cât de talentat, cât de îndemânatic e, ni-a"1 trezit întrebându-mă ce altceva ar mai putea face cu mâinie

Crezi că ştii cine eşti, crezi că ai identitatea ta bine

sta ' lită, ascunsă într-o cutie numită „eu”, iar apoi îţi dai seama că eşti atrasă de muzicieni – acel „îndemânatic” ţi se Pa sexy – şi trebuie să regândeşti tot ce ştii despre tine.

Sam s-a oprit din cântat.

— Bine, acum e rândul tău!

meu? ani îngăimat. Să cânt aia? Nici măcar nu ştiu Je unde să încep!

A apăsat pe o clapă albă din faţa mea. Conştiincioasă, Iin_ani pus arătătorul pe ea^

__încearcă cu degetul ăsta! mi-a indicat în timp ce îmi trăgea degetul mijlociu pe clapă.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

__Acum, apasă clapa aşa!

A apăsat apoi o altă clapă într-un ritm anume, de şase ori la rând.

Aşa că am făcut acelaşi lucru cu clapa mea.

— Şi acum atinge-o pe aceasta! a spus, arătând spre alta.

I-am urmat instrucţiunile aşa cum îmi arătase. Trebuia să mă uit la clape, dar jumătate din timp m-am holbat la el. M-a prins o dată sau de două ori, iar eu mi-am întors capul înapoi spre degete şi clapele aflate sub ele.

Cântam încet şi complet lipsit de melodicitate. Degetele mele ezitau, iar apoi se mişcau prea repede, oarecum panicat şi agitat. Dar puteam să recunosc vag un model în propriile mişcări.

Corpul lui s-a lipit de al meu în timp ce stăteam pe bancă, îmi tot atingea mâinile.

— în regulă! a spus. Acum crezi că o poţi face

repede? Eu cânt cealaltă parte.

— Sigur! Da, am înţeles!

Mi-am sprijinit degetul pe prima clapă. Sam şi-a pus mâna, blând, pe cea chiar de sub ea.

— La trei, a zis. Unu... Doi... Trei...

Mi-am atins clapa mea.

LI a atins-o pe al lui.

Şi asta a fost:

 r
La La La La La La La La La La La La La La !
La La. *“ L*

„Chopsticks”.

Cântam de doar câteva secunde înainte să epuizez notele pe care le ştiam. Cuprinsă de timiditate, mâinile înapoi în poala. O parte din mine spera că Sam să continue să cânte. Dar nu a facut-o. Şi-a oprit mâna sprjinind-o uşor pe clape. M-a privit.

— Acum, ca ştii „Chopsticks”, a spus, să mergem să o luăm

Am râs.

— Eşti mai subtil decât crezi.

— Tatăl meu spune că e foarte bine este să fii perseverent, a glumit el.

Părea încrezător. Optimist.

M-am gândit preţ de o clipă la asta.

M-am gândit cât de frumos ar fi să comand un cocktail şi să stau de vorbă cu cineva care e nu doar un bărbat frumos, ci şi un vechi prieten.

Dar, în timp ce Sam mă privea, aşteptându-ini răspunsul, am simţit dintr-odată un sentiment profund de frică. Frică adevărată.

Asta nu urma să fie o cină cu un vechi prieten.

Urma să fie o întâlnire.

Nu puteam să mă arunc în aşa ceva.

M-am uitat la zâmbetul lui Sam. Se stingea pe măsura ce îmi tot aştepta răspunsul.

— Rămâne pe altădată! i-am spus. E OK?

— Da! a zis, scuturând din cap. Absolut! Desigur!

— Chiar vreau, am adăugat pe un ton care se voia linişti.

— Nicio problemă, am înţeles.

__Am o chestie...

_Nu îţi face griji!

__jp dau numărul meu! am adăugat, dorindu-mi ca el să ştie că vreau să-l văd din nou, că mă *interesează.* Şi poate ieşim împreună weekendul viitor.

A zâmbit şi mi-a dat telefonul lui.

M-am sunat, aşa că numărul lui a apărut şi pe mobilul meu. I-am dat telefonul înapoi.

__Ar trebui să plec, am completat. Dar vorbim curând?

— Da! E perfect!

— Mă bucur că te-am văzut!

— Şi eu, Emma. Serios!

A întins mâna, iar eu i-am apucat-o. Ni le-am strâns, iar apoi le-am lăsat să mai rămână împreunate o clipă. Efectul a fost undeva între o strângere şi o ţinere.

În timp ce mă întorceam la apartamentul meu, cu o orgă în spate şi numărul lui Sam în telefon, m-am trezit întrebân- du-mă dacă aş fi putut să fiu cu cineva ca Sam, dacă Sam ar fi putut însemna ceva pentru mine.

Ţinusem întotdeauna la el, îmi păsase tot timpul de el. Şi poate că era timpul să ies la o întâlnire cu un tip drăguţ. Unul care fusese întotdeauna bun cu mine şi căruia aş fi putut chiar să-i fi spus „da” în vremea liceului dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Lucrurile bune nu aşteaptă până eşti tu gata. Uneori vin înainte, când aproape eşti acolo.

Şi m-am gândit că, atunci când se întâmplă acest lucru, există posibilitatea să le laşi să treacă, asemenea unui autobuz care nu îţi este destinat. Sau te *poţi* pregăti.

Aşa că m-am pregătit.

M-AM GÂNDIT LA ASTA TOATĂ NOAPTEA. M-AM SUCIT şi m-am răsucit pe toate părţile. Şi apoi, în dimineaţa urmă toare, în drum spre librărie, i-am trimis un mesaj lui Sânt

Ieşim să bem ceva vineri. în jur de 19.30? Undeva, în Cambridge? Tu alegi unde!

Era înainte de nouă. Nu mă aşteptam să răspundă.

Dar telefonul m-a anunţat imediat:

McKeon este pe Avery Street? Şi iată!

Aveam o întâlnire!

Cu Sam Kemper.

Niciodată nu mai simţisem atâta entuziasm, dar şi

3tata rău de la stomac în acelaşi timp.

Ce urma să fac dacă începeam să nutresc sentimente Pen tru cineva?

a

Poate că nu avea să fie Sam. Poate că avea să se întan I peste ani buni. *a 0

Dar atunci când îţi dai seama că vrei dragoste m înseamnă că eşti dispus să o laşi să *intre.*

Şi asta presupunea că trebuia să-l las pe Jesse sa

Nu m-am putut gândi la niciun alt mod de-a o face, de-a procesa asta decât exprimând-o în cuvinte. Aşa că, în seara aceea, după ce m-am întors de la muncă, m-am aşezat pe canapea, am luat o bucată de hârtie şi un pix şi am scris o scrisoare.

Dragă Jesse,

Lipseşti de mai bine de doi ani, da?‘ nu a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă fi gândit la tine.

Uneori îmi amintesc mirosul tău sărat după ce făceai baie în ocean. Sau mă întreb dacă ţi-arfi plăcut filmul pe care tocmai l-am văzut. Alteori, mă gândesc doar la zâmbetul tău. Mă gândesc la felul în care ţi se încreţea uşor pielea din jurul ochilor şi cum mă îndrăgosteam mereu încă puţin de tine.

Mă gândesc cum m-ai atinge. Cum te-aş atinge. Mă gândesc mult la asta.

La început, amintirea ta a durut extrem de tare! Cu cât mă gândeam mai intens la zâmbetul tău, la mirosul tău, cu atât mă durea mai mult. Dar îmi plăcea să mă pedepsesc. îmi plăcea durerea, pentru că durerea erai tu.

Nu ştiu dacă există o modalitate corectă sau greşită de a jeli pe cineva. Ştiu doar că pierderea ta m-a sfâşiat într-un mod în care, sincer, nu credeam c-ar fi posibil. Simţeam o durere pe care nu o credeam a fi umană.

Uneori, mă făcea să-mi pierd minţile. (Să spunem doar că am luat-o un pic razna pe acoperişul casei noastre.) Alteori, aproape că m-a rupt în bucăţi.

Dar mă bucur să spun ca acum amintirea ta îmi aduce [a]tât de multă bucurie, încât, doar când mă gândesc la tine, mii răsare un zâmbet pe faţă.

Oe *asemenea, sunt fericită să-ţi mărturia ?flai*
*Puter nţcă decât aţ fi bănuit vreodată. ' '**
găsit în viaţă un sens pe care TIU l-aş fi ghicit ?? •

Iar acum mă surprind încă o dată, căci îmi dau^^' că sunt gata să merg mai departe. Sea ”ia

Cândva, credeam că durerea este cronică, că tot ce face este să apreciezi zilele bune şi să le pui laolaltă ™ / x • *r 1 cele rele. Tlpoi am început să mă gândesc că poate zilele hu)le nu sunt doar zile; poate zilele bune pot fi săptămâni bune, lU)ll bune, ani buni.*

Mă întreb dacă durerea nu seamănă cumva cu o cochilie

O porţi de atâta timp, iar într-o bună zi îţi dai seama că ţi-a rămas mică.

Prin urmare, o laşi jos.

Nu înseamnă că vreau să renunţ la amintirile cu tine sau la dragostea pe care ţi-o po?t. înseamnă doar că vreau să renunţ la tristeţe.

Nu te voi uita niciodată, Jesse! Nu vreau şi nu cred că sunt în stare de aşa ceva.

Cred totuşi că pot să mai domolesc durerea. Cred că pot să o abandonez pe jos şi să pornesc mai departe, întorcându-mă la ea doar când şi când, fără să o port mereu cu mine.

Nu numai că sunt de părere că pot să o fac, dar şi trebuie.

Te voi purta mereu în inimă, dar nu pot să mai duc pe umeri povara pierderii tale! Dacă o fac. nu-mi voi mai găsi niciodată o nouă bucurie. Pur şi simplu mă voi pi ăbW sub greutatea amintirii tale.

Trebuie să privesc înainte, spre un viitor din care tu. poţi face pane, nu spre un trecut plin de

*ceea ce am împart^*

Trebuie să-ţi dau drumul şi să-ţi cerşi ţiesă-mt dai dr una^ Cred cu adevărat că, dacă mă străduiesc, pot[alW1] *Je pe care ţi-ai dorit-o mereu pentru mine. O viaţa p*

fericire. O viaţă plină de satisfacţii. în care sunt

iubită şi fo care iubesc.

Am nevoie de permisiunea ta ca să pot iubi pe altcineva, îmi pare atât de rău că nu am avut niciodată viitorul despre care am tot vorbit! Viaţa noastră împreună ar fi fost grandioasă.

Dar acum ies în lume cu inima deschisă. Şi merg oriunde mă poartă viaţa.

Sper că ştii cât de frumos şi de eliberator a fost să te iubesc când erai aici.

Ai fost iubirea vieţii mele.

Poate că este egoist să vrei mai mult; poate că e lacom să vrei o altă dragoste ca asta.

Dar nu mă pot abţine.

Mi-o doresc.

Aşa că am acceptat o întâlnire cu Sam Kemper. îmi place să cred că l-ai găsi potrivit pentru mine, că l-ai accepta. Dar vreau să ştii, în cazul în care nu este de la sine înţeles, că nimeni nu va putea să te înlocuiască vreodată. Doar că îmi doresc mai multă dragoste în viaţa mea, Jesse.

Şi îţi cer binecuvântarea să merg şi să o găsesc!

Cu dragoste,
Emvia

Am citit şi am recitit de nenumărate ori scrisoarea. Apoi arn împăturit-o, am vârât-o într-un plic, i-am scris numele pe el şi am pus-o bine.

M-am strecurat în pat şi am adormit.

Am adormit profund şi m-am trezit când lumina soarelui începea să se strecoare strălucind prin

fereastră. Mă simţeam odihnită şi revigorată, de parcă eu şi pământul am fi Cazut de acord când ar trebui să răsară soarele.

CÂND AM APĂRUT LA BAR, SAM PURTA O CĂMAŞĂ din denim închisă la culoare şi pantaloni gri. Arăta de parca era posibil să fi folosit gel de păr, iar când m-am aplecatsâ-l îmbrăţişez în chip de salut, ani observat că se dăduse cu apă de colonie.

Ştiam că este o întâlnire. îmi dorisem să fie o întâlnire, iar colonia, mirosul de lemn şi citrice, facea totul limpede ca lumina zilei.

Sam mă plăcea.

Şi mie îmi plăcea de el.

Şi poate că lucrurile nu erau mai complicate de atât.

Ştiam că nu sunt. Dar poate că puteau fi.

— Arăţi grozav! m-a complimentat Sam.

Când mă pregătisem în seara cu pricina, alesesem o neagră, strâmtă, şi o bluză în dungi alb-negru, cu mâneca lungă, care îmi punea în evidenţă atuurile. Când îmi apli[03] sem rimelul, avusesem mai multă grijă decât în ultimii Când se adunase, lipindu-mi genele, folosisem un ac de guranţă pentru a rezolva problema, aşa cum o văzusem mama făcând când eram doar o

copilă.

Apoi mă încălţasem cu balerini roz pal şi mă pornisem spre uşă-
_

Aruncasem o privire în oglinda chiar înainte să ies clin casă.

Ceva nu era în regula. Ceva nu mergea. Mă întorsesem şi-mi schimbasem pantofii cu unii negri cu toc. Deodată, picioarele mele păreau mai lungi decât aveau dreptul să fie.

Simţindu-mă încrezătoare, mă întorsesem în baie şi îmi conturasem buzele, desenând o linie purpurie perfectă, pe care o umplusem apoi cu un ruj într-o nuanţă care se numea „Roşu rusesc”. II purtasem doar o dată, cu câteva luni în urmă, când o invitasem pe Mărie la o cină simandicoasă în Back Bay. îmi plăcuse atunci. Şi îmi plăcea şi acum.

Când mă întorsesem la uşa din faţă şi mă privisem din nou în oglindă, mă simţisem aproape indestructibilă.

Arătam bine!

Ştiam că arăt bine!

Aşa arătam când arătam bine!

— Mulţumesc! i-am spus lui Sam aici, la bar.

Mi-am strâns buzele şi m-am aşezat pe scaun, alături de al lui.

— Nici tu nu arăţi prea rău!

Curând a apărut şi chelneriţa, o femeie înaltă, extraordinară, cu părul lung şi brunet, care m-a întrebat ce vreau să beau. Am parcurs rapid lista de cocktailuri, dar nu-mi facea nimic cu ochiul. Tfoate îmi păreau o combinaţie de suc de fructe cu votcă.

— Gimlet aveţi? am întrebat.

Chelneriţa a încuviinţat cu o mişcare din cap şi s-a întors, mcepând imediat să prepare cocktailul.

Tu ce bei? l-am întrebat pe Sam.

Stătea în faţa unei halbe cu o bere deschisă la culoare.

Sper că nu ai plătit încă pentru asta Ar t-
cinste. ’ ebui să. Kf

I Q
o-a uitat la mine şi mi-a oferit un zâmbet trist

— M-au obligat să plătesc când mi-au adus be
răspuns. Dar asta înseamnă că va trebui să-mi m una.
a' ^Peri

— Corect!

Chelneriţa mi-a pus băutura în faţă, iar eu i-am înni-
cârdul de credit. Femeia s-a făcut nevăzută.

— Adică, vreau să spun, zici tu asta, dar în loc de o doua bere plănuiesc să comand cea mai scumpă băutură din meniu.

Stăteam amândoi şi ne uitam în faţă, aruncându-ne priviri cu coada ochiului.

— E-n regulă! l-am asigurat. Măcar atâta pot face pentru tine după ce ţi-ai luat din timp ca să mă înveţi asta.

Am început să cânt „Chopsticks” cu mâna dreaptă, de parcă aveam clapele pe bar. Sam şi-a înclinat corpul spre mine ca să poată urmări mai bine.

— Foarte bine! m-a felicitat când am terminat.

— De nota zece plus? l-am întrebat.

S-a gândit la asta în timp ce-şi sorbea berea.

— Zece minus, a răspuns în timp ce îşi punea berea jos Ai ratat la mus tată!

>
— Poftim? am izbucnit. Unde am greşit?

— Ai scăpat o notă pe drum.

— Ba nu, n-am scăpat! l-am contrazis. ce]ea$’

— Ba da! Ai făcut aşa, a spus el, lovind barul cu «
degete cu care le lovisem şi eu cu doar câteva clipe 11 Şi

e vorba despre asta, a zis şi a lovit din nou baru

Era exact ca prima dată!

— Dar este acelaşi lucru.

Sam a râs şi a clătinat din cap.

__Nu! Nu este!

____Fă-o din nou!

__Care variantă?

— Fă ce am făcut eu şi apoi fa cum e corect!

Sam a început să repete ce făcusem eu.

— Nu, nu! i-am atras atenţia. Mai rar. Ca să îmi pot da seama de diferenţă!

A luat-o de la capăt, mai rar de data aceasta.

A făcut varianta mea.

Şi apoi a executat-o şi pe a lui.

Şi acolo era. Chiar spre final. Sărisem peste o clapă.

Am zâmbit, ştiind că greşisem.

— Oh, Doamne! am exclamat. Chiar că am facut-o de oaie!

— E-n regulă! lot eşti foarte bună pentru o începătoare.

I-am aruncat o privire sceptică.

— Adică, a reluat, îndepărtându-se cu tot corpul de bar şi întorcându-se spre mine. Cânţi frumos la bar!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vorbesc serios, de fapt! Dacă te-ai strădui, pun pariu că ai putea fi cu adevărat bună la treaba asta!

— Probabil că le spui asta tuturor fetelor, i-am replicat, fluturând mâna spre el şi respingând complimentul.

Mi-am ridicat cu graţie cocktailul şi am dus încet la buze paharul plin ochi. Băutura era dulce şi curată. Doar cu un pic de potenţial de-a ameţi.

— Doar elevilor mei, mi-a răspuns.

M-am uitat la el, derutată.

■—Acum pare a fi un moment bun pentru a-ţi dezvălui ca sunt profesor de muzică, m-a lămurit Sam.

i-am zâmbit.

°» e grozav! Slujba perfectă pentru tine

— Mulţumesc! Dar tu? Acum eşti o mare jurnal lătorii? Mama a spus că ţi-a văzut numele în *Tr„* 3,ˈS ^

Am ras.

— Oh, da! am răspuns. Am fost. Am fost, o vrem hmin... în momentul de faţă, nu, acum conduc librari*

— Nu cred! a zis Sam pe un ton sceptic.

— Şocant, ştiu! Dar adevărat!

— Uau! a exclamat. Cea mai mare dorinţă a lui Col Blair. Există un Blair care conduce Blair Books.

Am început să râd.

— Se pare că visurile devin realitate, am spus. Cel puţin pentru tatăl meu.

— Dar nu şi pentru tine?

— Nu e visul pe care l-am avut iniţial, după cum bine ştii. Dar încep să cred că nu ştii întotdeauna care îţi sunt visurile. Unii dintre noi trebuie să se izbească de unul înainte să-l vadă.

— Oh! a făcut el. Să închinăm pentru asta! Şi-a înclinat paharul spre mine şi am ciocnit.

— Pot să schimb brusc subiectul? m-a întrebat.

— Eşti invitatul meu!

— Pari să devii şi mai frumoasă cu trecerea timpului.

— Oh, opreşte-te! i-am replicat, împingându-i umărul cu mâna.

Flirtam! Eu! Flirtam!

E atât de bine să flirtezi! Nimeni nu suflă niciodată vre vorbă despre asta. Dar în clipa acea simţeam că flirtul e to mai lucrul care face ca lumea să se învârtă.

Emoţia de a întreba ce va mai spune cealaltă persoană. Fiorul de a b cineva se uită la tine şi că adoră ceea ce vede. Dorint*ccCa. uiţi la cineva şi să-ţi placă ceea ce vezi la persoana
Flirtul înseamnă, probabil, în egală măsură să te îndrăgosteşti de tine însuţi, dar şi de altcineva.

înseamnă a te vedea prin ochii cuiva şi a-ţi da seama că există multe lucruri care să-ţi placă la tine, o mulţime de motive pentru care cineva ar putea să-ţi soarbă fiecare cuvânt.

_ Aşadar, eşti profesor de muzică, i-am spus. Unde predai?

__De fapt, nu departe de Blair Books. În Concord!

— Vorbeşti serios? Ai fost atât de aproape în tot timpul ăsta şi niciodată nu te-ai oprit să mă saluţi?

S-a uitat la mine şi mi-a răspuns cu sinceritate:

— Dacă aş fi ştiut că eşti acolo, te asigur că aş fi dat o fugă.

Nu am putut să-mi împiedic zâmbetul să nu se lăţească pe toată faţă. Am luat cocktailul şi am sorbit o înghiţitură. Berea lui Sam era aproape terminată.

— Să-ţi fac cinste cu încă una? i-am propus.

A încuviinţat, iar eu i-am făcut semn chelneriţei.

— Cea mai scumpă bere din meniu, i-am spus galant.

Sam a izbucnit în râs.

— Este o bere neagră destul de puternică, eşti sigură că vrei asta? m-a întrebat chelneriţa.

M-am uitat la Sam. Şi-a ridicat mâinile în aer de parcă ar fi spus „Tu eşti şefa!”

— E perfect! i-am răspuns.

Chelneriţa a plecat, aşa că m-am întors spre el. Am rămas amândoi tăcuţi pentru o vreme, nesiguri ce să zicem în continuare.

— Care este piesa ta preferată când vine vorba de cântat? l-am întrebat.

Era o întrebare tâmpită. Am ştiut-o de când am deschis gura.

— La pian?
— Desigur!
— Ce-ai vrea să asculţi? m-a întrebat.

Ani râs.

— Nu am vrut să spun acum. Aici n-au pian.

— Ce vrei să spui? Am cântat „Chopsticks” chiar aici, pe acest bar.

Am râs de el, .intrând în joc, dar, cumva -odată, mi-era greu să-mi amintesc ce melodii se cântă la pIan

— Ce zici de „Piano Man”?

Sam a făcut o mutră acră.

— Un pic cam prea tehnică, nu crezi?

— E singurul lucru la care m-ani putut gândi!

— Bine, bine! În fine, e o alegere bună pentru că la început are o atmosferă spectaculoasă şi simpatică.

Sam şi-a îndreptat postura şi şi-a suflecat mânecile, de parcă s-ar fi pregătit să cânte la un instrument adevărat. A mutat un şerveţel care îl incomoda, iar eu mi-am luat băutura.

Dacă ai putea, te rog, să-mi iei asta din cale! m-a rugat.

— Cu siguranţă, domnule!

Şi-a împletit degetele şi le-a întins, ducându-şi braţele cât mai departe de zona pieptului.

A înclinat dramatic din cap şi a început să-şi plimbe ... nile peste bar, de parcă ... fi avut un pian adevărat chiar în faţa lui. An...

— Eşti pregătită? m-a întrebat.

M-am născut pregătită!

inexistenrp V3'IVJ' CUni de£ete,e " alunecau peste clap<^

interpretează h dcJncrezător în cimP ce se Prcfîct>''''' c . w w P,an'
c'a aproape l-am crezut!
-«..a ar „ r d în timp " dar cred d"''" sa cânte până acum!

__Poftim? Nu pot să cânt la muzicuţă.

__Ba normal că poţi!

— Nu ştiu nici măcar ce e elementar.

— Trebuie să ştii cum ţin muzicienii muzicuţele. Presupun ca ai văzui cel puţin o trupă de blues în viaţa ta.

— Păi, da, fireşte!

Sam îşi ţinea capul în jos, uitându-se la bar şi cântând. Oamenii începuseră să se holbeze la noi. Nu îi păsa. Nici mie.

— Să auzim!

M-am surprins şi am facut-o. Mi-am dus mâinile la gură ca şi cum ţineam o muzicuţă şi mi-am trecut gura peste spaţiul pe care l-ar fi ocupat.

— Mai încet! mi-a cerut Sam. Nu eşti Neil Young!

Am râs şi m-am oprit câteva secunde.

— Nici măcar nu ştiu ce fac!

— le descurci grozav! Nu te opri!

Aşa că am cântat împreună.

— Bine, aşteaptă puţin; nu există muzicuţă în această parte!

Mi-am lăsat falsa muzicuţă jos în timp ce continua să cânte. Puteam sa spun că interpreta cântecul complet, fiecare notă. Am văzut cât de uşor şi fara efort părea pentru el, cum degetele păreau să i se mişte cu speranţa că aveau să scoată un sunet frumos. Şi totuşi, nu scoteau niciun sunet.

— Acum! mi-a spus. Pune muzicuţa aia la treabă! Asta-i momentul tău!

Este? Nu ştiam! am replicat, trecându-mi cu disperare mâinile spre faţă şi dedicându-ma cu adevărat cântarului.

Şi apoi Sam a încetinit şi mi-am dat seama că se tei mina c’ân tecul. Mi-am lăsat mâinile în jos şi l-am

urmărit inter Putând ultimele note. Şi apoi a terminat. S-a uitat la mine.

— Următoarea cerere? m-a întrebat.

— Iei cina cu mine?

Pur şi simplu mi-a ieşit din gură. Voiam să v, i
1 ** . i i w c
mult, sa petrec mai mult timp cu el, sa aud mai mult el. Voiam mai mult. ^esPfe

— Putem mânca aici sau oriunde în apropiere da chef de ceva în mod special. a a'

— Emma! a spus el serios.

— Da?

— Putem lua nişte burritos?

Dos Tacos era puternic luminat în nuanţe calde de portocaliu şi galben, care înlocuiau măgulitoarea lumină albastră de la bar. Totuşi, arăta bine. Iar eu încă mă simţeam bine.

Chiar şi atunci când am muşcat din giganticul meu burrito *asada deluxe.*

— Dacă m-aş putea hrăni cu mâncare mexicană până la sfârşitul zilelor, nu aş avea nimic de obiectat, a spus Sam. Absolut nimic!

Eram tentată să-i spun că gustul chestiilor care se mănâncă în Mexic nu are nicio legătură cu ce gustam noi. Eram tentată să-i povestesc despre cele trei săptămâni petrecute cu Jesse în Mexico City, unde descoperiserăm un restaurant mic, cu cel mai uluitor *chile rellenos.*

Dar nu voiam să vorbesc despre trecut.

— Nu m-ar deranja deloc, i-am răspuns. Nici macat pic.

M-am întins peste masă şi am luat în acelaşi timp cU un chips din coşul aflat în faţa noastră. • cSte

Ne-am atins scurt, şi mi-a plăcut senzaţia mâinii a

mea. *Asta se întâmplă la o întâlnire.* m-am gândit. – *seamnă să fii normal.*

_ Dar clacă vorbim despre deserturi, a reluat Sam, nu ştiu dacă aş alege dulciuri mexicane pentru tot restul vieţii. \lai degrabă franţuzeşti, eclere şi budinci. Şi cele italieneşti ar putea fi interesante, tiramisu şi gelato.

— Nu ştiu ce să zic, i-am răspuns. Deserturile indiene sunt şi ele uimitoare. Sunt toate cremoase şi cu nuci. De exemplu, budincile de orez şi îngheţata de fistic, chestii de oenul ăsta. Cred că aş putea opta pentru aşa ceva!
©

— Uau! Sună grozav!

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Dar cred că nimic nu se poate compara cu *tres leches.* Care este un desert mexican, bănuiesc. Deşi aproape toate ţările din America Latină în care mergi pretind că este desertul lor tradiţional. Este ca baclavaua. Jur că am vorbit cu cel puţin 20 de oameni care au susţinut sus şi tare că poporul lor a inventat baclavaua!

— Nostim, pentru că familia mea a inventat *tres leches* chiar aici, în Statele Unite!

Am izbucnit în râs.

— Iar eu personal am inventat baclavaua.

Sam a râs, iar eu m-am uitat în jur, descoperind că toată lumea părea să fi plecat, iar personalul din spatele tejghelei începuse curăţenia.

— O, nu! am exclamat. Cred că închid!

Mi-am scos telefonul din geantă ca să văd cât e ceasul. Era 22.02.

— Vrei să spui că seara e pe sfârşite? a întrebat Sam

după ce a terminat de ronţăit chipsurile dintre noi.

Felul în care o spusese, felul în care îmi zâmbea şi îmi susţinea privirea mi-au dat de înţeles că nu credea că noaptea e pe sfârşite, că ştia că nici eu nu cred asta.

— Aş spune că ar trebui să mergem la Un ceva, am propus. Dar deja am făcut asta. ?l s*

Sam a încuviinţat.

— Am făcut lucrurile în sens invers, aşa-i? pOaţ bui să mergem să luăm prânzul!

— Sau la o cafea. Am adunat tot gunoiul pe tava am zis: în orice caz, ar trebui să plecăm de-aici Mu fiu ca tipul ăla care venea întotdeauna să citească fix cu minute înainte de închidere. îl mai ţii minte?

— Dacă îl mai ţin minte? a zis Sam, ridicându-se inc-îl urăsc!

Am râs.

— Exact!

Eu şi Sam am aruncat totul, i-am mulţumit bărbatului din spatele tejghelei şi am ieşit pe trotuar. Era una dintre nopţile specifice oraşului Boston care aproape facea ca iernile să merite. Aerul era cald, dar proaspăt. Luna era plină. Clădirile înalte, vechi, care în timpul zilei păreau adesea murdare, străluceau noaptea.

— Am o idee nebună! a spus Sam.

— Spune-mi!

— Dacă am merge să ne plimbăm?

Primul meu gând a fost că era o idee minunată, iar al doilea, că n-aş rezista mai mult de zece minute pe tocuri.

— Prea demodat? m-a întrebat. De parcă am fi în anii 50 şi te-aş invita la un milkshake?

Am izbucnit în râs.

— Nu! am zis. îmi place ideea. Doar că ştiu că o S<1 ceapă să mă doară picioarele.

Chiar în faţă, am văzut unul dintre omnipreze nte

senine de un roşu-purpuriu care împânzeau

[1] Lanţ de drogherii din Statele Unite (n. tr.).

Şapte minute mai târziu, aveam pantofii cu tocuri în poşetă şi ° pereche de şlapi de cinci dolari în picioare. Sam avea un Snickers mare.

___ încotro? I-am întrebat, gata să luăm oraşul la pas.

__aveam un plan, mi-a mărturisit Sam. Dar hmm...

A cercetat strada cu luare-aminte.

Pe aici? a sugerat, arătând undeva, departe de grupul de clădiri.

— Grozav! Haide!

Şi am plecat. încet la început, punând doar un picior în faţa celălalt, în timp ce stăteam de vorbă.

Oraşul fredona parcă. Grupuri de fete care ieşiseră împreună, colegi de facultate, beţivi care fumau pe trotuar, bărbaţi şi femei ţinându-se de mână în drum spre cine ştie ce distracţie sau spre casă.

Sam mi-a povestit cum i se părea să se ocupe de orchestra clasei a opta şi de trupa de jazz şi despre faptul că, de curând, începuse să câştige bani în plus lucrând ca muzician într-un studio de câteva ori pe lună.

l-am spus cum merge librăria şi ce mai fac părinţii mei. I-am povestit despre Mărie, despre Sophie şi Ava, ba chiar i-am arătat şi câteva semne pe care le învăţasem recent. I-am spus că, în urmă cu câteva zile, îmi dădusem seama când Ava făcuse semn pentru „Lapte, te rog”.

Sam asculta de parcă eram cea mai fascinantă femeie din univers, şi mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de [c]and nu mă mai ascultase nimeni în felul acela.

-^[ni] râs amândoi de faptul că trăiam în oraş şi lucram în aceeaşi zonă a suburbiilor în care copilăriserăm, adică un fel de navetă pe dos decât faceau toţi ceilalţi.

Am păşit peste gumă de mestecat lipită pe asfalt, am făcut

l°c pentru alţi trecători şi ne-am aplecat să mângâiem câini de companie. Am trecut pe lângă căminele şi c Harvard. Am trecut de două ori pe lâncrâ • Urtea dei

i i - r ga ° »nterser^ ,A

m-am întrebat daca nu cumva ne învârteam ? .

I I JJţ Ju .

losind-o drept o modalitate de a ne lua rămas-bu e’’ cioarele mele nu au luat-o în direcţia corectă şi ^ar P1* Sam. Am continuat să mergem încet şi liniştit nic tot mai adânc în noapte. uIne

În cele din urmă, ne-am trezit plimbându-ne de-a | gul Charles Street. Picioarele începuseră să mă doară că l-am întrebat pe Sam dacă ne putem aşeza pe una dinu3 băncile de-a lungul râului.

— Of, credeam că n-o să mai întrebi niciodată! Am senzaţia că am început să fac o băşică; m-a apucat pe undeva prin dreptul pieţei Porter.

Ne-am aşezat pe o bancă şi mi-am scos telefonul să văd ce oră e. Era 1 dimineaţa. Nu eram obosită. Şi nu aveam chef să merg acasă.

Erau atât de multe despre care vorbiserăm deja! Despre muncă, muzică, familie şi cărţi. Despre toţi şi toate – în afară de Jesse.

Dar, odată ce ne-am aşezat pe bancă, subiectul acesta a devenit cumva imposibil de ignorat.

— Presupun că ştii că sunt văduvă, i-am spus.

Sam s-a uitat Ia mine şi a dat din cap.

— Am auzit. Dar nu eram sigur dacă ar trebui să aduc în discuţie...

S-a întins şi m-a prins de mână blând şi cu tandreţe.

— Emma, îmi pare atât de rău!

— Mulţumesc!

— Sper că ţi se pare în regulă, a continuat el. Fap

am ieşit. împreună.

Am încuviinţat.

__ Cumva suprarealist, i-am spus. Dar, da, e în regulă!

__ Nici nlI pot să-mi imaginez cât de greu a fost pentru Dne. Cat a trecut?

__Puţin peste doi am.

__Asta înseamnă mult sau puţin?

Atunci am ştiut că Sam mă asculta cu adevărat, că era în- teresat să afle exact cine sunt în acei moment. Mi-am dat seama că Sam mă înţelegea, poate chiar mă înţelesese întotdeauna, într-un fel în care foarte puţini oameni o faceau. Şi asta însemna ca pricepea că doi ani înseamnă deopotrivă o veşnicie, dar şi cu doar o clipă în urmă.

— Depinde de zi, i-am zis. Acum mi se pare că a trecut mult timp. Tu ce mai faci? Cine ţi-a frânt inima?

Sam a oftat, de parcă s-ar fi pregătit să-şi amintească totul.

— Eram cu cineva de o grămadă de ani, mi-a răspuns fără să mă privească, uitându-se în schimb la apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce se întâmplă întotdeauna, cred.

— A prins-o un vârcolac?

A râs şi s-a uitat la mine.

Da, ca o bestie! Mi-a smuls-o din braţe.

Am zâmbit şi am continuat să ascult.

Ne-am înstrăinat, a reluat în cele din urmă. Sună cât se poate de banal, dar m-a durut mai tare ca orice!

Nu ştiam nimic despre înstrăinare. Ştiam doar cum e să [1] *sfâşiat.* Mi-am imaginat că era ca atunci când rădăcina unui copac creşte încet-încet mare şi

puternică, ajungând în nnal sa spargă trotuarul.

îmi pare rău! i-am spus. Pare îngrozitor!

Pur şi simplu, la 30 de ani nu mai eram aceeaşi persoană ca la 20, a adăugat el. Şi nici ea nu mai era.

— Cred că nimeni nu este, am îngăimat

— Ca să fiu sincer, mă simt un pic cinic în

Adică, voi fi aceeaşi persoană la 40 de ani? Sau ^riıÎn^a asta

— Ne vom înstrăina şi noi? i-am completat -

Ş* • o • w Sandul

i apoi Sam a spus ceva care nu-a rămas pentru în minte: tot^eaUna

— Totuşi, cred că este un semn bun că am fost* după tine la 16 ani şi încă sunt înnebunit dună . ’nnel)unit

I-am zâmbit. P e Ş1 ac^

— Cu siguranţă, sună promiţător! i-am spus.

Sam a micşorat distanţa dintre noi şi şi-a trecut braţul în jurul umerilor mei. Umărul meu s-a strecurat pe sub braţul lui, iar el mi-a cuprins astfel tot spatele. M-a strâns uşor, discret.

Nu părea deloc uşor să iubesc din nou pe cineva.

Dar părea posibil.

Aşa că am rămas acolo cu el, privind râul şi îngăduin- du-mi să simt din nou speranţă, bucurie, să simt cât de frumos e să fii în braţele unui bărbat pe o bancă de pe malul unui râu.

Nu Ştiu cât am stat aşa.

ytiu doar că era 4 di

în faţa uşii, la nri ”Uneaîa cand am ajuns în sfârşit acasă, ne întâlniserăm ncn^ C c,JminePi> Ia 15 ani după ce curaj să mă sărute Pnnia dată, Sam Kemper şi-a făcut

A fost un sărut du Ir,. „ rouă dimineţii ro – ’ ProasPât ?i blând. Sam mirosea a

- Când J ˈnCeput ^^unat.
mine. P∘f vedea? m-a întrebat, uitându-se la

— SuntÎcP i-am^spX³!¹¹¹⁵? mă?∘ n∘’’
¹ Spus. buna-mă!

__Cred că nimeni nu este, am îngăimat.

— Ca să fiu sincer, mă simt un pic cinic în privinţa a

Adică, voi fi aceeaşi persoană la 40 de ani? Sau...

__Ne vom înstrăina şi noi? i-am completat gândul

Şi apoi Sam a spus ceva care mi-a rămas pentru totdeaUna în minte:

— Totuşi, cred că este un senin bun că am fost înnebunit după tine la 16 ani şi încă sunt înnebunit după tine şi acxini

I-ain zâmbit.

— Cu siguranţă, sună promiţător! i-am spus.

Sam a micşorat distanţa dintre noi şi şi-a trecut braţul în jurul umerilor mei. Umărul meu s-a strecurat pe sub braţul lui, iar el mi-a cuprins astfel tot spatele. M-a strâns uşor, discret.

Nu părea deloc uşor să iubesc din nou pe cineva.

Dar părea posibil.

Aşa că am rămas acolo cu el, privind râul şi îngaduin- du-mi să simt din nou speranţă, bucurie, să simt cât de frumos e să fii în braţele unui bărbat pe o bancă de pe malul unui râu.

Nu ştiu cât am stat aşa.

Ştiu doar că era 4 dimineaţa când am ajuns în sfârşit acasă.

În faţa uşii, la primele ore ale dimineţii, la 15 ani după ce ne întâlniserăm pentru prima data, Sam Kemper şi-a făcut curaj să mă sărute.

A fost un sărut dulce, proaspăt şi blând. Sam mirosea a rouă dimineţii, ca un început minunat.

Când te mai pot vedea? m-a întrebat, uitându-se 1« mine.

Mi-am aţintit privirea asupra lui, fără măşti între noi-

— Sunt aici! i-am spus. Sună-mă!

DUPĂ PATRU LUNI Şl JUMĂTATE DE RELAŢIE, l-AM SPUS lui Sam că îl iubesc. El îşi mărturisise sentimentele cu câteva săptămâni înainte, asigurându-mă că nu trebuie să fac şi eu la fel, adică, în orice caz, nu în clipa aceea. Mi-a povestit ca fusese îndrăgostit până peste cap de mine tot liceul şi ca 11 căzusem cu tronc de când mă văzuse prima oară la librărie. Mi-a spus că o parte din motivul pentru care plecase din Acton fără să-şi ia rămas-bun în vara de dinaintea începem facultăţii avea legătură cu asta: ştia că mă îndrăgostisem ce Jesse şi că el nu avea nicio şansă.

— Ceea ce încerc să spun este că iubirea pe care o simt – chîar dacă nu sunt sigur că îmi împărtăşeşti sentimente nu e o noutate pentru mine, mi-a mărturisit. Am reînno ~ firul, reluând de unde rămăsesem, aşa cum se întamp cazul mersului pe bicicletă. Şi mai pot avea răbdare dacă de asta ai nevoie.

w ri.mS

l-am fost extrem de recunoscătoare, pentru ca ex asta tânjeam. _ . - ~i •

Nu pentru că nu îl iubeam. îl iubeam- Şnam ca .11 mbes^ chiar înainte să îmi dezvăluie el ce simte. ar b rosti cuvintele.

Nu eram pregătită să recunosc sch.mbarea
care deja avusese Ioc. Nu eram pregătită să renunţ], tul „soţie” în favoarea celui de „iubită”. Cu'ân.

Dar, în noaptea aceea, după patru luni şi jUrnăţ timp ce stăteam amândoi în patul meu goi şi ne mânJ?’ 'n încurcaţi în pături şi cearşafuri, mi-am dat seama că, nu eram pregătită să recunosc adevărul, asta nu-l ftL aca J - a
puţin adevarat.

— Te iubesc! i-am spus în întuneric, ştiind că sunetul nu avea altundeva unde să ajungă decât în urechile lui.

M-a prins de mână şi mi-a strâns-o uşor.

— M-am gândit eu că aşa ar putea sta lucrurile! mi-a răspuns.

După tonul lui, mi-am dat seama că zâmbea.

— lini pare rău că n-am putut să ţi-o spun până acuin!

— E-n regulă! înţeleg!

Sam părea să aibă întotdeauna capacitatea de a înţelege ce este cu adevărat important. Nu părea să se cramponeze de chestii mărunte. Acorda prioritate lucrurilor profunde, nu detaliilor. Era mai atent la fapte decât la vorbe.

Nu-mi mai plăcea să dorm în propriul pat fără el. II P” neam mereu de mână la filme. Aşteptam toată ziua să-l văd din nou doar ca să-i pot săruta locul acela moale de lângă ochi, unde începeau sa rasată ridurile.

Ştia că sunt îndrăgostită de el. Aşadar, nu l-a deranjat că îmi luase ceva timp să i-o spun, iar asta m-a făcut să-l iubesc încă şi mai mult.

Eu doar... Uneori e dificil să nu asociezi ideea de merge înainte cu cea de a uita trecutul, i-am spus.

— Dacă ajută cu ceva chestia asta..., a început să Sain timp ce se apropia de mine.

Ochii mi se adaptau la întuneric, aşa că îi vedeam strălu cirea pielii.

____ Nu mă aştept să încetezi să-l iubeşti pe el doar pentru că acum mă iubeşti pe mine.

Probabil că ar fi trebuit să zâmbesc sau să-l sărut. Ar fi trebuit să-i mărturisesc cât de mult îi apreciez mărinimia şi altruismul. în schimb, am început să plâng atât de tare, de tremura parul.

Sam m-a ţinut în braţe, sărutându-mi vârful capului, apoi a spus:

— E-n regulă dacă îţi mai spun câteva lucruri Ia care m-am tot gândit?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Emma, cred că noi doi avem ceva care ar putea dura foarte mult timp. E posibil să fi ştiut asta încă din liceu, poate de aceea şi eram atât de îndrăgostit de tine. Dar mă simt – m-am simţit mereu – eu alături de tine mai mult decât m-am simţit alături de oricine altcineva. Şi, pentru prima dată, încep să văd ce înseamnă să creşti împreună *cu* cineva, nu lângă cineva, aşa cum s-a întâmplat cu mine şi cu Aisha. Nu sunt îngrijorat în privinţa viitorului nostru, aşa cum credeam că o să fiu când m-am îndrăgostit din nou de tine. Sunt fericit doar sa fiu cu tine şi să văd unde va duce povestea asta. Vreau doar să ştii că, dacă relaţia noastră o să dureze, iar într-o zi o să vorbim despre căsătorie sau copii, nu o să încerc niciodată să-l înlocuiesc pe Jesse. Nu-ţi voi cere niciodată să nu-l mai iubeşti. Iţi poţi iubi trecutul cu el. Dragostea mea pentru tine nu este ameninţată de asta. Vreau doar să ştii că nu-ţi voi cere niciodată să alegi. Nu-ţi voi cere niciodată să-mi spui că sunt niarea ta iubire. Ştiu că pentru cineva ca tine nu e corect. Şi nu îţi voi cere niciodată aşa ceva.

Am rămas tăcută câteva clipe în timp ce procesam ce îmi spusese. M-a cuprins în braţe, ţinându-ma strâns. Mi-a mi- r°sit părul. Mi-a sărutat urechea.

— De o bună bucată de timp mă tot gândesc |a vrut să ţi-o spun. astaşi^

M-ain oprit din plâns şi am inspirat adânc.

Camera mirosea a sudoare şi a somn. Patul de sub moale, şi mă simţeam în siguranţă. Găsisem barbat înţelegea cine sunt şi mă accepta cu bune şi cu ?' care rele era suficient de puternic să tolereze faptul că iOrdin
moale, şi mă simţeam în siguranţă. Găsisem
un inima mea încă îi aparţinea fostei mele iubiri.

— le iubesc! i-am repetat.

A doua oară, cuvintele mi-au ieşit din gură cu mai puţin efort.

— Şi eu te iubesc! mi-a răspuns. Iubesc totul la dne! Întotdeauna am iubit.

M-am mutat pe o parte, cu mâinile sub cap, pentru a-l putea privi mai bine. S-a întors ca să mă privească şi el. Ne-am uitat unul la altul şi am zâmbit.

— Sunt atât de fericită să te am în viaţa mea! i-am spus. Nici nu ştiu ce-am făcut să te merit!

Sam a zâmbit.

— Gândeşte-te Ia toţi oamenii din lume! mi-a răspuns, dându-mi cea mai lungă şuviţă de păr în spatele urechii, Iar eu am avut norocul să te găsesc de două ori.

— Gândeşte-te la toate femeile care încearcă să cumpcre un pian! i-am spus. Iar eu sunt cea pe care ai agăţat-o.

Sam a izbucnit în râs.

— Intoarce-te, vrei? mi-a zis.

Spunea asta când voia să mă ia în braţe, când voia ca t pul meu să se potrivească perfect cu al lui. L-am

ascu bucuroasă.

Noapte bună, iubito!

Ii simţeam respiraţia dulce şi cu miros de menta-

_ Noapte bună! i-am răspuns, apoi am adăugat: Nu ştiu cum de sunt aşa de norocoasă.

Ajn lăsat fraza aşa. Nu am spus şi restul lucrurilor care îmi treceau prin minte:

*cum $Hnt a*a norocoasă am Pe amândoi. Cele două mari iubiri ale mele.*

SAM NE-A LUAT BILETE LA UN CONCERT SIMFONIC
Eram împreună de peste un an. Tocmai ne mutaserăm ¡n. tr-un apartament din Cambridge şi adoptaserăm o pereche de pisici. încântaţi că îl au pe Sam înapoi în vieţile lor, părinţii mei începuseră, mai în glumă, mai în serios, să îi spună „fiule”.

În noaptea aceea, când ieşeam din sala de concerte, înveşmântată într-o rochie verde smarald, iar Sam, într-un elegant costum închis la culoare, probabil că ar fi trebuit să mă gândesc la muzica pe care tocmai o ascultaserăm sau să-l întreb pe Sam ce părerea are despre unii dintre interpretă.

în schimb, nu puteam să îmi scot din minte cat ce îmi era. ^pce

— Pare că ai căzut pe gânduri, a remarcat Sam mergeam pe străzile din Boston, îndreptându ne de metrou verde. • qIîl luat

— Sunt lihnită! i-am răspuns. îmi dau seama deja cina, dar am mâncat doar o salată minuscu < simt că aş putea mânca o masă îmbelşugata.

A râs.

__Vrei să ne oprim undeva?

__Te rog! i-am spus. Undeva unde au cartofi prăjiţi.

□estul de curând, mâneam un hamburger încă pe jumătate ambalat în timp ce mergeam pe stradă în ţinute de gală. Sam ţinea restul pungii într-o mână — eu, una, mâncasem deja o cutie de cartofi prăjiţi – şi bea un milkshake de ciocolată cu cealaltă.

— Cum îţi sunt picioarele? m-a întrebat.

— în regulă. De ce?

— Ce-ai zice dacă ne-am plimba puţin înainte de-a urca în metrou? Arăţi superb, vremea este frumoasă, iar eu... nu ştiu, vreau să prelungesc momentul.

Am zâmbit, gândindu-mă că, după încă nişte minute de mers pe jos, călcâiele aveau să se frece de oasele late ale picioarelor.

— Sunt de acord, i-am spus, apoi am mai luat o înghiţitură din burger.

Când am înghiţit, mi-a trecut prin minte că e o hibă în argumentaţia lui.

— Cum Dumnezeu să spui că acesta este un moment frumos când mănânc un Whopper?

Sam a râs.

— Cred că te iubesc foarte mult! mi-a spus. Chiar şi stând lângă tine în timp ce îţi îndeşi un Burger King în gură este ceva special pentru mine, a adăugat, apoi a luat o înghiţitură din milkshake.

L-am privit în timp ce obrajii i se umflau, aspirând îngheţata cu paiul acolo, pe trotuar, atât de elegant în costu- roul închis la culoare! Ştiam exact ce vrea să spună. Şi eu simţeam la fel.

Eşti drăguţ cum încerci să tragi din milkshake! i-am spus.

— Vezi? Aşa ştiu că eşti îndrăgostită de mine Q- at-o razna de iubire. ai lu%

Ani continuat să mergem pe trotuar în tiran i A i . . w i. i Le Juarn-a o înghiţitura din burger.

— Vorbesc serios! a zis Sam. Sunt îndrăgostit neb de tine! Sper că ştii cât de mult. ne?tc

l-am zâmbit.

— Bănuiesc că da! l-am tachinat.

— Nu sunt convins dacă acesta chiar este momentul trivit, dar... vreau să mă asigur că ştii că vreau să-mi petreC restul vieţii alături de tine. Habar n-am dacă am transmis corect lucrul ăsta, dar sunt devotat, ne sunt devotat nouă Sunt implicat, ştii? Pe viaţă! Te vreau pentru totdeauna. Singura mea preocupare este că nu vreau să te presez.

— Nu simt că mă presezi!

Cugetam încă la ceea ce îmi spusese şi abia începeam sa înţeleg cât de grandios era ce trăiam.

— Eşti sigură? Pentru că trebuie să fiu sincer: sunt gata s-o încasez. M-aş dedica ţie pentru tot restul vieţii noastre, fără nici cea mai mică urmă de îndoială în minte. Niciodată nu am fost mai fericit decât am fost anul acesta cu tine. Şi, aşa cum văd eu lucrurile, eşti persoana potrivită pentru mine. Eşti totul pentru mine!

M-am uitat la el, ascultându-1. N-am răspuns pentru ca eram uluită de cât de minunat mă simţeam să fiu eu însă în clipa aceea, cât de bine mă simţeam să fiu iubită aşa c mă iubea el! . a

Sam şi-a mutat privirea şi a băut din milkshake. Ap° uitat la mine şi a zis: . . a ¿J

— Bănuiesc că ceea ce spun este că sunt prcgat3^.

acum o să aştept până o să fii şi tu pregătită, dacă *o* sa odată pregătită. Dacă o să vrei vreodată să...

__ Daca o să vreau vreodată să...

vrut să mă asigur că înţelesesem bine ceea ce îmi spusese.

__Căsătoreşte-te cu mine! a adăugat, luând încă o înghiţitură din milkshake.

__Stai, cumva...

Am vrut să-l întreb dacă mă cerea în căsătorie, dar ceva la cuvintele astea îmi părea atât de oficial, de îndrăzneţ...

__Nu te cer în căsătorie, a zis Sam. Adică, tot ce încerc să spun este că „nu te cer” pentru că nu îmi doresc. lini doresc. Vreau doar să aştept până când o să fii gata să te cer în căsătorie.

— Nu cred că am înţeles jumătate din fraza pe care ai spus-o, i-am replicat, zâmbind.

— Nu a fost cea mai bună frază pe care am rostit-o vreodată, a comentat, râzând la rândul lui.

— Poţi să spui scurt şi la obiect ce ai de spus?

A zâmbit şi a încuviinţat.

— Emma Blair, dacă te hotărăşti vreodată că vrei să te căsătoreşti cu mine, te rog, spune-mi! Pentru că eu aş vrea să mă căsătoresc cu tine!

Mi-am scăpat burgerul pe stradă. Nu am vrut; pur şi simplu mi-a căzut din mână, ca şi cum creierul le-ar fi spus degetelor: „Opriţj-vă din orice aţi face şi fiţi atente la ceea ce se întâmplă!” Şi atunci am prins în palme faţa lui Sam şi l-am sărutat cu toată iubirea pe care o simţeam în inimă.

Când m-am îndepărtat, nu l-am lăsat sa vorbească.

— Hai să o facem! i-am propus.

— Poftim?

* Vreau să mă căsătoresc cu tine!

Aşteaptă! Eşti sigura?

îmi dădeam seama că nu îi venea a crede ce auzea m-a făcut să îl iubesc încă şi mai mult. ,lar aSla

— Sunt mai mult decât sigură! Vreau să mă că 5 cu tine! Bineînţeles că vreau! Te iubesc! Incredibil de^

— Oh, uau! a exclamat, zâmbind atât de larg, că din jurul ochilor i s-a încreţit. Suntem... Suntem logodp?

Am râs, fericită.

— Cred că suntem! i-am răspuns.

A făcut bilanţul momentului:

— Nu, nu, nu! a decretat până la urmă, clătinând din cap Nu merge aşa! Trebuie să fie mai bine de-atât. Nu ne putem logodi în timp ce ţin un milkshake!

Zicând acestea, şi-a aruncat milkshake-ul în coşul de gunoi. Mi-am luat burgerul de pe jos şi l-am aruncat şi eu la gunoi.

— Bine! a zis Sam. O vom face aşa cum se cuvine!

S-a lăsat într-un genunchi.

— O, Doamne! am exclamat, copleşită şi uluită. Sam! Ce faci?

— Nu am încă un inel! mi-a răspuns. Dar ştiu toate celelalte chestii. Vino încoace!

A întins mâna după a mea şi mi-a ţinut-o într-a lui.

— Emma! mi-a spus cu ochii umeziţi de lacrimi- Vrea să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Mi-am °rlt dintotdeauna. Noi doi... ne potrivim ca angrenajele[1]^ motor, ca nişte piese interconectate care se unesc fara şi funcţionează în tandem, perfect sincronizat. Cred » iubito! Cred că sunt potrivit pentru tine şi că sunt jjturi mai bun datorită ţie. Vreau să-mi petrec restul vieţi»• de tine. Aşadar, Emma Blair, iată ce doresc să îţ» SP să

te căsătoreşti cu mine?

Primul gând care mi-a venit în minte a fost: *E prea devrente.* Apoi al doilea a fost: *Cred că merit să fiu fericită.*

___Da! am răspuns încet.

M-a surprins cât de greu mi-a fost să-mi utilizez vocea în acel moment, cât de mult mă amuţise uluirea. Dar Sam m-a auzit. A ştiut care îmi era răspunsul. S-a ridicat şi m-a sărutat de parcă ar fi fost pentru prima dată.

Mi-am simţit ochii înlăcrimaţi şi mi-am dat seama că n-am nicio şansă să mă liniştesc. Am început să plâng.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

Am dat din cap cu insistenţă.

— Mă simt minunat! Sunt...

Nu eram sigură ce cuvânt căutam, ce adjectiv aş fi putut folosi pentru a descrie euforia de-a dreptul haotică ce pusese stăpânire pe inima mea.

— Te iubesc! i-am spus, dându-mi seama că mai aproape de atât nu aş fi putut ajunge vreodată.

— Şi eu te iubesc!

Am fost tentată să-i spun „Iţi sunt recunoscătoare” şi „Nu pot să cred că exişti cu adevărat”. în schimb, l-am tras aproape de mine şi l-am ţinut cât de strâns am putut.

Mi-a şters lacrimile în timp ce chemam un taxi. M-a pnut de mână în timp ce ne întorceam la apartamentul nostru. Mi-a îndepărtat părul de pe faţă când am intrat.

M-a ajutat să-mi desfac fermoarul rochiei. Am făcut dragoste în patul nostru, paralel cu tăblia, de parcă nu ar fi fost GrnP să ne întindem cum trebuie. Ne-am pierdut unul în altul, ,ar ultimul vestigiu al zidului care fusese între noi a căzut.

I^upă aceea, Sam a deschis o sticlă de şampanie. Şi-a luat teIefonul şi l-a ţinut în palmă în timp ce îi sunam pe cei ^ragi şi |e comunicam vestea cea bună pe difuzor. Când am

terminat, am intrat în living şi am cântat împreună and Soul”, pe jumătate goi, beţi şi clătinându-ne.

în timp ce mă aşezam lângă el pe banca de la nj an spus:

— Cum ar fi fost dacă nu aş fi intrat în magazinu| d muzică...

Mi-a zâmbit blând şi m-a privit în timp ce atingea clapele cu delicateţe. Apoi a zis:

— Dar s-a întâmplat să o faci!

Am hotărât că acesta avea să fie răspunsul meu la întrebările destinului. Puteam să mă dau de ceasul morţii, întrebân- du-mă cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat x, dar, în final, răspunsul era invariabil „Dar s-a întâmplat”.

Dacă Jesse nu s-ar fi urcat în acel elicopter?

Dar o făcuse.

Am hotărât să nu mă mai întreb ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile s-ar fi petrecut în mod diferit. Ln schimb, aveam să mă concentrez asupra lucrurilor care se aflau chiar în faţa mea. Aveam să mă concentrez pe realitate în loc să inu bat capul cu chestiuni fictive.

L-am sărutat pe Sam pe tâmplă.

— Du-mă în pat! i-am cerut.

A râs şi şi-a luat mâinile de pe clape.

— OK, de cele mai multe ori când femeile spun asta, a în vedere o chestie legată de sex.

Am r^s- JJJJI

— Ei bine, eu am în vedere o chestie legata de $° i-am răspuns şi am scos un ţipăt când Sam s-a ridicat ş luat în braţe.

— Legată de somn să fie, mi-a replicat în timp adorm*1

aşeza pe partea mea de pat şi mă învelea. Am

 j curba braţului lui exact când îmi spunea- O -

-

Iul cu diamante perfect! îţi promit! S1 ^asesc ’ne~

Ani fost fericita în noaptea aceea.

Am simţit că merg înainte.

M-am gândit că, dacăjesse ar fi putut să™*. .. ,
de unde se afla, ar fi fost zâmbitor. ‘ ada de acolo Nu mă

gândeam însă: *Jesse este în viaţă Se va • f*
ataşa în două luni, şi uite ce-am făcut! mtoarce

Amândoi

Sau cum să rişti tot ceea ce iubeşti

STAU ÎNTINSĂ ÎN PAT, LÂNGĂ SAM, Şl MĂ HOLBEZ IA tavan. Motanul nostru cenuşiu, Mozart, stă culcuşit pe picioarele mele. Homer, fratele lui, este negru cu alb şi nu-şi părăseşte locul din living de sub pian decât atunci când vine să mănânce.

Este miercuri, aproape 9 dimineaţa. Miercurea este una dintre zilele mele libere şi cea în care Sam nu trebuie sa ajungă la şcoală decât pe la 11. în aceste dimineţi târzii, îmi fac iluzii că o să ieşim la micul-dejun, dar Sam refuză mereu să deschidă ochii până în ultima secundă. Până acum, m acest an şcolar, am mers la micul-dejun într-o zi de miercuri de exact zero ori. Chiar acum, Sam doarme profund lângă mine.

Au trecut 7 săptămâni de când am aflat că Jesse trai^e$^te*

Conversaţia noastră iniţială a fost scurtă şi, din cauza preocupărilor legate de starea lui Jesse, contactul a f°st mitat. Primesc cea mai mare parte a noilor informaţii pn e-mail, de la mama lui, Francine.

lot ce ştiu este că este în pericol de a cădea prada dromului de realimentare şi unor complicaţii din PrKl hipoglicemiei.

Medicii nu i-au permis să fie externat până ieri.

.Asta înseamnă că vine acasă mâine.

Când i-am spus lui Sam despre asta aseară, a zis:

___OK! Tu cum te simţi?

I-am spus adevărul adevărat:

— Habar n-am!

Acum sunt foarte derutată. De fapt, sunt atât de derutată, încât sunt derutată de cât de derutată sunt.

Ce împărtăşim eu şi Sam... este iubire. Pură, simplă şi adevărată.

Insă eu, una, nu mă mai simt pură, nimic nu mai este simplu şi nu mai sunt sigură ce este adevărat.

— Ce nu-ţi dă pace? mă întreabă Sam.

Mă uit la el. Nu mi-am dat seama că s-a trezit.

— Oh! îi spun şi mă întorc din nou cu ochii la tavan. Nimic! Serios! Nimic şi totul.

— Jesse? mă întreabă.

— Bănuiesc că da!

Sam înghite cu greu şi tace, apoi se întoarce de la mine, se ridică şi intră în baie. Aud cum porneşte robinetul şi apoi stropi de apă în timp ce se spală pe dinţi. Aud familiarul scârţâit şi vuiet al duşului.

Telefonul îmi sună şi mă întind spre noptieră să văd cine este.

Nu recunosc numărul. Ar trebui să las să intre mesageria vocală, dar nu mă încumet. în ultimul timp, nu suport să pierd nici măcar un singur apel.

— Alo?

— Bună ziua! Sunteţi Emma Lerner? se aude vocea unei femei tinere.

Emma Blair, îi răspund. Dar da, eu sunt!

— Doamnă... Femeia se opreşte o clipă Domnişoară Blair, numele meu este ElisabethT.' Contiriuâ la *Beacon.*
VanSun(|

închid ochii, blestemându-mi zilele pentru w
— Da? Ca ani
^puns.

— Facem un reportaj despre salvarea lui Jesse L Acton. errierdin

— Da!

— Şi am vrut sa va oferim ocazia de a comenta evph;^ c- i • j- i w r venj rnentele

Simt cum clatin din cap, de parca femeia ar avea să-mi înţeleagă vreunul dintre indiciile nonverbale

— Regret, dar nu cred că mi-ar plăcea să comentez public în vreun fel!

— Sunteţi sigură? Familia Lerner a acceptat.

— Da! înţeleg! Doar că nu cred că mă simt confortabil făcând asta, dar mulţumesc foarte mult pentru ocazie!

— Sunteţi...

— Mulţumesc, domnişoară Ivan! O zi bună!

închid telefonul înainte ca femeia să poată vorbi din nou. Verific de două ori dacă telefonul îmi este închis şi mă prăbuşesc pe perne, acoperindu-mi faţa cu mâinile şi întrebân- du-mă dacă voi mai simţi vreodată în viaţa asta o emoţie măcar. . .

Pentru că în ultimul timp simt fericire *şi* frică, bucurie, tristeţe, vinovăţie ¿7 validare. • –

pur?

Nu este pur şi simplu fericire. Pur şi simplu finea, simplu bucurie. Pur şi simplu întristare. urechii

Tăcerea asurzitoare din cameră înseamnă ca apei cin*

mele pot să se concentreze doar asupra sunetului cade din duşul de la baie.

Mă gândesc la cum se adună aburul.

Mă gândesc cât de cald trebuie să fie.

Mă gândesc cât de liniştitoare şi plăcuta trebuie să se simtă pe piele apa fierbinte! Mă gândesc la Sam. La felul în care arată când este ud. Mă gândesc la apa fierbinte care îi curge pe umeri. Umeri care mi-au cărat patru etaje biroul obscen de mare când ne-am mutat împreună. Umeri care au ridicat şi două cutii cu cărţi odată în timp ce mă tachina că ar trebui să nu mai adun cărţi, ştiind foarte bine că asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Sam este viaţa mea. Viaţa mea nouă, frumoasă, minunată, magică!

Mă ridic din pat şi deschid uşa băii. Este la fel de mult abur pe cât mi-am imaginat. Oglinda este prea aburită pentru a mă putea vedea în timp ce îmi scot tricoul şi-mi dau jos lenjeria intimă. Dar ştiu ce aş vedea dacă aş putea: o femeie în vârstă de 30 de ani, scundă, blondă, cu corpul în formă de pară, o tunsoare pixie şi un pumn de pistrui sub ochiul drept.

Dau perdeaua într-o parte şi intru sub duş. Sam deschide ochii. Îmi dau seama că este uşurat să mă vadă. Işi pune braţele în jurul meu şi mă ţine strâns. Căldura pielii lui mă încălzeşte, exact aşa cum ştiam că o să fie.

Bărbia lui îmi stă cuibărită pe umăr.

— Ştiu că acum e totul foarte complicat, îmi spune. Voi face ce vrei tu. Eu doar... Trebuie să ştiu doar ce gândeşti.

Ie iubesc! îi răspund cu buzele lipite de umeri în timp ce apa fierbinte mă loveşte peste faţă şi îmi lipeşte părul pe frunte. Ie iubesc enorm de mult!

Ştiu! îmi răspunde, apoi se trage de lângă mine şi se întoarce spre apă. .

Işi spală şamponul din păr.

Când e cu spatele la mine, apuc săpunul şi fac spumă în Palme. îl frec pe umerj şi pe spate. Mă întind înainte şi

săpunesc pieptul. Pe măsură ce ap>.spală clăbucul, ¡mi spn iin obrazul de spatele lui. 11 cupnnd m braţe. M-as l,pi dte, “"S trei nopţi, am visat că ne legam unpreMq, o singură frânghie. Am visat că ne legam strâns, astfel iw5t niciunul să nu poată evada. Am etsat la nodun atat de lutor- date, încât să nu poată fi desfăcute. Frangh.e atat de groasă, încât să nu poată fi taiată.

Sam îşi pune braţele înainte pe peretele duşului pentru a.şi găsi echilibrul, iar apoi îmi spune:

__Doar... doar fa-mi o favoare!

Z Nusta cu mine dacă vrei să fii cu el! Nu-miface asta' Vasele mele, frânghia ş. nodurile, ştiu *exact ce* tnsea^ Nu te legi de ceva decât daca ţi e frica ca a p îndepărtezi!

ÎNCEPUTUL LUNII DECEMBRIE ESTE UNA DINTRE PERI- oadele care îmi plac cel mai puţin în Massachusetts. Liniştea dinaintea furtunii, aşa o percep întotdeauna.

Aerul este adesea rarefiat, rece şi cumva casant ca sticla. Dar, cel puţin astăzi, este suficient de cald, încât precipitaţiile sunt doar o ploaie mocănească, nu începutul unei rafale. Deşi este un semn oarecum nedorit al faptului că se apropie prima noastră zăpadă.

Port jeanşi negri, un pulover crem moale, cizme maro înalte şi un palton negru. Nu m-am întrebat niciodată cu ce o să mă îmbrac atunci când o să îl revăd pe Jesse, pentru că nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Şi totuşi, iată răspunsul la întrebarea cu care nu mi-am bătut capul niciodată: jeanşi şi un pulover!

Nu există un cod vestimentar pentru astfel de lucruri, pentru a te reîntâlni cu iubirea vieţii tale, dispărută chiar de prima voastră aniversare.

Una dintre iubirile vieţii tale.

Una dintre ele.

Sam a plecat devreme azi-dimineaţă şi nu m-a trezit ˢa-şi ia răinas-bun. Am deschis ochii doar când l-am auzit

închizând uşa din faţă. L-ani urmărit de la fereas torului. L-am văzut îndreptându-se spre maşina lu^ în ea. Faţa îi părea stoică, dar postura îl trăda. Umerii capul plecat; arăta ca un bărbat la capătul puterilor

S-a îndepărtat înainte să-l pot striga, iar când |-arn n-a răspuns. SUnati

Avionul lui Jesse aterizează la ora 15. Ceea ce în^ ca am toata dimineaţa şi o buna parte a după-amiezij pen tru a trece prin asta ca şi cum nu ar fi cea mai incredibilă din viaţa mea.

Chiar înainte de 9, opresc în parcarea din spatele Blair Books şi intru, aprinzând toate luminile şi aducând locul la viaţă, aşa cum fac aproape în fiecare dimineaţă.

Oficial, părinţii mei se pensionează abia anul viitor. Totuşi, în clipa de faţă lucrează numai cu numele. Eu conduc magazinul. Eu sunt responsabilă de tot. Vânzătorii răspund în faţa asistent-managerului, Tina, care îmi raportează mie.

Tatăl încă supraveghează contabilitatea. Mama vine sâmbăta după-amiază şi lucrează în depozit: vrea să ştie ce citesc oamenii şi adoră să păstreze legătura cu clienţii de care s-a ataşat în ultimii 20 de ani.

Pentru orice altceva sunt eu.

Blair Books este singurul lucru din viaţa mea de care sun cu adevărat mândră în momentul ăsta.

S-ar putea să fiu un pic copleşită, iar uneori mă simt ca implicată până peste cap, dar mă pricep să conduc lib,ar'

Vânzările rămân bune în ciuda schimbărilor din i trie.

Nu mulţi oameni pot spune asta. Doar să pop minile aprinse într-un moment în care chiar şi mariŢ je de magazine au pus lacătul pe uşă este, evident, un o maximă importanţă, lotuşi, adevărul este că asta

bucăţică din mândria mea. Mai mult decât orice, sunt incredibil de entuziasmată de maniera în care ne atragem cititorii.

Avem evenimente pentru autori de cel puţin două ori pe lună. Avem exemplare cu autograf ale celor mai bine vândute cărţi. Avem 11 cluburi de lectură şi un atelier pentru scriitori o dată pe lună. Avem o afacere online înfloritoare. Avem servicii excepţionale pentru clienţi. Avem gogoşi gratis o dată pe săptămână.

Sunt în mod special mândră de gogoşile gratuite.

După ce termin de aranjat librăria în această dimineaţa, mă îndrept spre biroul meu şi mă aşez pentru a-mi verifica e-mailurile. Văd un mesaj de la mama în partea de sus a listei.

Subiectul este „Ai văzut asta?" în e-mail găsesc un link către articolul din *Beacon* despre Jesse. Probabil că l-au publicat de dimineaţă. Sub link, mama a scris: *Sună-măoricând dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva! Mă gândesc la tine.*

Nu sunt sigură că vreau să citesc articolul, dar nu mă pot opri să nu dau clic:

Localnic dispărut, găsit în viaţă pe o insulă din Pacific DE ELIZABETH IVAN

Jesse Lernerz în vârsta de 3 1 de ani, din Acton, a fost găsit în viaţă, dupâ ce a dispărut în urmă cu trei ani şi jumătate.

Lerner a fost implicat într-un accident de elicopter în timpul căruia ceilalţi trei pasageri aflafi la bord au decedat. Aceştia se pregăteau să filmeze în Insulele Aleutine când aparatul de zbor cu care călătoreau a suferit o defecţiune gravă a motorului. La momentul respectiv, s-a considerat că Lerner, pe atunci în vârstă de 28 de ani, a pierit de asemenea în timpul accidentului. Acum şapte

săptămâni, ă fost descoperit pe mare de o navâ îndreptă spre atolul Midway. CQre

Midway este o fosta baza aeriana navala J tratâ în prezent de United States Fish and Wildlife (FWS)'. Deşi se afla departe, în Pacific, la o treime^ distanta dintre Honolulu şi Japonia, exista între treizec-'n şaizeci de funcţionari FWS stafionafi acolo.

Se crede câ Lerner şi-a petrecut cea mai mare parfe timpului blocat pe o insuliţa aflata la o mie de kilometri de Midway. Nu exista niciun comunicat oficial referitor |a modul în care bărbatul a reuşit sâ râmânâ teafâr şi nevo- tâmat în tot acest timp.

Spitalizat la scurt timp dupâ salvare, Lerner a primit recent permisiunea de a se întoarce acasâ, în Massachusetts, la un moment dat pe parcursul acestei săptămâni. Cel mai probabil, va ajunge acasâ cu avionul, pe Aeroportul Hanscom Field. Părinţii sâi, Joseph Lerner şi Francine Lerner, din Acton, îi aşteaptâ cu nerăb-dare sosirea. „Nu vâ putem descrie cât de mult am suferit câ ne-am pierdut copilul şi nici uşurarea când am aflat câ se întoarce acasâ", a mărturisit familia Lerner într-o declaraţie comunâ.

în urma cu mai bine de un deceniu, Lerner a devenit celebru în presâ când a doborât recordul statal la 'not 500 de metri craul. Cu un an înainte sâ disparâ, l-erner s-a căsătorit cu o localnica, Emma Blair. Contactata te fonic, Blair nu a comentat evenimentele.

Şi

Termin de citit articolul, apoi îl parcurg din not nou. Şi din nou. Tresar când Tina îmi striga nume w x cu protd^

[1] Agenţie guvernamentală americană caic se ocu|ţrcClini şi [3] peştelui, a animalelor marine, a animalelor sălbatice, I ciilor pe cale de dispariţie (n. tr.).

_- Bună dimineaţa, Emma! ma saluta ea în timp ce intră prin spate, cu puţin înainte de ora zece.

Cu accentul ei puternic de Boston, numele meu sună mai mult ca „Eminer” decât „Emma”.

Tina pronunţă „librăre” în loc de „librărie”, numeşte Fântânile

arteziene „ţâşnitoare” şi pleacă de la serviciu la timp ca să nu întârzie la „cenă”.

Accentele din Boston ini se par calde, prietenoase, minunate. Când aud la televizor oameni care îşi bat joc de ele, mă întreb mereu dacă au ajuns vreodată pe aici. Atâţia oameni din Massachusetts nici înăcar nu vorbesc cu accent de
Boston, iar cei care o fac nu ar „parca în Hahvahd Yahd[1]”.

— Bună dimineaţa, l ina! îi răspund.

Tina este genul de angajat pentru care te dai de ceasul morţii să îl găseşti. E o mamă care suferă de sindromul cuibului părăsit şi care iubeşte cărţile mai mult decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Este drăguţă cu toată lumea, dar fermă cu oamenii nepoliticoşi. Se topeşte de dorul copiilor ei, care sunt toţi la facultate, şi lucrează aici pentru a-şi ţine mintea ocupată. Nu cred că ea sau soţul ei au nevoie de banii pe care îi câştigă la librărie. Nu că am întrebat, doar am observat că îşi foloseşte cel puţin un sfert din salariul ei săptămânal pentru a cumpăra carţi cu reducerea de care beneficiază.

Când încep să fiu copleşită de toate lucrurile pe care le arn de făcut la librărie, Tina este cea pe care mă bazez.

Celălalt lucru care îmi place la ea este ca nu pare absolut deloc interesată să se dea bine pe lângă mine. Muncim împreună. Eu sunt şefa ei. Suntem amabile una cu cealaltă şi, °cazional, râdem în magazie.

Atâta tot.

Pronunţie aproximativă pentru Harvard Yard (n. tr.).

Când am început să lucrez cu oamenii din I
ducere, mi-a fost greu să stabilesc limite şi ast^'^dt să mă placă toată lumea. Voiam ca oamenii de că fac parte dintr-o familie – pentru că asta^T mine librăria dintotdeauna. Familie. Dar afaceri]0^ aşa. Şi nu am nevoie ca angajaţii mei să mă placă AnT să mă respecte şi să-şi facă treaba bine. nevoit

Am învăţat lecţia asta pe propria-mi piele şi înr- a teva

ori, dar cel puţin pot spune ca am învăţat-o. Acum un grup de angajaţi care uneori ar putea să meargă acasă şi să se plângă de mine, dar care sunt mândri de locul lor de muncă şi îl transformă într-o librărie grozavă.

Astăzi sunt mod special recunoscătoare pentru faptul câ angajaţii mei nu îmi sunt şi prieteni. Ştiu că Tina citeşte *Tbt Beacon.* Sunt sigură că a văzut articolul, dar sunt convinsă ti nu mă va întreba nici măcar un cuvinţel despre asta.

Când membrele Acton Ladies Reading Society sosesc la 11 pentru a participa la clubul de carte, mă cuprinde neliniştea.

Avionul lui Jesse aterizează în 4 ore.

Jesse, Jesse al meu, va fi acasă astăzi!

L-am lăsat în faţa aeroportului LAX acum 3 ani şi ' şi voi fi pe aerodrom în această după-amiază când 'a at

Nu-mi fac treaba cum trebuie în orele cuprinse prânz şi 14. Sunt împrăştiată, neatentă şi nerăbdător

Bat pe casa de marcat 16,87 de dolari, iar când c ie da o bancnotă de 20 de dolari, îi dau 16,87 de dolar

Un bărbat sună şi mă întreabă dacă avem exemj *Extrem de tare & incredibil de aproape',* iar eu îi răsp avem toate cărţile lui Jonathan Lethem •

[1] Romanul scriitorului Jonathan Safran Foer (n. tn).

Când văd că Mark, singurul dintre angajaţii mei pe care l-aş spune caracteriza drept snob când vine vorba de cărţi, se repede să mă ajute, mă simt mai mult decât uşurată.

E timpul să plec.

Pot să plec.

Pot să plec de aici!

în timp ce îmi adun lucrurile şi mă privesc în oglinda de la toaletă, regret pentru o clipă că nu sunt prietenă bună cu Tina. Ar fi fost bine să am pe cineva pe care să îl pot întreba „OK,

cum arăt?” şi să mi se răspundă: „Arăţi grozav! Totul va fi bine.”

Ma gândesc să o sun pe Mărie când ajung la maşină. Ar putea fi persoana perfectă să-mi dea încurajările de care are nevoie o persoană înainte de-a merge să-şi întâlnească soţul dispărut cu mult timp în urmă. Dar, când îmi iau telefonul, sunt deturnată de un mesaj de la Sâni:

Te iubesc!

Este genul de mesaj pe ni-l trimitem zilnic, dar să văd asta acum este deopotrivă înălţător şi sfâşietor.

Mă uit prin parbriz, uluită de ce se alege de viaţa mea liniştită şi stabilă.

Am un soţ, dar am şi un logodnic.

Pornesc motorul şi ies din parcare.

După ani întregi fata el, bărbatul pe care l-am pierdut se întoarce acasă.

OPRESC ÎN FAŢA AERODROMULUI ŞI VĂD CĂ PARCA k rea este goală. Verific cât e ceasul. Am ajuns cu 18 minute | mai devreme.

Mă foiesc în maşină, incapabilă să-mi dau seama cum să ţin sub control toată energia nervoasă care mă copleşeşte. Dintr-odată, începe să îmi sune telefonul; văd pe ecran chipul lui Olive.

Răspund.

— Cum te simţi? mă întreabă ea chiar înainte de mă a saluta.

— Nu ştiu! îi răspund.

— A ajuns acasă?

— Ajunge în curând. Ar trebui să aterizeze în 15 niinu

— Isuse! exclamă.

— Mie-mi zici?!

— Cu ce pot să te ajut?

Acesta este modul de funcţionare al lui Olive. ce pot să te ajut?” E o calitate minunată la un Prieten\j|e çjnJ seamnă că ea este întotdeauna cea care spală far [1] vine la tine acasă. Ea este mereu cea care triiui

• te întreabă de sănătate la momentul oportun. atei1 situaţie ca aceasta, nu este în elementul ei. D3ÎZ ca nu are nimic de făcut.

Nu este nimic de făcut.

Toate acestea, pur şi simplu... *se întâmplă.*

Pot să-ţi trimit măcar nişte flori? mă întreabă.

Zâmbesc.

. NU cred că florile mă vor ajuta să fac faţă faptului că am un soţ şi un logodnic în acelaşi timp, îi spun.

_Ceea ce descrii este complet absurd. Florile te ajută în absolut orice situaţie.

Izbucnesc în râs.

— Mulţumesc că ai reuşit să fii amuzantă chiar şi în momentele astea!

— Iar eu îţi mulţumesc că eşti de părere că glumele despre lucruri grave sunt potrivite, îmi răspunde Olive. Tracey nu consideră la fel.

Tracey este iubita lui Olive. Trebuie să recunosc faptul că nu mi se pare că ele două s-ar potrivi în vreun fel. Tracey este serioasă, erudită şi corectează greşelile de gramatică ale altora. Are o atitudine regală, este zveltă şi superbă. în vreme ce, pentru mine, calitatea de căpătâi a lui Olive este ca spune întotdeauna ce îi trece prin cap, mănâncă tot ce are ,n şi e gata să încerce orice îi propui.

Sam explică uşor chestia asta, punând-o pe seama faptu- Ul că opusurile se atrag, dar eu încă mai caut ceva, bucata Care nu~rni iese la socoteală. Cel puţin o dată pe luna, Sam e nex°it să-mi atragă atenţia: „Chiar trebuie să continuăm să Orbim despre Olive şi Tracey?" w Crezi că Jesse e bine? mă întreabă Olive. Adică, ştiu este în viaţă, iar medicii spun că este suficient de sănătos, crezi e posibil să apară şi sa-ţi dai seama că a înnebunit?

Adică, tu n-ai lua-o razna? Trei ani de unul sin ca a trăit

cu nuci de cocos şi a pierdut vrenie^"' ^¡l mingi de volei. a v°rbind

Chestia asta nu mă ajută. Dimpotrivă ect sul ajutorului! ’ eexactopu.

— îmi pare rău! O să tac!

— Nu! Nu e nevoie să taci, dar încetează să vorbe d pre faptul că soţul meu ar putea fi instabil din punct de dere mintal! Vorbeşte despre altceva! Am nevoie să pieţ vremea cu ceva până ajunge toată lumea aici şi mi-e teamă că, dacă o pierd de una singură, eu voi fi cea instabilă mintal Râde.

— După cum am spus, îţi păstrezi umorul chiar şi într-o situaţie de criză.

— Nu am glumit! o asigur.

Şi apoi începem amândouă să râdem pentru că acesta este cel mai comic lucru posibil, nu-i aşa? Cât de grav este, cât de lipsit de amuzament este.

Tocmai când râd mai tare, văd un SUV alb care trage în parcare şi ştiu, chiar înainte de a-l vedea pe şofer, că este al părinţilor lui Jesse.

— Ah! exclam. Trebuie să plec. Au ajuns Francine şi

— O, Doamne! Situaţia asta pare teribil de incomodă.

— Un pic, da! recunosc în timp ce opresc maşina.

— Când ai vorbit ultima oară cu ei?

— Practic nu am mai facut-o de când a dispărut.

Noi trei am păstrat imaginea de familie timp luni, sunându-ne cu prilejul sărbătorilor sau al ann C q Dar iluzia s-a destrămat repede. Sinceră să fiu, cre^ |oCUit mult prea dureros pentru noi toţi. În ultimii ani, în acelaşi oraş, dar nu ne-am văzut cu excepţia un rilor ocazionale la magazinul alimentar.

__Bine, urează-mi noroc să mă descurc cu asta! Trebuie să plec!

Olive are un obicei foarte prost, pe care nu l-am observat până când nu ne-am mutat departe una de cealaltă şi a trebuit să ne administrăm întreaga relaţie de prietenie la telefon. Când îi spui că trebuie să pleci, ea zice OK şi apoi mai trăncăneşte jumătate de oră.

— OK! îmi spune. Noroc! Sunt aici pentru tine. Sam este bine? Cum se descurcă?

— Sam este...

Nu ştiu cum să termin propoziţia şi nici nu am timp să o fac.

— Habar n-am! Chiar trebuie să plec! Mulţumesc că m-ai sunat! Nu ştiu cum aş putea să trec peste asta fără tine.

— Sunt aici oricând, ştii doar! mă asigură Olive. Dacă exista ceva ce pot face, te rog, anunţă-mă!

— Aşa voi face! Iţi promit! O să stăm de vorbă curând, bine?

— Vorbim curând! Tu şi Sam mergeţi până la capăt cu nunta? Adică, în clipa asta, totul este în aer, nu?

— Olive! o reped, pierzându-mi răbdarea.

— îmi pare rău! spune, dându-şi seama ce face. Sunt aşa de... Olive în clipa asta!

Izbucnesc în râs.

— Cam eşti!

— Bine, închid! Te iubesc! Sunt aici pentru tine. Nici nu ° să te întreb ce mai fac Sophie şi Ava, pentru că ştiu că nu ai timp.

— Grozav! Mulţumesc! Te iubesc! Pa!

— Pa!

Când închide telefonul, îmi dau seama cât de singură sunt. Pentru un moment, am crezut că problema era doar să o fac pe Olive să închidă telefonul. Acum îmi care este adevărata provocare.

Cobor din maşina. Francine îmi face cu mon “idna când vede.

li răspund şi mă îndrept spre ei.

Francine poartă o rochie vişinie, cambrată, cu un ton bleumarin. Părul ondulat castaniu-închis abia îi umerii.

Mă îmbrăţişează ferm şi cu căldură, de parcă i-ar fi fost dor de mine în toţi aceşti ani. Mă îndepărtez de ea exact când Joe mă cuprinde în braţe. Pare că s-a îmbrăcat pentru a merge la biserică. Pantaloni gri, cămaşă bleu, sacou bleumarin. Observ că a început să chelească. Pe chipul lui zăresc văi joase, care brăzdează locuri odinioară netede.

— Bună, draga mea! mă salută.

— Emma! spune Francine, punându-şi o eşarfa la gât. Ce liniştitor e să te văd!

— Mulţumesc! îi răspund. Şi reciproca e valabilă.

Nu ştiu cum să-i spun. Când eram adolescentă, îi spuneam „doamna Lerner”. Când eram căsătorită cu fiul ei, îi spuneam „Franny”.

— Oh, părul tău! exclamă ea, îndreptându-şi mâna spre părul meu scurt, dar fără să-l atingă. Este atât de diferit!

Sunt mai puternică decât atunci când i-am cunoscut. Stau mai dreaptă. Sunt mai răbdătoare. Nu mai sunt chiar atât de ranchiunoasă. Sunt mai recunoscătoare pentru ceea ce am, mai puţin nemulţumită de ceea ce nu am. Sunt mai puţin neliniştită. Am citit mult mai multe cărţi. Cânt la pian* Sunt logodită.

Dar, desigur, ea nu poate vedea toate astea.

Singura schimbare pe care o poate vedea este părul intU scurt şi blond.

__jg dă un aspect adolescentin.

__¿Mulţumesc! îi răspund, de parca aş fi încrezătoare că acesta este un compliment, deşi, după felul în care o spune Francine, nu e chiar aşa.

__Ce mai faci? mă întreabă.

__Hmm..., îi răspund. Bine! Voi?

— Şi noi! Şi noi! Domnul lucrează în moduri misterioase, dar sunt uluită şi cu adevărat smerită în faţa darului pe care îl reprezintă ziua de azi.

Jesse nu a primit o educaţie religioasă, iar, în liceu, îmi amintesc că am auzit-o o dată pe Francine spunându-i unui mormon în căutare de adepţi care îi sunase la uşă că nu îi pasă de „ce crezi tu că vrea Dumnezeu”. Mă întreb dacă situaţia s-a schimbat. Dacă pierderea lui Jesse a făcu t-o să redescopere credinţa creştină şi dacă faptul că îşi primeşte fiul înapoi e singura dovada de care are nevoie pentru a şti că se află pe drumul cel bun.

Joe se uită scurt la mine şi apoi îşi întoarce privirea. Nu îmi dau seama la ce se gândeşte. Totuşi, pare să aibă sentimente contradictorii în legătură cu tot. Francine, pe de altă pate, pare să creadă că viaţa va fi din nou perfectă de îndată ce Jesse va coborî din avion. Cred însă că Joe îşi dă seama că lucrurile vor fi mai complicate de atât.

În regulă! reia Francine. Să mergem acolo? Nu îmi Vlne să cred că urmează să aterizeze cât de curând. Gândiţi-vă la asta, noi trei, pe cale să ne vedem băiatul!

Îşi scoate telefonul şi îl verifică.

Se pare că, în câteva clipe, vor ajunge şi Chris, Irici.i băieţii, împreună cu Danny şi Marlene.

Ştiam că Tricia şi Chris au copii, nu pentru că mi-ar fi spus 1Iîeva, ci pentru că am văzut-o pe I ricia în I J- Maxx an trecut; însărcinată în multe luni şi cu un copil nuc lângă ca.

De fapt, nu ştiu cine este Marlene. Pot doar să pr că este iubita, logodnica sau soţia lui Danny.

SuPUn

Ideea este că nu ştiu aproape nimic despre familia Le după cum nici ei nu ştiu aproape nimic despre mine Hab^’ n-am dacă au aflat despre Sam.

Eu şi Joe o urmăm pe Francine în timp ce se îndrp – încrezătoare spre terminal.

— Este greu să estimăm cum o să se simtă Jesse, adaugă Francine în timp ce mergem. Din ceea ce am auzit şi după sfaturile pe care mi le-au dat specialiştii, treaba noastră acum este să-l facem să se simtă în siguranţă.

— Desigur! încuviinţez.

Chiar înainte să ajungem la uşă, Francine se întoarce şi se uită la mine.

— Din acest motiv am ales să nu-i spunem că ţi-ai văzut de viaţă.

Deci ştiu... Bineînţeles că da!

— OK! zic, incapabilă să mă gândesc cum să îi răspund altfel decât dându-i de înţeles că am auzit-o.

Se stârneşte vântul, şi mă trezesc dorindu-mi sa-mi fi adus o haină mai călduroasă. Aerul de aici este mai rece decât mă aşteptam. Mă închei la nasturi şi văd că şi Joe face la fel.

— Poţi să-i spui dacă vrei, zice Francine. Doar că nu ştiu dacă se poate împăca chiar acum cu faptul că te-ai logodit deja cu altcineva.

„Deja” ăsta mă deranjează. „Deja” care s-a cuibărit fenn în frază, ca şi cum ar fi la locul Iui între „te-ai logodit ş> » altcineva”.

eSte

Mă hotărăsc să tac. îmi spun că cel mai bun răspuns stoicismul. Dar apoi, înainte să-mi dau seama că ain îmi las sentimentele care mi se înghesuie în piept sa <

cuvinte:

- Nu trebuie să mă faci să mă simt vinovată, îi spun. Mă simt vinovată şi de una singură.

Chiar dacă ştiu că mă aude, se preface că n-a înţeles o iotă din ce i-am spus. Nu contează; chiar dacă Francine ar recunoaşte asta, ştiu că nu are cum să înţeleagă ce vreau să spun.

Mă simt îngrozitor pentru că am renunţat la Jesse. Pentru că l-am crezut mort. Pentru că mi-am văzut de viaţa mea. Pentru că m-am îndrăgostit de altcineva. De fapt, sunt furioasă pe mine însămi din pricina asta.

Dar sunt foarte supărată pe mine şi pentru că nu îi sunt loială lui Sam, pentru că nu rămân statornică şi sinceră în devotamentul meu, aşa cum i-am promis că voi fi. Sunt supărată pe mine însămi pentru că nu sunt sigură, pentru că nu sunt genul de femeie care să îi poată spune că este singurul care contează, pentru că nu îi ofer genul de dragoste pe care o merită.

Sunt supărată pe mine însămi pentru o mulţime de lucruri.

Atât de supărată, încât abia am timp să mă gândesc la ce poate gândi altcineva despre mine.

OK! spune Joe brusc. Să mergem! Jesse o să aterizeze din clipă în clipă!

PRIVESC PRIN GEAMUL DE STICLA DIN FAŢA MEA CUM un avion zboară la mică altitudine, iar în cele din urmă aterizează pe pistă.

Inima începe să-mi bată atât de tare în piept, încât mi-e teamă că sunt la un pas de un atac de cord.

Un bărbat de la sol vine cu o scară. Se deschide o uşă. Un pilot iese.

Şi apoi apare Jesse.

Destul de şifonat, dar, cumva, nicicând nu mi s-a părută fi mai frumos decât în clipa asta.

FOTOGRAFIILE NU AU REUŞIT NICIODATĂ SĂ SURPRINDĂ cât de frumos îi e zâmbetul. îmi amintesc asta acum.

Jesse este zvelt şi fragil, de parcă trupul lui ar fi format doar din muşchi şi oase. Faţa lui, cândva cu o expresie blândă, acum este netedă, cu margini colţuroase acolo unde odinioară erau obraji moi. Părul îi este mai lung, mai ciufulit. Pielea îi este acoperită de pete maronii şi rozalii, după ce a fost arsă de soare vreme de trei ani.

Gesturile însă îi sunt aceleaşi. Zâmbetul îi este acelaşi. Ochii îi sunt neschimbaţi.

Mă holbez la el când coboară din avion. Mă holbez la el în timp ce îi îmbrăţişează pe Francine şi Joe. Mă holbez la el când se apropie de mine şi mă priveşte atent în ochi. Observ ca degetul mic de la mâna dreaptă i se opreşte la prima articulaţie. Şi-a pierdut un deget în timpul ăsta.

—- Bună! mă salută.

Doar auzind acest unic cuvânt mă tace să mă simt ca şi CUîn rn-aş fi întors în timp, într-un moment al vieţii când Iu crurile aveau sens, când lumea era corectă.

— Salut!

Eşti absolut încântătoare!

Zâmbesc. îmi îngrop faţa în mâini. Mă pri d ţinându-mă strâns. îmi simt pulsul bătându", lat, de parcă nu ar fi sigur dacă trebuie să accel^ încetinească. reze sau

Mă întreb dacă e adevărat ce se întâmplă.

Dar, când deschid ochii la loc, el este încă aici. Chi în faţa mea, strângându-mă în braţe.

lar a>ci,

L-am jelit de parcă ar fi fost mort. Dar iată-P

Este aproape terifiant cât de mult sfidează logica şi ra ţi u nea tot ce se întâmplă. Ce altceva mai ştim despre lume care nu este adevărat?

— Eşti acasă! rostesc.

— Sunt aici!

Cunoaşteţi senzaţia: din când în când, te uiţi înapoi la viaţa ta şi te întrebi unde Dumnezeu a zburat timpul. Te întrebi cum de fiecare clipă s-a înlănţuit cu următoarea şi a creat zilele, lunile şi anii care acum par doar secunde.

Asta simt.

Chiar acum.

În acest moment.

Simt că trecutul nostru împreună se întinde pe eoni, iar timpul pe care l-am petrecut fără el este doar o clipita.

L-am iubit pe Jesse din ziua în care l-am văzut la înot.

Şi îmi este greu să-mi amintesc cum am trăit fără el, cui am suportat să privesc o lume din care credeam că el nu face parte şi de ce am avut impresia că voi putea vreodată iubesc pe cineva aşa cum îl iubesc pe el.

Pentru că el a fost totul.

Toată viaţa mea. întotdeauna, întotdeauna el a fost totul.

Cum de mi-am petrecut timpul uitând cine sunt şi cine iubesc?

ULTIMELE DOUĂ ORE AU FOST DE-A DREPTUL NĂUCI- toare. Am stat alături de Jesse, abia scoţând o vorbă, deoarece întreaga familie l-a îmbrăţişat la întoarcerea acasă. Am privit-o pe Francine plângând să-i sară ochii şi mulţumin- du-i lui Dumnezeu când şi-a văzut copilul, în timp ce Chris şi Tricia i i-au prezentat pe băieţelul lor, Trevor, şi pe fetiţa lor, Ginnie. Iar Danny i-a prezentat-o pe proaspăta lui soţie, Marlene.

Telefonul mi-a sunat de mai multe ori, dar nu am reuşit sa mă adun şi să mă uit măcar cine m-a căutat. În clipa asta, nu mă descurc cu viaţa reală. Abia mă descurc cu ceea ce se întâmplă înaintea propriilor ochi.

Şi nici măcar nu pot începe să împac ceea ce se întâmplă înaintea ochilor mei cu viaţa mea reală.

Sunt atât de multe lucruri pe care Jesse trebuie să le asi- mileze! E evident că ai lui au să îi spună atâtea, că vor să facă atâtea! Mă trezesc dorindu-mi să-i povestesc fiecare gând care nu-a trecut prin minte cât a fost dispărut, să i descrii fiecare moment pe care l-am petrecut fără el, fiecare sentiment pe care îl am acum. Vreau sa-mi conectez cumva inin .

la a lui şi să-i transmit ce mi-a fost dat sa trăiesc '
trei ani şi jumătate. În ^tiinij

îmi imaginez că toţi ceilalţi prezenţă aici vor «â c
laşi lucru.

Trebuie să i se pară atât de copleşitor să fie persoan care se holbează toată lumea, persoana pe care toată lu* vrea s-o vadă cu propriii ochi şi s-o atingă cu propriile

în timp ce îl privesc pe Jesse interacţionând cu familia lui, simt dintr-odată că nu am ce căuta aici.

Jesse îşi ţine în braţe nepoata, pe Ginnie, pentru prima dată, şi încearcă să rămână calm. Dar îl cunosc. Ştiu ce înseamnă când are ochii căzuţi. Ştiu de ce îşi trage urechile înapoi, de ce gâtul îi pare înţepenit.

Se simte incomod; se simte derutat. Toate acestea sunt
greu de dus pentru el.

Mult prea greu!

Privirea i se îndreaptă către mine. îmi zâmbeşte.

Şi atunci îmi dau seama că toţi ceilalţi nu au ce căuta aici. Sunt poate 20 de oameni în această încăpere, dar pentru mine şi Jesse există doar doi, iar aceia suntem chiar noi.

Când familia lui s-a mai liniştit, încep cu toţii să discute despre cum se vor întoarce acasă la Francine şi Joe. Mă Wt cum Jesse se desprinde de grup şi apoi, cu braţul în jurul meu, îl simt cum mă trage deoparte.

— Ai venit cu maşina? mă întreabă.

— Da! E chiar

Nu pot să cred că vorbesc cu el! Că se află chiar în faţa mea. Vorbind cu mine. Jesse Lerner. lesse Lerner al meu.

** w * f- i 1C
în viaţă şi vorbeşte cu mine! Nimic nu a fost vreodată aia

imposibil, şi totuşi *posibil.* t

— Bine, grozav! Hai să plecăm de aici cât mai repede-

— OK! răspund, cu chipul împietrit.

Ţe simţi bine? mă întreabă. Arăţi de parcă ai fi văzut w i

° TTnoinentul în care îşi dă seama ce i-a ieşit pe gură, în- h de ochii- Când îi deschide, îmi spune:

îmi pare rău! Tu chiar vezi o fantomă, nu-i aşa?

Mă uit la el, şi deodatâ mă simt doborâtă de epuizare.

îţi dai seama cât de obositor este să vezi un mort chiar în faţa ta? Să trebuiască să-i aminteşti creierului la fiecare jumătate de secundă că ochii nu te mint?

Sunt copleşită de cât de neverosimil e adevărul. Că, în clipa asta, bunăoară, pot să întind mâna şi să-l ating. Că îi pot adresa oricare dintre întrebările pe care mi-am petrecut ani din viaţă dorindu-mi să i le fi adresat. Că pot să-i spun ca îl iubesc.

Dorinţa de a-i spune asta şi convingerea că nu mă va auzi niciodată m-au sfâşiat an după an după an.

Iar acum pot să-i spun. Pot să deschid gura şi să o spun, iar el o va auzi şi va şti.

— Te iubesc! îi mărturisesc.

O zic pentru că vorbesc serios în clipa asta, dar o zic şi pentru fiecare dată când nu am putut să i-o zic atunci, în trecut.

Se uită la mine şi îmi oferă un zâmbet profund şi liniştit.

Şi eu te iubesc!

Doare atât de rău şi, paradoxal, mă simt atât de bine, ,ncat sunt gata să jur că inima îmi sângerează.

bil £ ° U$urare ’mensă, după ce am simţit o durere incredi-

P r°fimdă, încât mă destram în bucăţi, de parcă până ca ~ nU dat seama cat efort a fost nevoie să depun $a par normală, să stau dreaptă.

suficjC,°arele ,na mai pot susţine. Plămânii nu îmi oferă ent aer- Ochii mei se uită înainte, dar nu văd nimic.

Jesse mă prinde înainte să cad. Se uită toată lUni

abia dacă îmi pasă. ’

Jesse îmi susţine greutatea şi mă conduce după colţ j toaletă. Când uşa se închide, mă cuprinde strâns în braţe ţ* nându-mă atât de aproape, încât nu mai e aer între noi. la rând ne-au separat atâţia kilometri, iar acum nici măcar oxigenul nu mai face treaba asta.

— Ştiu! îmi răspunde. Ştiu!

El este singura persoană care-mi poate înţelege durerea uimirea, bucuria.

— Le voi spune alor mei că avem nevoie de ceva timp bine?

Dau vehement din cap la pieptul lui. îmi sărută creştetul capului.

— Revin imediat. Rămâi aici!

Stau lângă peretele toaletei şi îl privesc ieşind pe uşă.

Mă privesc în oglindă. Ochii îmi sunt sticloşi şi injectaţi de sânge. Pielea din jurul lor este roşie. Inelul cu diamant de pe degetul meu captează lumina de un galben murdar.

Aş fi putut să-l scot înainte să vin aici. Aş fi putut să ini-l strecor de pe deget şi să-l las în maşină. Dar nu am facut-o. Nu am facut-o pentru că nu am vrut să mint.

Dar acum pentru nimic în lume nu pot să înţeleg de ce m-am gândit că este mai bine să-I port decât să-l azvârl în cutia de bijuterii şi să-l înlocuiesc cu micul inel cu rubin- Ambele bijuterii sunt doar jumătate din adevăr, închid ochii. Şi îmi amintesc de bărbatul alături de car m-am trezit de dimineaţă.

Jesse se întoarce.

— OK! reia. Să mergem! • ate

Mă apucă de mână şi mă conduce pe o uşă din Jl^ Se îndreaptă spre parcare. Familia lui este încă

VîntiJ ne suflă prin păr în timp ce alergam spre grupul de maşini-

___Care este a ta? ma mtreaba Jesse.

Arat spre seda nul aflat în colţul parcării. Urcăm în maşină. Pornesc motorul, dau în marşarier şi apoi mă opresc.

___Am nevoie de câteva clipe! îngaim.

Uneori cred că acesta este un vis din care urmează să mă trezesc, şi nu ştiu dacă ar fi bine sau rău.

— .Am înţeles! îmi răspunde Jesse. la-ţi tot timpul de care ai nevoie!

Mă uit la el, încercând să asimilez pe deplin ce se întâmplă. Mă descopăr holbându-mă la locul unde ar fi trebuit să fie restul degetului lui mic.

Ne va lua zile, poate săptămâni, luni sau ani să ajungem să înţelegem cu adevărat prin ce a trecut fiecare dintre noi, să înţelegem cine suntem unul pentru celălalt în clipa de faţă.

Cumva, asta mă face să mă simt mai calmă. Nu ne grăbeşte nimeni să găsim sensul tuturor lucrurilor care ni se întâmplă. Nu contează cât timp va dura.

— În regulă! îi spun. Mă simt bine!

Ies din parcare şi mă îndrept spre stradă. Când ajung la şoseaua principală, o iau la dreapta.

— Unde mergem? mă întreabă.

— Nu ştiu!

—- Vreau să stau de vorbă cu tine! Vreau să stau de vorbă cu tine pentru totdeauna!

Mă uit la el, luându-mi, pentru scurtă vreme, ochii de la drum.

Nu ştiu încotro conduc; pur şi simplu conduc. Şi apoi por- nesc căldura şi simt cum arde prin orificiile de ventilaţie, pe n^âini şi pe picioare. îi simt căldura înăbuşitoare pe obraji.

Ajungem la un semafor care e roşu, aşa că opresc.

Mă uit la Jesse, care se uită pe geam, dus pe K â îndoială, ce se întâmplă este şi mai uluitor pentru^ pentru mine. Probabil că şi el are propriile întrebă ile sentimente contradictorii. Poate a iubit pe cinev Pr o Pri* departe, cât a fost plecat. Poate că a făcut lucruri A AC o ı0 ' ceput pentru a supravieţui, pentru a se întoarce aici

Poate că a încetat să mă mai iubească şi, undeva - ' ' lueva Pe par. curs, poate a renunţat la mine.

întotdeauna m-am gândit la Jesse ca la cealaltă jumătate a mea, ca la o persoană pe care o cunosc la fel de bine ca pe propriul buzunar, dar adevărul este că, în clipa de faţa, e| este un străin pentru mine.

Unde a fost şi ce-a văzut?

Lumina semaforului se face verde, iar cerul devine din ce în ce mai întunecat.

Prognoza meteo spunea că diseară ar putea ploua cu grindină.

Diseară.

Diseară ar trebui să merg acasă la Sam.

Când drumurile întortocheate pe care le străbatem devin tot mai şerpuitoare, îmi dau seama că nu mă îndrept nicăieri în mod special. Opresc pe o bucată de pământ bătătorit de la marginea şoselei. Scot maşina din viteză, trag frâna e mână, dar las căldura pornită. îmi desfac centura de sigu ranţă şi mă întorc către Jesse.

— Spune-mi totul! îi cer.

Mi-e greu să-l privesc, chiar dacă el este tot ce vreau văd.

W A -T

Oriunde s-ar fi aflat şi orice ar fi făcut l-au a Pielea lui a căpătat un aspect aspru, pe care nu i *ntreb a plecat. Chipul îi e ridat în zonele supraexpuse. ^¿nit dacă

ridurile din jurul ochilor i-au apărut de la cat s
sa privească în depărtare, după cineva care să-l salveze. Mă întreb dacă degetul lui mic nu este singura rană, dacă nu cumva poartă mai multe astfel de semne pe sub haine. Ştiu ca dincolo de suprafaţă, sunt mult mai multe lucruri.

__Ce vrei să ştii? mă întreabă.

__Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

Răsuflă greu, un semn clar că acestea sunt întrebări la care nu vrea cu adevărat să răspundă.

__Ce zici de versiunea scurtă? îi propun.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Absolut orice altceva?

— Te rog? insist. Trebuie să ştiu!

Se uită pe geam şi apoi se întoarce la mine.

— îţi spun acum, dar promiţi că nu mă vei mai întreba nimic despre asta? Absolut nimic?

Zâmbesc şi îi ofer o strângere de mână.

— De acord!

Jesse mă ia de mână şi mi-o ţine aşa. Atingerea lui e caldă. Trebuie să mă opresc să nu-l ating mai mult. Şi apoi Jesse deschide gura şi spune:

— lata povestea!

Când s-a prăbuşit elicopterul, a ştiut că e singurul supra-vieţuitor. Refuză să-mi spună cum de a ştiut asta; nu vrea să vorbim despre accident. Tot ce spune e că a găsit o ambarcaţiune gon fiabilă cu provizii de urgenţă, inclusiv apă potabilă şi raţii de mâncare, iar astea i-au salvat viaţa şi l-au ajutat să treacă de săptămânile chinuitoare până a găsit pământ pe care să debarce.

„Pământ” este o descriere mult prea generoasă pentru iocul unde a ajuns. Era o formaţiune stâncoasă în mijlocul apelor. Cam vreo 500 de paşi de la un capăt la celălalt. Nu era nici măcar o insuliţă, darămite o insulă, dar pe o parte

avea o pantă suficient de domoală pentru a o mic ţărm. A ştiut că se îndepărtase de AJaska °nSı^era un era liniştită, iar soarele era necruţător. Iniţial a rămână acolo doar cât să se odihnească să – nuı1 «â sub picioare. Dar curând şi-a dat seama că barca se* în stânci. Era aproape în întregime dezumflată. Fr^ki^ acolo, aşadar. Ocai

Aproape că rămăsese fără apă şi fără batoane de hranw folosit recipientele goale pentru a colecta apă de ploaie* A căutat pe stânci plante sau animale, dar a găsit doar nisip şi piatră. Aşa că a găsit o metodă să pescuiască.

Desigur, a făcut şi greşeli în timpul ăsta. A mâncat peşti a căror came l-a făcut să vomite. A băut apa mai repede to decât a refăcut stocul. Dar a găsit, de asemenea, stridii şi D midii care cresc pe ţărm, iar în timpul unei furtuni deosebit de ne

cruţătoare a reuşit să păstreze apă pentru o săptămână, iar asta i-a fost de mare folos. în timpul pârjolului de la amiază, a atârnat barca dezumflată între două stânci, odihnindu-se la umbră. Curând, a descoperit o rutină destul de sigura:

Mânca peşte crud, crustacee şi batoane de hrana, bea apa de ploaie şi se adăpostea de soare. Se simţea stăpân pe el Simţea că poate face lucrurile astea atât timp cât era ne*oie. până aveam să îl găsim. w j

Apoi, după câteva săptămâni, şi-a dat seama că nu o sa găsim niciodată.

Spune că a avut o cădere psihică şi apoi, după aceea, epifanie.

Atunci a început să se antreneze. . r pe

Ştia că nu îşi poate petrece restul vieţii trăind sing* 1 _ un petic de pământ plin de stânci din Pacific. . jn gura lui salvare era chiar lucrul pentru care se prc\ copilărie.

S a antrenat sa înoate ca pentru o cursa.

¡şi număra mişcările şi înota în fiecare zi mai departe decât o făcuse cu o zi în urmă.

A început încet, mai slab şi mai obosit decât fusese vreodată.

Dar. după câteva luni, a reuşit să ajungă departe, în largul oceanului. Devenise încrezător că, într-o zi, urma să fie suficient de puternic pentru a înota atât cât trebuia.

A avut nevoie de aproape doi ani ca să-şi dezvolte rezistenţa şi curajul să o facă. A avut parte atât de obstacole minore (o înţepătură de meduză), cât şi majore (a văzut un rechin dând târcoale stâncilor vreme de câteva săptămâni). Iar atunci când, în cele din urmă, a pornit pe bune, a facut-o nu pentru că ar fi crezut că poate să o facă.

A facut-o pentru că ştia că ar fi murit muri dacă nu o facea.

Rămăsese fără batoane de hrană cu mult timp în urmă, iar stridiile se uscaseră.

Jumătate din barcă fusese ruptă şi luată de vânt. Se temea că nu devenea mai puternic, ci mai slab.

O furtună i-a adus necesarul de apă pentru câteva zile. A băut cât a putut şi a reuşit să-şi lege pe spate câteva sticle, folosind bucăţi de barcă.

$i apoi a intrat în apă.

Gata să găsească ajutor sau să moară încercând asta.

Nu ştie exact cât timp a stat în larg şi a pierdut şirul la numărătoarea mişcărilor. Spune că au trecut mai puţin de două când a văzut un vapor.

Şi atunci am ştiut că totul s-a terminat, îmi povesteşte. Gă urma să fie bine. Că aveam să vin acasă, la tine.

Nu menţionează ce s-a întâmplat cu degetul lui. în toată P°vestea, în tot ceea ce spune, nu suflă o vorbă despic cum

şi-a pierdut jumătate de deget. Iar eu nu ştiu ce să f

că am fost de acord să nu-l mai întreb nimic. Dau .C^entru

gura şi să întreb ce ştiu că nu ar trebui să fac, d_{ar} a^c^d rupe, şi pricep mesajul. Am terminat discuţia desn Intre'

— M-am gândit la tine în fiecare zi, adaugă Mi dor de tine în toţi anii ăştia! a

Vreau să îi răspund la fel, dar îmi dau seama că nu « gură dacă-i adevărat. M-am gândit mereu la el – pan^ . într-o zi, m-am gândit mai puţin la el. Şi apoi m-ani gândit adesea la el, dar... nu-i chiar acelaşi lucru.

— Ai fost mereu în inima mea, îngaim în cele din urmâ pentru că ştiu că e adevărat.

Este adevărul adevărat.

Indiferent câte am împărtăşit eu şi Jesse, indiferent cât de mult simţim că îl înţelegem unul pe celălalt, nu sunt sigura că voi putea înţelege vreodată durerea de a trăi singur în mijlocul oceanului. Nu ştiu dacă voi putea vreodată să apreciez cu adevărat curajul de a înota în larg.

Şi, deşi nu încerc să compar cele două situaţii, nu cred că Jesse poate să priceapă cum e să crezi că dragostea vieţii tale a murit.

Şi apoi să stai vizavi de acest om în maşina ta, la marginea unui drum.

— Acum tu! îmi cere.

— Acum eu?

— Spune-mi tot!

Din momentul în care o zice, ştiu că a aflat că sunt log^ dită. Ştie tot. între conştientizarea acută din vocea Iui şi „haide” din privirea Iui concentrată şi buzele strânse, spune că şi-a dat seama singur.

Sau a observat inelul cu diamant.

— Sunt logodită, îi spun.

Apoi» dintr-odată, Jesse începe să râdă. Pare uşurat.

_ Ce e? De ce râzi? De ce este amuzant?

— Pentru că, spune el, zâmbind, credeam că eşti deja căsătorită.

Simt că pe faţă îmi răsare un zâmbet, deşi nu pot spune de unde vine, mai exact.

Şi apoi încep să râd şi îl lovesc în joacă.

— Este practic acelaşi lucru! replic.

— Ba nu, nu este! Nu, nu este!

— Plănuiesc să mă căsătoresc cu altcineva.

— Dar încă nu ai facut-o.

— Aşa, şi? i-o întorc.

îmi e atât de uşor să stau de vorbă cu el! întotdeauna mi-a fost uşor să stau de vorbă cu el. Sau poate m-am priceput eu la asta.

— Spun doar că mi-am petrecut ultimii trei ani şi jumătate din viaţă sperând cu toată fiinţa mea că am să te revăd. Iar dacă tu crezi că faptul că eşti logodită cu altcineva mă va opri din a ne recupera viaţa împreună, ţi-ai pierdut minţile!

Mă uit la el şi, la început, încă mai zâmbesc, dar foarte curând realitatea începe să se instaleze, iar zâmbetul mi se şterge de pe chip. îmi prind capul în mâini.

O să rănesc pe toată lumea!

Liniştea care se lasă în maşină este atât de copleşitoare, încât tot ce aud este zgomotul făcut de maşinile care trec şuierând pe lângă noi.

— Este mai complicat decât îţi dai seama, îi spun în cele din urmă.

~ Emma, uite care e treaba, am înţeles! 1 rebuia să mei gi niai departe. Ştiu că toată lumea a facut-o! Ştiu că ai crezut Ca sunt...

Mort. Am crezut că ai murit.

— Ştiu! spune, apropiindu-se de mine şi]uând mâini. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât de buie să-ţi fi fost. Nici măcar nu vreau să-mi im ^eU toţi aceşti ani, am ştiut că eşti în viaţă, am ştiut că treb* mă întorc la tine. Şi ştiu că tu nu ai avut asta. îmi de rău, Emma! ^are at*1

îmi ridic privirea şi văd că în ochii lui sunt lacrimi potrivesc cu cele care se formează şi în ai mei.

— îmi pare atât de rău! Nu ai idee cât de rău! N-ar fi tre buit să fac asta niciodată. Nu ar fi trebuit să te părăsesc ni ciodată. Nimic pe lume, nicio experienţă pe care aş putea să o am vreodată nu merită dacă te pierd sau dacă te rănesc în felul în care am facut-o. Nopţile, stăteam şi-mi faceam griji pentru tine. Petreceam ore şi ore, zile întregi, gândin- du-mă cât de mult sufereai. Gândindu-mă cât de mult trebuie să vă doară pe tine, pe mama, întreaga mea familie. Şi asta aproape că m-a omorât cu zile. Să ştiu că oamenii pe care îi iubeam, că tu, tu, Emma, sufereai. îmi pare atât de rău că v-am făcut să treceţi prin aşa ceva! Dar acum sunt acasă. Şi ce m-a determinat să ajung acasă, ce m-a determinat să merg până în pânzele albe ai fost tu. Am vrut să vin acasă, la tine! Să mă întorc la viaţa pe care o plănuiseram. Vreau înapoi viaţa aia! Şi nu am de gând să las deciziile P^e care le-ai luat când mă credeai dispărut să afecteze ce sini^ pentru tine acum. Te iubesc, Emma! le-am iubit Niciodată nu am încetat să te iubesc. Sunt incapabil e Sunt incapabil să iubesc pe altcineva în afară de tine. te absolv de tot ce s-a întâmplat cât timp am fost acum este momentul nostru. E timpul să punem
aşa cum a fost! r simt &

Este atât de cald în maşină în clipa asta, u aChetă- £ am febră. Opresc căldura şi mă lupt să scap F

în spaţiul meschin al scaunului şoferului, să mă mişc ?rClL<yi şi la dreapta cât să-mi întind braţele. Fără o vorbă, la stâng« •«

I sse apucă de una dintre mâneci şi trage de ea, ajutandu-mă sămă eliberez în sfârşit.

Mă uit la el, iar dacă reuşesc să alung şocul, confuzia şi

senzaţia dulcc-amară, rămân cu o stare de confort deplin. Să deschid ochii şi să-i văd privirea aţintită asupra mea mă face să mă simt mai comod decât orice îmi amintesc. Chiar aici, în această maşină, se află cea mai bună parte a adolescentei, cea mai bună parte a vârstei de 20 de ani. Cea mai bună parte a mea. Tot începutul vieţii mele este acest bărbat.

Anii în care nu a fost aici nu au reuşit să stingă căldura şi liniştea pe care le dobândisem în timpul pe care îl petrecu- serăm împreună.

— Tu ai fost iubirea vieţii mele! îi spun.

— Sunt iubirea vieţii tale! îmi răspunde Jesse. Nu s-a schimbat nimic.

— Ba s-a schimbat totul!

— Nu şi între noi! încă eşti fata cu pistrui, iar eu încă sunt tipul care te-a sărutat în secţia de poliţie.

— Şi Sam?

Este pentru prima dată când văd tristeţe şi mânie deopotrivă fulgerând pe chipul lui.

Nu-i rosti numele! mă somează, îndepărtându-se de mine.

Tonul lui tăios mă dezarmează.

Hai să vorbim despre altceva! Pentru moment!

Despre ce altceva am putea vorbi?

Priveşte o clipă pe geam. îi remarc maxilarul încordat şi Ochii aţintiţi asupra unui punct fix. Apoi se relaxează şi se în- toarce spre mine.

î^i zâmbeşte.

— Ai văzut ceva filme bune în ultima vreme?

În ciuda situaţiei în care ne aflăm, încep să râd mi se alătură şi Jesse. Aşa au mers întotdeauna luc^ril^ cuplul nostru. Zâmbesc pentru că zâmbeşte el, iar pentru că râd eu. ’ er^e

— Este cumplit de greu! îi spun după ce mă potoles Totul ce ţine de situaţia asta e aşa de...

— Nu trebuie să fie. Te iubesc! Şi tu mă iubeşti! Eşti

soţia mea.

— Nici măcar nu cred că este adevărat. Când ai fost declarat mort, asta a însemnat... Adică, nici măcar nu ştiu dacă mai suntem căsătorită încă.

— Nu-mi pasă de o bucată de hârtie! Tu eşti femeia pe care o iubesc de-o viaţă. Ştiu că a trebuit să mergi mai departe. Nu te învinovăţesc. Dar *acum* sunt acasă. Sunt aici! Iotul poate fi aşa cum ar trebui să fie. Aşa cum ar trebui să fie.

Clatin din cap şi îmi şterg ochii cu dosul mâinii.

— Nu ştiu! îi spun. Chiar nu ştiu...

— Dar *eu* ştiu!

Se apleca un pic şi îmi şterge lacrimile care mi s-au scurs pe gât.

— Tu eşti Emma, îmi spune de parcă asta ar fi chera tuturor lucruri, de parcă problema este că nu ştiu cine sunt. Iar eu sunt Jesse.

Mă uit la el, schiţând un zâmbet. încerc să mă simt mai bine, aşa cum vrea el. încerc să cred că lucrurile sunt la e de simple pe cât mi le descrie el.

Aproape că pot să-l cred. Aproape.

— Jesse...

— Totul o să fie bine, OK? îmi zice. Totul o să fie bine.

— O să fie?

Fireşte că o să fie?

11 ,U besc îl iubesc pe acest bărbat. Nimeni nu mă cu-
aşa cui. Lt rum mă cunoaşte el, nimeni nu mă iubeşte aşa noaşte
cum mă iubeşte e . . - . i -

Fvictă şi o altă iubire acolo, în lumea larga, pentru mine. Dar e diferită. Nu e asta.

Nu e tocmai dragostea asta. E mai bine, dar şi e mai rău deopotrivă. Totuşi, cred că asta e şi ideea când vine vorba de iubirea dintre doi oameni – nu o poţi recrea. De fiecare dată când iubeşti, indiferent pe cine iubeşti, dragostea este diferită. Tu eşti diferit.

în acest moment, nu vreau altceva decât să mă bucur de *aceasta* iubire.

De povestea mea de dragoste cu Jesse.

Mă arunc în braţele lui, iar el mă ţine strâns. Gurile noastre sunt acum apropiate, buzele noastre se află la doar câţiva centimetri de a se atinge. Jesse se apropie puţin.

Dar nu mă sărută.

Ceva la atitudinea asta a lui mi se pare cel mai elegant lucru pe care l-a făcut vreodată.

Uite ce vom face! îmi spune. Ce zici dacă mă duci la părinţii mei? Se face târziu şi probabil că familia mea se întreabă pe unde umblu. Nu pot... Nu pot să-i fac să se în- ttebe pe unde umblu...

* OK! accept.

apoi te duci acasă. Oriunde ar fi locul ăsta, adaugă esse. Apropo, unde locuieşti?

" Cambridge.

■ OK, mergi acasă în Cambridge!

— Bine!

Unde lucrezi? La o revistă sau eşti freelancer? mă în- eabă nerăbdător.

Aproape ezit, de teamă să nu-l dezamăgesc.

— La librărie.

— Ce vrei să spui?

— La Blair Books.

— Lucrezi la Blair Books?

— M-am mutat înapoi aici după ce ai... Plutesc în den ' şi aleg altă abordare: Ani început să lucrez acolo, iar acum îmi place foarte mult. De fapt, e a mea.

— E a ta?

— Da! Eu o conduc. Părinţii mei sunt şi nu sunt implicaţi în treaba asta. Mai degrabă aş zice că au ieşit la pensie.

Se uită la mine de parcă nu reuşeşte să pună lucrurile cap la cap. Şi apoi expresia i se schimbă în întregime.

— Uau! exclamă el. Nu mă aşteptam la asta!

— Ştiu! Dar e bine. E un lucru bun.

— OK! Atunci îmi imaginez că mâine vei fi la librărie.

— De obicei ajung pe la 9. Deschidem la 10.

— Pot să te văd la micul-dejun?

— Micul-dejun?

— Doar nu te aştepţi să rabd până la prânz ca să te văd, îmi spune. E mult şi până la micul-dejun.

Mă gândesc la asta. Mă gândesc la Sam. Chinuită de vinovăţie, dau să vorbesc.

înainte să pot răspunde, Jesse adaugă:

— Haide, Emma! Poţi lua micul-dejun cu mine!

încuviinţez din cap.

— Da, bine, da! îngaim. Pe la 7.30?

— Grozav! exclamă. Avem întâlnire.

ESTE PUŢIN TRECUT DE ORA OPT CÂND INTRU ÎN PAR- carea apartamentului meu.

îmi strâng haina pe trup când ies afară. Vântul începe să bată, temperatura a scăzut odată cu apusul soarelui, iar eu simt briza neplăcută şi aerul rece pe umeri şi pe gât. Mă grăbesc să intru în clădire.

Păşesc în lift. Apăs pe butonul pentru etajul al cincilea. Privesc cum se închide uşa liftului şi, în acest timp, închid şi eu ochii.

Ce o să-i spun când o să mă întrebe ce s-a întâmplat azi?

Cum să-i spun adevărul când nici măcar nu ştiu care este?

Sunt atât de pierdută în labirintul propriilor gânduri, încât tresar speriată când liftul scoate un „cling , iar uşile se deschid.

În hol, chiar în faţa uşii noastre, se află Sam.

Sam cel frumos, amabil, rănit, cu inima frântă.

— Te-ai întors! zice. Mi s-a părut că ţi-am văzut ma- ?'na oprind în faţă chiar acum, când duceam gunoiul, dar nu eram sigur. Eu... Te-am sunat mai devreme, de fapt, de câteva ori, dar, cum n-am primit niciun semn de la tine, nu erarn sigur când te întorci acasă.

Nu era sigur *dacă* mă întorc acasă!

Ochii îi sunt sticloşi. A plâns. Pare să creadă mează entuziasmul, nu voi observa. Ca’^acâini

— îmi pare rău!

îmi arunc braţele în jurul lui şi îl simt sprijinindu-se d

Uşurarea îi este aproape palpabilă. e eniıne.

— Am pierdut noţiunea timpului.

Ne întoarcem în apartamentul nostru. în

└-J i w i lentul îp

care se închide uşa, simt miros de supa de roşii. Sam f

• i i • • w w i • • f ace cea

mai delicioasa supa de roşu!

Picantă, uşoară şi dulce.

Iau colţul şi ajung în bucătărie, unde văd că a pregătit ingredientele pentru a face sendvişuri cu brânză la grătar, inclusiv cheddar vegan, pentru că sunt convinsă că dezvolt intoleranţa la lactoză.

— O, Dumnezeule! exclam. Faci supă de roşii şi sendvişuri cu brânză la grătar la cină?

— Da! spune el, încercând să se comporte relaxat şi stră- duindu-se din răsputeri să-şi determine vocea să sune ca şi cum nu ar avea nicio grijă pe lume. M-am gândit că ar fi inspirat, de vreme ce e aşa de frig astăzi!

Se apropie apoi de tocător şi începe să pregătească send vişuri în vreme ce eu îmi abandonez geanta pe masă şi nia aşez în faţa blatului. îl privesc cum rade cu grijă ^ranza’^| apoi unge uşor pâinea cu unt, iar eu îmi deschid fermoa cizmelor şi le pun lângă uşă. Mâinile îi tremură uşor, ap imperceptibil. Are o expresie chinuită, de parcă ar ^P^1 efort considerabil ca faţa să-i rămână netedă, fără n

Mă doare să mă uit la el, să ştiu că se straduieşt^^ mult să pară OK, că încearcă să fie înţelegător, ra ^^d sigur, când e oricum, numai aşa, nu. Sam stă aco o tigaie pe un foc mediu şi încercând să pretindă c

 în-am întâlnit cu soţul meu (fostul meu soţ?) astăzi nu-l sfâşie pe dinăuntru.

Nu pot să-l mai las să treacă prin chinul ăsta.

___Putem vorbi! îi spun, iar el îşi ridică privirea spre mine.

Mozart intră în bucătărie şi apoi se întoarce, de parcă ar şti că nu vrea să fie aici în clipa asta. Mă uit cum i se alătură lui Homer sub pian.

îl apuc de mână pe Sam.

— Putem vorbi despre tot ce îţi trece prin minte; poţi să mă întrebi orice vrei. Doar e vorba şi despre viaţa ta.

îşi îndepărtează privirea de la mine şi apoi încuviinţează cu o mişcare din cap.

Pe urmă stinge flacăra.

— Dă-i drumul! Orice vrei să ştii. Intreabă-ma! E OK! Vom fi sinceri şi vom fi bine!

De fapt, nu ştiu ce vreau să spun prin asta, că vom fi bine.

Se întoarce spre mine.

— Cum se simte? mă întreabă.

— Oh! exclam, surprinsă că prima întrebare a lui Sam este despre starea lui Jesse.

— Jesse e bine. E în regulă. Pare că se adaptează.

Nu mai pomenesc şi că pare aproape bizar de neclintit, ca singurul lui gând este să ne reluăm căsnicia, să o facem să meargă.

— Şi tu cum te simţi?

— Şi eu mă simt bine! Sunt uşor uimită de tot ce se întâmplă. E foarte ciudat să-l văd. Nu sunt sigură ce să înţeleg din asta.

Aleg cuvinte vagi pentru că mi-e frică să nu se ajungă la ceva concret. Mă tem să nu mă opresc la un anumit sentiment în defavoarea altuia. Sincer, nu ştiu ce cuvinte aş alege chiar dacă m-aş opri la ceva în mod special.

Şam dă din cap, ascultând. Apoi inspiră s; ţ ce-macină. Este clar că primele două întrebăr^* %

încălzire şi că abia acum începe jocul. * au

— L-ai sărutat?

E comic, nu? Se întâmplă foarte des ca bărbaţi’ trădare în ceea ce ai făcut, nu în ceea ce simţi.

Nu! îi răspund, clătinând din cap.

Sam este uşurat instantaneu, dar eu, una, nu fac dec' mă simt mai rău. Practic, scap datorită unui detaliu jes^ nici măcar nu a încercat să mă sărute, aşa că nu ştiu dacă l- fi lăsat sau dacă l-aş fi sărutat şi eu. Dar încă primesc laude de parcă aş fi rezistat. Nu mă simt grozav în privinţa asta

— Aş înţelege dacă l-ai sărutat, reia Sam. Ştiu că... Cred că ce încerc să spun este...

Aştept să-şi termine fraza, dar nu o face. Pur şi simplu renunţă, de parcă ar fi prea copleşitor să îşi aleagă cuvintele pentru ce-i trece prin minte

Ştiu cum se simte.

Aprinde din nou aragazul şi se întoarce să facă sendvişun.

— Te afli într-o situaţie imposibilă, îi spun.

Vreau să ştie că înţeleg prin ce trece. Dar n-aş putea sa înţeleg vreodată cu adevărat, nu-i aşa? Habar n-am cum e sa fii în poziţia lui acum.

— Şi tu eşti, îmi răspunde. „,

Jucăm acelaşi joc unul cu celălalt. Vrem sa înţelegem, $' facem pe celălalt să se simtă înţeles, dar adevărul este ca^ momentul ăsta ne aflăm pe părţi opuse ale străzii, p du-ne şi imaginându-ne cum trebuie să fie viaţa. ¡gresc

îl urmăresc în timp ce mijeşte ochii, iar umerii i se^ui(parcă din pricina tensiunii pe care o simte în interior, cum unge cu unt o felie de pâine.

Poate că îl înţeleg mai mult decât cred.

Sam îi PreSăteşte logodnicei saIe un sendviş cu brânză ătar în “’”P ce î?i face gr'i’ că aceasta ar putea să îl părăsească. * I ~ * ,r f*

îi este teamă ca e pe cale sa piarda fiinţa pe care o iubeşte. Mu există pe pământ teamă mai des întâlnită decât asta.

_ Hai să le facem împreună! îi propun, apropiindu-mă dc tigaie şi luând u-i spatula din mână.

Mă pricep foarte bine să întorc lucrurile cu o spatulă.

Nu mă pricep absolut deloc să aleg ce să adaug la o supă mediocră şi habar n-am ce brânză merge cu ce. Dar arată-mi o omletă pe jumătate coaptă şi o întorc rapid cu uşurinţa unui bucătar înnăscut!

— Tu continuă să ungi; mă ocup eu de întors! îl îndemn.

îmi zâmbeşte şi, sincer, privindu-l, mă încearcă aceeaşi emoţie pe care o simt când privesc soarele strălucind prin nori.

— Bine! spune el.

începe să pună mai multă energie în ungerea cu unt a feliilor de pâine. Ce galben e untul!

înainte să-l cunosc pe Sam, ţineam în frigider pachete de unt ieftin, iar când aveam nevoie de el pentru pâine prăjită, îl ciopârţeam în bucăţele şi încercam în van să împrăştii scorojeala aia rece peste pâinea fierbinte, mai ceva ca o femeie dintr-o dramatizare estompată a unei reclame.

Când ne-am mutat împreună, avea un recipient de porţelan micuţ pe care l-a pus pe blat, iar când l-am deschis, arata ca o ceaşcă de unt întoarsă cu susul în jos şi aşezată în- tr’° băl toacă de apă.

. Ce dracu’ e asta? l-am întrebat în timp ce puneam în Pr*xă prăjitorul de pâine.

Sam aranja paharele în dulap, iar când am spus-o, a râs mine.

— O untieră franţuzească, mi-a răspuns în tunp Ce de pe scăunelul pe care îl folosise şi turtea cutia în care^^ seră paharele. Pui untul în partea de sus, apă rece în n e^a' jos şi, astfel, se păstrează la rece, dar se şi poate tartina *

A spus-o de parcă toată lumea ar fi ştiut asta, ca şi

cum eram aia nebună.

— Am fost prin toată Franţa, i-am răspuns, şi nu arn văzut nicăieri vreo drăcie din astea. Şi de ce e untul ăsta atât de galben? E cumva vreo năstruşnicie din aia organică?

— Doar unt, atâta tot, mi-a zis în timp ce apuca o alta cutie şi începea să îi aranjeze conţinutul în sertarul pentru tacâmuri.

— Asta nu e doar unt!

Am atins partea de sus a cupei pentru a-i arăta, ca şi cum el era cel care-şi pierduse minţile.

— Untul unt este de un galben pal. Untul ăsta este galben-galben.

— Fot ce am auzit a fost: untul, unt galben, unt galben-galben.

Evident, am izbucnit în râs.

— Cred că spunem amândoi acelaşi lucru, am replicat. Untul e galben. Recunoaşte că se întâmplă ceva cu untul ăsta! am insistat, prefacându-mă că-l supun unui interogatoriu. Recunoaşte-o chiar acum!

— Nu este Land O'Lakes, dacă asta mă întrebi.

Am ras iar.

— Land O'Lakes! Cine suntem noi, BilI şi Melinda Gates? Cumpăr unt marca magazinului. Numele de pe untul meu este exact numele magazinului de la care I am cumpărat.

- a

Sam a oftat, dându-şi seama că fusese prins, aşa c

mărturisit:

Este 100 % natural, organic, fără hormoni, din lapte dcanimale care au fost hrănite doar cu iarbă.

_Uau! am exclamat, comportându-mă de parcă ar fi fost un niare şoc. Când crezi că ai ajuns să cunoşti o persoană...

jVii-a luat untul din mână şi l-a pus cu mândrie pe blat, de parcă ar fi spus că devenisem în mod oficial membru al gospodăriei noastre.

_*Se poate* să coste de aproape două ori mai mult decât untul obişnuit. Dar, odată ce l-ai încercat, nu o să mai poţi mânca niciodată unt normal. Şi acesta va deveni untul tău normal.

După ce am terminat de despachetat complet cutiile pentru bucătărie, Sam a desfăcut punga cu pâine şi a scos două felii pe care le-a pus în prăjitorul abia băgat în priză.

Când au fost gata, am văzut cât de uşor îi era lui Sam să ungă unt pe felii. Şi apoi mi-am dat ochii peste cap când am luat o înghiţitură.

— Uau! am exclamat.

— Vezi? a zis Sam. Am dreptate în privinţa unor chestii. Următorul pas va fi să te conving să ne luăm un animal de companie.

Acela a fost unul dintre numeroasele momente din viaţa mea de după dispariţia lui Jesse în care nu m-am gândit la soţul meu. Eram foarte îndrăgostită de Sam. îmi plăcea pianul şi îmi plăcea şi untul ăla. Câteva luni mai târziu, am adoptat pisicile. Sam îmi schimba viaţa în bine, şi eram curioasă sa văd ce o să mă mai înveţe. Mă bucuram gândindu-mă cât de strălucitor urma să fie viitorul nostru împreună.

Acum, unnărindu-l cum unge cu unt în mod uniform Pâinea din tigaia aflată în faţa mea, vreau cu disperare să-l Iubesc, pur şi simplu — fără echivoc şi fără rezene aşa cum

faceam atunci, aşa cum simţeam până am aflat toarce acasă.

Eram atât de fericiţi împreună când nu era • tulbure apele, când partea din mine care îl iubea fericită şi reprimată în mod natural, păstrată cu grfă^^ colţişor din inimă! Intr'Un

Sam mişcă feliile de pâine prin tigaia care sfârâie iar propun ceva imposibil:

— Crezi că, poate doar pentru seara asta, am putea uita de toate acestea? Că am putea pretinde că am avut o zi normala la librărie, iar tu ai avut o zi normală de predare, şi că totul e la fel ca înainte?

Mă aştept să-mi spună că viaţa nu merge după regulile astea, că ceea ce am propus este naiv, egoist sau greşit. Dar nu o face.

Doar zâmbeşte şi apoi încuviinţează din cap. E o mişcare abia perceptibilă. Nu una accentuată sau uşurată, încuviinţarea lui nu spune „Credeam că nu o să mă mai întrebi vreodată" sau chiar „Desigur, sună bine", ci mai degrabă „îmi dau seama de ce ai vrea să încerci. Şi sunt de acord". Apoi se adună şi — într-o clipă — pare că e gata să se prefacă odată cu mine.

— Bine, Emma Blair, pregăteşte-te de întors! spune m timp ce pune feliile de sus ale sendvişurilor.

— Gata de treabă! îi răspund, cu spatula pregătită.

— Acum! mă îndeamnă.

Şi, cu două mişcări din încheietura mâinii, ne întorc cin

Sam porneşte ochiul aragazului pentru a încălzi supa- ° Apoi ia două castroane şi două farfurii. Se serveşte bere din frigider şi îmi oferă şi mie una. Nu-l

refuz. băutură limpede şi răcoritoare sună bine, iar dinţi-un care îmi scapă, am în minte ideea că o bere m-ar putea ajuta să văd toate astea ca pe o seară obişnuită.

Curând, ne aşezăm să mâncăm. Masa noastră din living are bănci în loc de scaune, iar asta îi permite lui Sam să stea cât mai aproape de mine posibil, atingându-ne cu coapsele şi braţele.

__Mulţumesc că ai pregătit cina! îi spun.

îl sărut pe obraz, lângă ureche. Are un pistrui acolo, iar odată i-am spus că îl consider o ţintă. Este ceea ce iubesc. în mod normal, când îl sărut acolo, îmi răspunde sărutându-mă sub ochi. Pistrui pentru pistrui. Dar de data asta nu o face.

— îţi mulţumesc că te-ai ocupat de întors! Nimeni nu le întoarce ca tine!

Sendvişul este lipicios în centru şi crocant la exterior. Supa este dulce şi doar uşor condimentată.

— Sincer, nu ştiu ce reţetă iubesc mai mult, asta sau puiul tău prăjit! îi zic.

— Nu fi ridicolă! Nicio supă de roşii nu a fost vreodată la fel de bună ca un pui prăjit.

— Nu ştiu! îi zic, îndopându-ma cu sendvişul. Chestia asta e cu adevărat remarcabilă. Atât de delicioasă şi de bună pentru suflet! Iar brânza la grătar este prăjită la...

îşi aruncă lingura în supă, iar câţiva stropi sar pe masă. Işi lasă mâinile jos şi se uită la mine.

— Cum ar trebui să mă prefac că acum totul este în regulă? mă întreabă. *Mi-ar plăcea* să mă prefac că lucrurile sunt diferite. Mi-ar plăcea ca lucrurile să fie diferite, dar... nu sunt.

II iau de mână.

Nu pot vorbi despre supă şi brânza, şi... închide ochii, apoi continuă: Eşti iubirea vieţii mele, Emma. Nu am iubit pe c’neva vreodată aşa cum te iubesc pe tine.

Ştiu! îl asigur. asigur.
Adică ni^. ,n rCN?ll;1
daCa' ?tii' eu nu sunt . ştd, eu „„ sum la fc| la fel n .
accept da " NU 6 del∘C în
regulă' Dar sti" -,UrU tine' ccept
daca acesta se «<• fi adevărat dovede:
m>aP ln«p să vorbesc,
dar el continuă:
Eu doar s nchide din nou ochii şi apoi îşi acoperă fata ei\"nt- aşa cum fac oamenii când sunt epuizaţi. U mainile.

— Spune-o! îl îndemn! Orice ar fi! Doar dă-i drumul! „ Spune-mi!

Mă simt gol, îmi mărturiseşte. De parcă aş fi jUDuit Sau ca şi cum as fi...

Felul în care încearcă să-şi găsească cuvintele pentru a descrie cum se simte îl face să arate de parcă şi-ar dori să sară din propria piele. Este nervos şi haotic în mişcări.

Şi apoi se opreşte.

— Simt că întregul meu corp este o rană deschisă şi ca stau lângă cineva care ar putea sau nu să presare sare pe ea.

Mă uit la el, în ochii lui, şi ştiu că orice durere pe care recunoaşte că o simte este doar o picătură din ceea ce îl macină cu adevărat.

Nu sunt sigură că trăirea emoţională poate fi separată de cea fizică. Sau poate sunt eu o persoană foarte senzorială. Oricum, nu este suficient să spun „Te iubesc”. Cuvintele p^r atât de mici în comparaţie cu tot ce simt! Trebuie să-i ara Trebuie să mă asigur că aude şi simte în egală măsură.

Mă aplec spre el. îl sărut. îl trag mai aproape a„ îmi lipesc trupul de al lui şi îl las să-şi treacă mă tele meu. împing banca uşor, pentru a-mi aşez în poala lui.

Şi mă legăn, înainte şi înapoi, foarte-fo blând, în

ce îl îmbrăţişez şi îi şoptesc la ureche:

___Am nevoie de tine!

Mă sărută agresiv, cu disperare, parcă.

ajungem în pat sau pe canapea. Ne mişcăm stângaci până pe podeaua bucătăriei. Capetele ni se lovesc de parchet, iar coatele, de dulapurile joase. Pantalonii mei zboară. La fel şi cămaşa lui. Sutienul îmi ajunge sub frigider, lângă ciorapii lui Sam. În timp ce gemem şi gâfâim amândoi, ne ţinem ochii închişi strâns, cu excepţia momentelor când ne privim fugitiv. Şi exact în aceste momente îmi dau seama că înţelege ce încerc să-i transmit.

Acesta este scopul, singurul nostru motiv pentru care facem ceea ce facem.

Nu prea ne pasă de plăcere. Tânjim să ne simtă celălalt, să ne simţim unul pe celălalt. Ne mişcăm astfel ca să ne dezvăluim unul altuia ce e în sufletele noastre, ca să ne spunem ceea ce cuvintele nu pot. Ne atingem într-o încercare de a-l asculta pe celălalt.

Spre sfârşit, mă trezesc apăsându-mi inima de a lui, ca şi cum problema ar fi că suntem doi oameni separaţi, iar dacă aş putea să fac în aşa fel încât să ne contopim, durerea o să dispară.

Când se termină, Sam se prăbuşeşte peste mine.

II ţin aproape, cu braţele şi picioarele agăţate de el. Se mişcă, iar eu îl ţin şi mai strâns, membrele mele implorân- du-l să rămână.

Nu ştiu cât timp rămânem aşa.

Jur că aproape am adormit când Sam mă aduce cu picioarele pe pământ, smulgându-se din îmbrăţişare şi rostogolin- du-se pe podea între mine şi maşina de spălat vase.

Mă răsucesc pe umărul lui şi îmi las capul în jos, sperând această îndepărtare temporară de realitate nu s-a încheiat. Dar pot spune că exact asta s-a întâmplat.

$^e îmbracă.

—- Este soţul tău, spune el.

Vocea lui este calină şi stoică, de parcă acum^A • ce se întâmplă. Cred că asta se petrece foarte des în 3 erorilor şocante; ai senzaţia că te loveşte deodată ch^U''U' ai fi putut jura că te-a mai lovit şi acum o oră. ar(*acâ

— *E* soţul tău, Eroina!

— *A fost!* ţin să subliniez, chiar dacă nu sunt sigură că este chiar adevărat.

— Este, într-adevăr, o chestiune de semantică, nu-i aşa?

îmi iau bluza şi o trag pe mine, dar nu răspund. Nimic din ce aş putea spune nu oferă vreun pic de alinare. Chiar e o chestiune de semantică. Cred că mă îndrept spre o perioadă a vieţii în care cuvintele şi etichetele îşi vor pierde cât de curând sensul şi doar intenţia din spatele lor va mai conta.

Sunt atât de nefericit! Mă simt sfâşiat! Dar nu despre mine e vorba aici, nu? El este cel care a petrecut trei ani pierdut pe mare sau pe unde naiba o fi fost. Tu eşti cea care a trăit ca văduvă. Iar eu, eu sunt doar idiotul.

— Nu eşti un idiot!

— Ba da, sunt. Eu sunt nenorocitul care stă în calea cuplului vostru.

Rămân, din nou, fără cuvinte. Pentru că, dacă înlocuiesc cuvântul „nenorocitul" cu „om" — „Eu sunt *omul* care stă m calea cuplului vostru" —, atunci da, are dreptate.

Dacă nu m-aş fi întâlnit cu Sam în ziua aceea la maga^ nul de muzică, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de el, acesta ar fost cel mai fericit moment al vieţii mele.

Nu cel mai derutant.

O clipă, îmi îngădui să mă gândesc cum ar fi v’aţa . că acum dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată, nu mi-aş fi permis să merg mai departe.

s-o fee. Aş fi putut să ma închid în mine, surdă în feţa vieţii şi a dragostei. Aş fi putut să-mi gravez °:ir*lc lui Jesse în inimă şi să trăiesc în fiecare zi onorându-l, H^enindu-l. în anumite privinţe, aş fi fost mult mai uşor aşa. ^jn’loc să-i scriu scrisoarea aceea, în care să-i povestesc r trebuie să-i dau drumul şi să înă bucur de o viaţă nouă, mi-aŞ putut Petrece aşteptând ca el să se întoarcă

dintr-un loc din care nu credeam că avea să se mai întoarcă vreodată. Aş fi putut să visez că imposibilul este posibil.

Iar visul meu s-ar împlini chiar acum.

Dar am renunţat la acel vis şi am ieşit, găsind unul nou. Şi făcând asta, ne distrug pe noi toţi.

Nu poţi fi loial faţă de doi oameni.

Nu poţi tânji după două visuri.

Aşadar, în multe privinţe, Sam are dreptate.

El este factorul imprevizibil.

În acest vis-coşmar groaznic-minunat devenit realitate.

— Parcă aş avea din nou 18 ani, îmi spune Sam. Te iubesc, te am, iar acum sunt îngrozit că o să te pierd din nou în faţa lui Jesse.

— Sam! Nu...

Ştiu că nu-i vina ta, ma întrerupe el.

Colţurile gurii i se lasă şi îi tremură bărbia. Urăsc să-l privesc cum încearcă să nu plângă.

$ L-ai iubit şi l-ai pierdut, apoi m-ai iubit, iar acum el •ntors, şi nu ai greşit cu nimic, dar... Sunt atât de supă- rat pe tine!

la el şi încerc să nu plâng.

>nine $Unt extrern de supărat! Pe orice. Pe tine, pe el, pe .C* Curn am niai spus..., zice, clătinând din cap.

calmeO1 *ntoarce Privirea de la mine. încearcă să se

Ţi-am spus că nu am nevoie să nu-l mai iuk spus că ne poţi iubi pe amândoi. Că n-aş încerc să-i iau locul. Şi chiar credeam că vorbesc serios spus-o. Dar acum, adică, din clipa în care am aflat arn tors, s-a schimbat totul. Sunt atât de supărat pe minV?în' spus acele lucruri, pentru că...

Caatn

Se opreşte. îşi sprijină spatele de maşina de îmbrăţişându-şi genunchii.

spălat vase,

— Pentru că am impresia că încercam să mă păcălesc rei în timp ce îşi priveşte mâinile şi îşi ciuguleşte unghiile. Cred că am spus lucrurile astea pentru că ştiam că este doar teorie nu ceva real. Am vrut să-ţi ofer liniştea de a şti că nu încercam să-i iau locul, pentru că ştiam că îi luam locul. Nu era o ameninţare, pentru că era plecat şi nu avea să se mai întoarcă. Şi nu avea cum să mi te mai poată lua vreodată. Nu putea să-ţi ofere ce îţi puteam oferi eu. Aşa că am spus toate lucrurile alea despre cum nu mă aşteptam să încetezi să-l iubeşti şi despre cum puteam amândoi să facem parte din viaţa ta. Dar asta era valabil doar în teorie. Pentru că, de când am auzit ca s-a întors, nu m-am bucurat pentru tine. Şi nici măcar pentru el. Din clipa aia, m-a durut inima. Pentru mine.

Când vorbeşte, se uită în sfârşit la mine. Şi din felul în care priveşte, dar şi din cel în care vocea i se frânge când cuvintele îi zboară de pe buze, ştiu că se urăşte pentru ceea ce simte.

— Şşt! îi spun, încercând să-l calmez, să-l ţin în braţe ş să-l mângâi. Te iubesc!

Mi-aş dori să n-o rostesc aşa de des. Mi-aş don ca gostea mea pentru Sam să nu fie atât de firească şi de at cuprinzătoare, astfel încât să pot păstra cuvintele pe momente ca acesta! Dar nu e foarte realist, nu? beşti pe

cineva, se prelinge din tot ceea ce faci, jiang^zent> în tot ceea ce spui, iar sentimentul devine atât e p

. r^nă la urmă ajunge o obişnuinţă să-l auzi enunţat, indiferent cât de extraordinar e sa-l simţi.

__Ştiu asta! îmi răspunde. Dar nu sunt singurul pe care îl iubeşti. Şi nu-l poţi avea decât pe unul dintre noi, care s-ar putea sa nu fiu eu.

__Nu spune asta! îl implor. Nu vreau să te părăsesc. Nu aş putea s-o fac. Nu e corect faţă de tine! Nu e corect! Dacă ne gândim prin câte am trecut împreună şi cât de multe ai făcut pentru mine, cum ai rezistat lângă mine şi cum ai fost acolo pentru mine, nu aş putea...

Mă opresc când văd că dă deja din cap spre mine, ca şi cum eu sunt cea care nu înţelege.

— Ce e? îl întreb.

— Nu-ţi vreau mila şi nici loialitatea. Vreau să fii cu mine pentru că vrei să fii cu mine.

— Vreau să fiu cu tine!

— Ştii la ce mă refer.

Privirea îmi coboară de la ochii până la mâinile lui, şi observ cuin îşi face de lucru cu paturile unghiilor lui — felul lui de a-şi frânge mâinile.

— Cred că ar trebui să anulăm nunta! adaugă.

— Sam!

— M-am gândit mult la asta în ultimele zile şi mi-a trecut prin minte că sigur o să apeşi pe trăgaci, dar nu ai fa- cut-o, aşa că o fac eu.

~ Sam, fii serios!

Îşi ridică la mine privirea în care observ o fărâmă de furie.

Eşti pregătită să-mi fii credincioasă? mă întreabă. Poţi să spui cu sinceritate că, indiferent ce se întâmplă din acest moment, suntem gata să ne petrecem viaţa împreună?

Nu suport să-i văd expresia în timp ce clatin din cap. Aşa câ mă uit în altă parte când o fac. Ca orice laş din istoria lumii.

— Trebuie să te las să pleci dacă avem vreo sa pravieţuim lucrurilor care se întâmplă, iar îhtr-o Su- o căsnicie sănătoasă şi plină de iubire, continuă Sain^

Mă uit la el când îmi dau seama ce se întâmplă Mă părăseşte! Cel puţin pentru moment. Sam părăseşte!

— Trebuie să te las să pleci şi să sper că te vei m a întoarce I mine.

— Dar cum poate...

— Te iubesc! îmi spune. Te iubesc enorm de mult! îmi place să mă trezesc alături de tine duminica dimineaţă când nu avem planuri. Şi ador să mă întorc acasă la tine seara, să te văd citind o carte, înfofolită într-un pulover şi cu şosete groase, deşi sunt 3 1 de grade. îmi doresc asta pentru tot restul vieţii. Vreau să fii soţia mea! Asta vreau!

Tânjesc să-i spun că şi eu vreau asta. De când l-am întâlnit, am vrut şi eu asta. Dar acum e totul diferit, s-a schimbat totul. Şi nu sunt deloc sigură ce mai vreau.

— Dar nu vreau să împărtăşeşti lucrurile astea cu mine pentru că aşa trebuie, pentru că simţi că este corect să onorezi o promisiune pe care am facut-o cu luni în urmă. Vreau să împărtăşim toate lucrurile pe care le-am enumerat pentru că asta te face fericită, pentru că te trezeşti în fiecare zi bucuroasă că eşti cu mine, pentru că ai libertatea de a alege viaţa pe care o doreşti, şi e o viaţă cu mine. Asta vreau. Dacă nu-ţi ofer şansa să pleci chiar acum, atunci nu ştiu---» spune, ridicând din umeri. Nu cred că ma voi mai simţ vreodată liniştit.

p

— Ce spunem noi aici? îl întreb. Ce spui cu, mai ex<lC^j

— Spun că anulez nunta. Deocamdată, cel puţin. Ş1 c că unui dintre noi ar trebui să stea în altă parte.

— Sam...

|ir arunci vei fi liberă. Ca să îţi dai seama dacă îl iu-

"7 • cum mă iubeşti pe mine, ca să-ţi dai seama ce mai e beşCI A

trebui să fii liberă ca să faci asta. Şi nu poţi s-o U • i ,-n sunt cu tine sau dacă te implor să rămâi. Ceea ce faci daca -
»5 nt sieiir ca nu o sa rac. Daca sunt cu tine, voi încerca nu sunt
* te fac să mă alegi pe mine. Ştiu ca o s-o tac. Şi nu vreau sa procedez aşa! în concluzie, haide, află ce-ţi doreşti! Serios, e-n regulă!

Instinctul meu este să mă agăţ de el, să nu îl mai las niciodată, să-i gura cu palma pentru a-l împiedica să spună toate astea.

Dar ştiu că, şi dacă aş putea opri cuvintele să-i iasă de pe buze, tot nu le-ar face mai puţin adevărate.

Aşa că îl prind de gât şi îi trag capul aproape de al meu. Nu pentru prima dată, mă simt profund recunoscătoare că simt iubită de el în felul în care o face.

— Nu te merit! îi spun.

Frunţile noastre sunt atât de apropiate, încât niciunul dintre noi nu îl poate vedea pe celălalt. Mă uit în jos, la genunchi lui.

— Cum poţi să fii atât de altruist? Atât de *buri?*

Clatină încet din cap, fără să se desprindă de mine.

Nu este altruism! Nu vreau să fiu cu o femeie care vrea să fie cu altcineva.

Işi pocneşte degetele, iar când aud sunetul acesta, observ că propriile mele mâini sunt încleştate şi amorţite. îmi strâng şi-mi desfac pumnii, încercând să-mi întind degetele. Vreau să fiu cu cineva care trăieşte pentru mine. Vreau s3 fiu cu cineva care mă consideră iubirea vieţii ei. Merit asta!

înţeleg. în sfârşit, înţeleg! Sam îşi scoate inima din piept nii~° oferă, spunându-mi: „Dacă ai de gând să mi-o frângi, frânge-o acum!"

Vreaujsă-i spun că nu-i voi frânge niciodată ini rna, c* nu
e)uie să îşi facă griji în privinţa asta.

Doar că nu este adevărat, nu-i aşa?

Mă îndepărtez de el.

Eu ar trebui să fiu cea care să plece.

O zic, şi nu îmi vine să cred că o zic.

— Nu este corect să te las pe tine să pleci. Pot să vreme cu părinţii mei.

În punctul ăsta, începe să se schimbe totul. în punctul ăsta, camera se întunecă, iar lumea devine tot mai înfricoşătoare, chiar dacă nimic din afara inimilor noastre nu s-a schimbat.

Sam se gândeşte şi apoi încuviinţează din cap.

Şi, uite-aşa, am trecut de la doi oameni care se gândesc la ceva la doi oameni care tocmai au luat o decizie!

— Bănuiesc că o să împachetez nişte lucruri, spun.

— OK!

O vreme, nu mă mişc, încă uluită că se întâmplă aşa ceva. Apoi îmi dau seama că, dacă stai nemişcat, asta nu întrerupe de fapt curgerea timpului, care îşi vede mai departe de ale lui, iar viaţa încă merge înainte. Trebuie să continui sa te mişti.

Mă ridic şi mă îndrept spre şifonierul meu ca să-mi adun hainele. Reuşesc să ajung în dormitorul nostru înainte sa încep să plâng.

Ar trebui să mă gândesc la ce ţinute să împachetez, să iau lucruri pe care le pot purta la serviciu. Ar trebui să-mi sun părinţii să le spun că voi dormi acasă la ei. în schimb, în[ce]F să arunc lucruri într-o geantă, prea puţin atentă daca ai se potrivesc sau la ce aş putea avea nevoie. c

Singurul lucru pe care îl iau intenţionat este plicul în am amintiri de la Jesse. Nu vreau ca Sam să se uite pnn sa se simtă rănit citind scrisorile de dragoste pe • i trimis cândva băiatului pe care îl alesesem cu care i le-am atâţia ani în urma. . . . . . _

Mă întorc în bucătărie, iar, în drum, irru iau ramas-bun de h Mozart şi Homer.

Sam a rămas exact în aceeaşi poziţie în care l-am lăsat.

Se ridică să-şi ia la revedere de la mine.

Nu pot să nu-l sărut. Sunt uşurată că mă lasă să o fac.

în timp ce stăm acolo, încă aproape unul de celălalt, Sam îşi

îngăduie în sfârşit să-şi piardă stăpânirea de sine. Ochii îi sunt plini de lacrimi care îi cad pe obraji atât de încet, încât pot să le observ pe fiecare în parte înainte să îi ajungă pe bărbie.

îmi frânge inima să fiu iubită aşa, să fiu iubită cu atâta puritate, încât comportamentul meu calcă în picioare un suflet.

Nu e un lucru pe care să-l accept cu uşurinţă. De fapt, cred ca ar putea fi cel mai important lucru din lume.

— Ce-o să fac? îl întreb.

Adică, ce am de gând să fac *acum?* Şi ce o să mă fac *fără efi* Şi ce o să fac *cu viaţameal* Şi *cum* o să o fac?

— O să faci ceea ce îţi doreşti, îmi răspunde, ştergân- du-se la ochi cu încheieturile degetelor şi îndepărtându-se cu un pas de mine. Asta înseamnă să fii liber’

CÂND AJUNG PE ALEEA PĂRINŢILOR MEI, ESTE aproape două dimineaţa.

Lumina din faţa casei este aprinsă de parcă m-ar fi aşteptat, dar ştiu că o lasă aşa în fiecare seară. Tata crede că astfel îi descurajează pe spărgători.

Nu vreau să-i trezesc. În concluzie, plănuiesc să intru în casă în vârful picioarelor şi să-i salut dimineaţă.

Parchez maşina şi îmi iau lucrurile. Când păşesc pe alee, îmi dau seama că nu mi-am adus alte încălţări în afară de cizmele din picioare. Bănuiesc că o sa le port la nesfârşit. Îmi amintesc că „la nesfârşit” nu înseamnă pentru totdeauna.

închid încet portiera, nu atât apropiind-o, cât potrl vind-o uşor la loc. Mă strecor prin spatele casei, pe aleea acolo. Părinţii mei nu încuie niciodată uşa din spate, iar eu ştiu că nu scârţâie precum cea din faţă.

Se aude un mic clic în timp ce rotesc butonul şi un z° mot când deschid uşa. Apoi intru.

Acasă!

Liberă!

un P1X

Vlă apropii de masa unde se ia micul-dejun şi iau o ucată de hârtie. Le las părinţilor un bilet prin

ca sunt aici. Când am terminat, îmi scot cizmele ca să SPUfici zgomot pe podeaua bucătăriei. Le las lângă uşa din

spat vârful picioarelor prin bucătărie şi living, mer- 'nci de-a lungul holului. Ajung în afara uşii dormitorului meu şi rotesc încet şi silenţios butonul.

Nu îndrăznesc să aprind lumina din dormitor. Am ajuns până aici şi nu am de gând să arunc totul pe apa Sâmbetei.

Mă aşez la capătul patului şi îmi dau jos pantalonii şi cămaşa. Caut prin geantă ceva de purtat pe post de pijamale. Iau un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi şi le îmbrac.

Mă îndrept spre baia pe care am împărţit-o întotdeauna cu Mărie. întind mâna spre robinet şi deschid apa, care curge abia într-un firicel. În timp ce mă spăl pe dinţi, încep să mă întreb dacă n-ar trebui oare să-mi trezesc părinţii te- lefonându-le sau sunând la uşa din faţă. Dar în vreme ce las apa să-mi curgă pe faţă, îmi dau seama că nu am vrut să-i trezesc pentru că nu vreau să vorbesc despre asta. Să intru pe furiş a fost singura mea opţiune. Dacă fiica ta îţi apare la uşă la două dimineaţa în ziua în care soţul ei dispărut cu mult timp în urmă s-a întors acasă, cu siguranţă vrei *sa vorbeşti despre asta.*

Mă întorc în dormitorul meu, gata să adorm. Dar, de îndată ce dau păturile la o parte, mă lovesc cu capul de veioza de pe noptieră.

— Au! exclam din instinct, iar apoi îmi dau ochii peste cap.

Ştiam că lampa asta blestemata e aici! Pentru o clipă, îmi fae griji că mi-am aruncat în aer întreaga acoperire, dar casa tărnâne cufundată în tăcere.

Îmi masez capul şi mă strecor sub pături, evitând lampa, [a]Şa cum îmi amintesc că trebuie să fac.

Mă uit pe fereastră şi văd câteva r
^e, aflate mai încolo, pe aceeaşi lui
dorm adânci 'maglnez că ea> M*e, Sophie^*^

Deodată, mă trezesc năucită de o lumina ~ K ŞI de faptul că îl văd pe tata în chiloţi şi cu o bâtă dTţ ball în mâini. ae ba$e-

O Doamne! ţip şi mă întorc spre colţurile mai înH partate ale patului, cât mai departe de el.

— Oh! exclamă tata, lăsând încet bâta jos. Tu erai'

— Normal că eu eram! Ce Dumnezeu voiai să faci cu chestia aia?

— Voiam să-l snopesc în bătaie pe cel care a intrat prin efracţie în casa mea! Asta mă pregăteam să fac!

Apare în grabă şi mama, îmbrăcată în pantaloni de pijama în carouri şi un tricou pe care scrie „Citeşte dracului o carte!” Cu siguranţă bluza e un cadou de la tata, nu există altă cale, un cadou pe care mama refuză să-l poarte în afara casei.

— Emma, ce cauţi aici? mă întreabă ea. Ne-ai speriat de moarte!

— Am lăsat un bilet pe masa din bucătărie!

— Oh! exclamă tata pe un ton fals liniştit şi se uită la mama. Nu contează, Ash; se pare că e vina noastra.

îi arunc o privire sarcastică, pe care jur că nu i-am nia oferit-o de când aveam 17 ani. ne

— Emma, scuzele noastre! Data viitoare can< temem că suntem atacaţi în toiul nopţii, o sa vreun veri întâi masa din bucătărie, să vedem daca nu gas.

letel explicativ! , dându-mi seama de

' Sunt la un pas să-mi cer & intrând pe >" scuze plina absurditate a situaţiei: eu

nărinPlor mei şi tOt CU dând Vina Pe ei pentru că s"au sPe" Hat. Mama însă intervine prima:

__Scumpa mea, te simţi bine? De ce nu eşti cu Sam?

Jur, şi poate că sunt doar din cale afară de susceptibilă, dar jur că a existat o mică pauză între „cu” şi „Sam”, pentru că mama nu este sigură cu cine ar trebui să fiu.

Inspir, permiţându-le tuturor muşchilor încordaţi ai umerilor şi spatelui să se relaxeze.

__S-ar putea să nu ne mai căsătorim. Cred că mâine am o întâlnire cujesse. Nu ştiu.

Sincer... habar n-am de nimic.

Tata lasă bâta jos. Mama trece pe lângă el să se aşeze pe pat, lângă mine. Mă apropii de ea, sprijinindu-mi capul pe umărul său în timp ce mă mângâie pe spate. De ce te simţi mai bine când părinţii te ţin în braţe? Am 31 de ani!

— Ar trebui să-mi pun nişte pantaloni, nu-i aşa? mă întreabă tata.

Eu şi mama ridicăm privirea în acelaşi timp şi încuviinţăm din cap spre el.

Tata dispare într-o clipită.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat azi! mă îndeamnă mama. Toate chestiile pe care le ai pe suflet.

În timp ce o fac, tata se întoarce în cameră, transpirat, şi se aŞază de cealaltă parte a mea. Mă prinde de mână.

Ascultă amândoi.

La final, după ce termin de povestit ce am pe suflet, după Ce SCot la lumină totul, mama spune:

Dacă vrei umila mea părere, cred că ai capacitatea _Jlca de a iubi din toată inima chiar şi după ce aceasta a fost anta. E un lucru bun. Nu trebuie să te simţi vinovată pen- asta.

— Eşti o luptătoare! adaugă şi tata. Te ridici du w fost

doborâtă la pământ. Asta iubesc eu la tine! Ce **

Râd şi îi răspund pe un ton jovial:

— Nu faptul că mă ocup de librărie?

Glumesc, *şi nu prea.*

— Nici pe departe! Sunt atât de multe lucruri de iubit la tine, încât, sincer, asta nici măcar nu intră în top 10!

îmi aşez capul pe umărul lui şi rămân acolo o clipă. Văd cum mama are ochii tot mai mici. Aud cum respiraţia tatălui meu încetineşte.

— OK, înapoi în pat acum! le spun. O să fiu bine! Vă mulţumesc! Şi scuze din nou pentru că v-am speriat!

Mă îmbrăţişează amândoi şi apoi pleacă.

Mă întind pe vechea mea saltea şi încerc să adorm, dar mare nătăfleaţă am fost să cred că mă va lua somnul!

Chiar înainte de 6 dimineaţa, văd o lumină aprinsă în casa lui Mărie.

îmi scot inelul de logodnă şi îl strecor în poşetă. Apoi îmi pun nişte pantaloni, îmi iau cizmele şi ies pe uşă.

MĂRIE ESTE CU AVA ÎN BAIE, CU UŞA DESCHISĂ, AVA stă pe toaletă, în vreme ce Mărie încearcă să o convingă să se relaxeze. Gemenele sunt învăţate să-şi facă nevoile la oliţă, dar, de câteva săptămâni, Ava a început să dea înapoi. O face doar dacă este şi Mărie cu ea. M-am hotărât să stau mai în spate şi să aştept lângă uşă, potrivit dreptului meu de mătuşă.

— Poţi să mergi şi să iei loc! îmi spune Alarie în timp ce se aşază jos, pe gresia gri ardezie din baie. O să stăm aici o vreme!

Implanturile cohleare ale fetelor înseamnă că au învăţat sa vorbească şi că sunt cu doar câteva luni în urma celorlalţi copn. Şi Mărie, şi Mike folosesc limbajul semnelor ca să comunice cu ele. Nepoatele mele, pentru care ne făceam cu r°ţii atâtea griji, ar putea ajunge să vorbească două limbaje. ar asta se datorează în bună măsură faptului că Mărie este o forţa fenomenală, mereu atentă şi de neoprit atunci când vorba de iubirea maternă.

În momentul de faţă, ştie despre limbajul mimico-gestic yierican, comunitatea hipoacuziei lor, aparate auditive, im- anturi cohleare şi funcţionarea urechii interne mai mult

decât orice altceva, inclusiv toate lucruri pe c
odinioară, precum literatura, poezia şi depistară 'Ubea
care folosesc pseudonime. a aut° n]Or

Dar e şi ea epuizată. E 6 şi jumătate dimineaţa şi
beşte, comunicându-i prin semne fiicei ei să fac^ tOtV0N
oliţă pentru mami”. ”P!Pi
în

Pungile pe care le are sub ochi arată precum
marsu ‘ unui cangur.

PIU1

Când Ava a terminat, Mărie o aduce la Mike * tins pe pat, langa Sophie. În timp ce stau pe hol, îl zăresc pe Mike sub pături, pe jumătate adormit, ţinând-o de mână pe Sophie. Pentru o clipă, îmi dau seama ce fel de bărbat aş vrea să fie tatăl copiilor mei şi mi-e ruşine să spun că silueta este doar vagă şi neclară.

Mărie se întoarce din dormitor şi ne îndreptăm spre bucătărie.

— Ceai? îmi oferă ea în timp ce mă aşez în faţa
blatului.

Nu sunt cine ştie ce amatoare de ceai, dar e frig aici, aşa că ideea de a bea ceva cald mă încântă. Aş cere o cafea, dar ştiu că Mărie nu are.

— Sigur, pare super! îi răspund.

Mărie zâmbeşte şi încuviinţează, apoi pune ibricul pe foc. Blatul de bucătărie al lui Mărie este mai mare decât masa mea din living. Masa noastră din living. A mea şi a $anL

Deodată, mă simt învăluită de o certitudine.

Nu vreau să-l părăsesc pe Sam. Nu vreau să pierd
care mi-am construit-o. Nu din nou. îl iubesc pe Sam-
vreau să-l părăsesc! Vreau să stăm unul lângă altul a

pi să cântăm „Chopsticks”.

Asta vreau să fac. coborât din

Apoi îmi amintesc cum arăta Jesse când a avion. Şi toată certitudinea îmi dispare.

Uf! exclam, aplecându-mi corpul înainte şi sprijinin- lu mi capul pe braţe. Mărie, ce mă fac?

“l]. t continuă să scoată diverse ceaiuri din dulap. Le ia pe mate şi mi le aşază în faţă...

_Nu ştiu! îmi răspunde. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să mă aflu în locul tău. Simt că poate ambele opţiuni sunt deopotrivă corecte ¿7 greşite. Probabil nu ăsta e răspunsul pe care îl căutai. Dar pur şi simplu nu ştiu.

— Nici eu.

— Ajută să te întreb ce îţi spune instinctul? continuă Mărie. Adică, dacă închizi ochii, ce vezi? O viaţă alături de Sam? Sau una alături de Jesse?

Accept să intru în joc, nădăjduind că un lucru simplu, cum ar fi să îmi închid ochii, ar putea să-mi spună ce vreau să fac. Dar nu se întâmplă aşa. Evident. Deschid ochii şi o văd pe Mărie privindu-rnă.

— N-a mers!

Ibricul începe să fluiere, iar Mărie se întoarce spre aragaz să-l ia.

Ştii, tot ce poţi face este să pui un picior în faţa celuilalt, îmi zice. Despre asta e vorba când oamenii spun că trebuie să iei lucrurile pas cu pas.

Toarnă apă fierbinte în cana albă pe care mi-a pregătit-o. irni ridic privirea spre ea.

' Earl Grey?

kuglish Breakfast? îi întorc întrebarea şi apoi încep să

• Mă jucam şi eu cu tine! Habar n-am ce înseamnă nu- me e ceaiurilor ăstora.

Râde şi ia o cutje ¿e Engjjgjy Breakfast, după care o des-

e Şi scoate un pliculeţ de ceai.

. , Uite, acum vei sti ce grist are Engrlish Breakfast pen-
data viitoare.

Scufundă pliculeţul în cană şi mi-o întind

— Splenda? mă îmbie. e‘

Clatin din cap. Am încetat să mai folosesc î a tificiali acum şase luni şi mă simt la fel co ar convinsa ca e pentru o cauză corectă. ’ dar suni

— Nu mai beau alcool, replic.

îşi dă ochii peste cap în timp ce-şi pune două în cană. PUculeţe

Râd şi mă uit în jos în ceaşcă. Privesc cum ceaiul * să sângereze din pliculeţ în apă. Văd cum se învârte^ încet. Pot simţi deja aroma de pământ. îmi pun mâinile 6 ceaşca fierbinte, lăsând-o să le încălzească. Cu un aer distrat încep să mă joc cu sforicică plicului.

— Crezi că poţi iubi două persoane în acelaşi timp? o întreb. Mă tot gândesc la asta. Simt că îi iubesc pe amândoi. În mod diferit, şi totuşi în mod egal. E posibil aşa ceva? Mă păcălesc singură?

Mărie îşi face de lucru cu plicul de ceai, scufundându-l şi aducându-l la suprafaţă în ceaşcă.

— Sinceră să fiu, nu-mi dau seama, îmi răspunde. Dar problema nu este pe cine iubeşti sau dacă îi iubeşti pe aman doi, adică nu, nu cred că e asta. Problema este că nu eşti şi_ gură cine eşti tu în momentul ăsta. Acum eşti o tO persoană decât erai înainte să-I pierzi pe Jesse. Te-ai sc bat radical. Cade pe gânduri cu ochii pironiţi asuf^cerCj tului, apoi începe din nou să vorbească: Nu cred ca sse. să-ţi dai seama dacă îl iubeşti mai mult pe Sam sauJ^a care Cred că încerci să-ţi dai seama dacă vrei să fii Pe eşti cu Jesse sau cea care eşti cu Sam. - te şi a

Mă simt ca şi cum cineva m-a frânt în jumaja^^^
b[ine] cancerul care mă roade în interior, chiar ac jsju-
[111]’ în cel mai tainic cotlon al trupului. Nu i

ridic privirea. Mă uit cum o lacrimă mi se rostogoleşte de pe obraz şi pica exact în cana. Şi, chiar dacă eu sunt cea care a rodus-o şi văzut-o căzând, habar n-am ce înseamnă. P îmi ridic privirea.

___Cred că probabil ai dreptate! îngaim.

încuviinţează cu o mişcare din cap şi apoi mă aţinteşte cu privirea.

— îmi pare rău! îmi spune. Pentru mine e important să ştii asta. Să ştii că regret ce am făcut.

— Ce anume regreţi? Ce vrei să spui? Ce tot zici acolo?

— Despre ziua aceea de pe acoperiş. Ziua în care te-am găsit uitându-te...

Pare că s-a întâmplat ieri şi acum o sută de ani deopotrivă: binoclul, acoperişul, agitaţia necontenită, izvorâtă din credinţa că îl pot salva doar urmărind malul.

— îmi pare rău că te-am convins că Jesse murise! spune Mărie. Tu ştiai că nu era mort...

Mărie nu prea e genul care să plângă. Nu prea e genul care să-şi trădeze sentimentele pe chip. Vocea ei însă, felul în care formează unele silabe şi le eliberează, îmi spune cât de adânci îi sunt remuşcările.

— Nu eu trebuia să fiu acolo, sus, în ziua aceea. La o adică, ln anii de dinainte de asta, nu te-am susţinut în niciun fel, şi m-am trezit deodată că îţi spun că s-a întâmplat ce-i mai rău? Eu doar... credeam că Jesse nu mai era. Eram convinsă că fac ° faptă bună determinându-te să dai piept cu realitatea.

Clătină din cap, de parcă ar fi dezamăgită de ea, cea din trecut.

Şi ce-am făcut în schimb? T i-am luat speranţa. Peranţa că aveai toate motivele să te agăţi de credinţa ta. •*••• şi îmi pare foarte rău! îmi pare extraordinar de rău!

~ai idee cât regret că ţi-am luat asta!

— Nu! o contrazic. Nu asta s-a întâmp|at n , pierdusem minţile acolo, pe acoperiş. îmi pierd el∘c! îmi ţile complet, Mărie. Era iraţional să cred că m *• mir>- ca să nu mai vorbim că l-aş fi putut salva, că !-aş fi Vla^, serva de acolo, de sus, privind la bucăţica aceea de nebunie curată. Orice om cu mintea limpede ar fi Era că Jesse era mort. Era raţional să cred că el nu mai era^M^ ajutat să înţeleg asta. M-ai ajutat să rămân întreagă la minte'

Pentru prima dată, mă trezesc întrebându-mă dacă a privi adevărul în faţă şi a fi sănătos la minte nu sunt cumva unul şi acelaşi lucru sau dacă nu e vorba doar de două lucruri care tind să meargă mână în mână. încep să înţelegea ar putea fi mai degrabă în relaţie decât sinonime.

Şi apoi îmi dau seama că, dacă nu o învinovăţesc pe Mărie că îl credea mort pe Jesse — dacă nu văd în credinţa ei că era mort un semn că renunţase la el —, atunci nu ar trebui să mă învinovăţesc nici pe mine pentru că am făcut acelaşi lucru.

— Te rog, nu te mai gândi la asta! îi spun. Ce-ai făcut pe acoperiş în ziua aceea... M-ai salvat.

Se uită în jos, la ceaiul ei, şi apoi dă din cap.

— Mulţumesc că ai spus asta!

— Mulţumesc pentru ce ai făcut! Şi mă bucur că ai fost tu. Nu ştiu dacă noi două am fi fost vreodată aşa de apropi ate... Bine, cred că am fi continuat...

— Ştiu ce vrei să spui. Chiar ştiu!

în ciuda experienţelor noastre comune şi a mângâi#’1 lor venite din partea părinţilor, până la urmă greutăţile pnn care am trecut au fost cele care ne-au înmuiat. Pierderea sc ţului meu şi provocările pe care le-a

presupus creşterea ge menelor lui Mărie sunt lucrurile care ne-au adus împren^

__Mă bucur că acum lucrurile sunt aşa cum sunt n noi! spune Mărie. Mă bucur enorm!

— Şi eu!

Instinctiv, o iau de mână şi o ţin o clipă, apoi ne despărţim.

E greu sa fii atât de sincer, de vulnerabil, de expus! Totuşi, ini se pare că asta te ajută să fii mai liber. Simt schimbarea infimă care se petrece în relaţia dintre mine şi sora mea: e ceva aproape imperceptibil, şi totuşi real. Suntem mai apropiate acum decât cu trei minute în urmă.

— M-am gândit să scriu din nou, schimbă ea subiectul.

— O, da? Despre ce?

Ridică din umeri.

— Asta e partea în privinţa căreia nu sunt sigură. Totuşi, trebuie să fac ceva, înţelegi? Ceva, orice, care să nu se învârtă în jurul copiilor mei. Trebuie să mă întorc puţin şi la mine. Oricum, ar putea fi o idee proastă, pentru că spun că vreau să încep să scriu din nou, dar nu găsesc nimic *despre* care să vreau să scriu. Nu am inspiraţie. Mă simt doar... ei bine, plictisită.

— Vei găsi ceva! o asigur. Iar când o vei face, va fi grozav. lotuşi, sper să nu-ţi treacă prin gând un roman *mystery* m cazul în care să arunci crimele în spinarea unui personaj care ar trebui să fiu eu, aşa cum ai făcut acum ceva vreme, [0] tachinez.

Râde, clătinând din cap spre mine.

Nu m-a crezut vreodată cineva când am spus că nu [e]?ti tu sursa de inspiraţie, replică.

Ai numit-o Emily.

j ’ nume des întâlnit, se preface ea că se apără. Dar, [a]’ bi[ne]» acum sunt suficient de matură să recunosc că s-ar P[u]tea ca sursa de inspiraţie să fie total nevinovată.

"" Mulţumesc! îi spun, plină de mărinimie.

Mă enerva îngrozitor faptul că mă copiai mereu.

Poftim? vine replica mea. Nu te-am

ractic, eram opusul tău. °P>at
nici0(|a^

Clatină din cap.

îmi pare rău, dar nu! îţi aminteşti când eram * nita după 1 LC? Şi deodată ai început să le spui n 'nnebu' îţi place la nebunie „Cascade”? Sau când m-am ind^^ de Keanu Reeves? Şi apoi, deodată, deasupra patului^' apărut o poză cu el? u a

— O, Doamne! exclam, şi îmi dau seama că are dreptate

— Şi apoi, desigur, ai început să te întâlneşti cu căpitanul echipei de înot. Exact ca mine.

— Uau! fac. Sincer, nu mi-a trecut niciodată prin minte dar ai mare dreptate. Tu şi Graham. Şi apoi eu şi Jesse.

Mărie pe jumătate zâmbeşte, pe jumătate râde.

— Vezi?

— Trebuie să-mi fi dorit foarte mult să fiu ca tine. Pentru că mi se părea că Graham e de-a dreptul jalnic. Şi apoi *m-am întâlnit fi eu cu căpitanul echipei de înot.*

Mărie îşi duce ceaiul la gură, zâmbind.

— Aşadar, cred că putem fi de acord că, la un anumit nivel, întotdeauna ţi-ai dorit să fii ca mine.

Izbucnesc în râs.

— Ştii ce? Dacă să fiu ca tine înseamnă să am un singttf bărbat în viaţa mea, accept!

— Huo! izbucneşte ea. Ai doi bărbaţi care te

— Of, mai taci! îi zic, găsind un prosop şi arunca în ea. . Mike, care

Hohotele noastre de râs sunt întrerupte de ' coboară scările cu Sophie în cârcă şi Ava pe şo^ o

— Micul-dejun! le spune fetelor, moment în ăîir pe Mărie intrând în priză şi deschizând frigi ceapă o nouă zi.

Ştiu când trebuie să o şterg.

Sunt prin preajmă dacă azi ai nevoie de ceva, îmi spune Mărie în timp ce îmi adun lucrurile. Serios îţi spun! Doar sună[1] Sau treci pe aici! Sunt alături de tine.

— OK! Mulţumesc!

Mă îmbrăţişează şi apoi o ia pe Sophie în braţe. Pornesc spre uşă.

Pe drumul de întoarcere spre părinţii mei, îmi sună telefonul. Nu sunt sigură cine credeam că m-ar putea contacta, dar cu siguranţă nu mă aşteptam la un mesaj de la Francine:

Sunt atât de încântată te văd din nou, încât nu am dormit toată noaptea. Apropo, sunt Jesse, nu mama. Ar fi destul de ciudat dacă mama abia ar aştepta să te vadă.

Când termin de citit, observ că picioarele mele aproape aleargă spre uşa casei părinţilor mei.

Mă grăbesc cu duşul cald. Mă grăbesc să-mi dau cu şampon şi cu să puii.

Mă grăbesc să mă îmbrac şi să ies pe uşă.

Grăbesc totul, fiecare secundă. Pasul meu are ceva săltăreţ, iar un zâmbet mi se întipăreşte pe faţă.

Sunt fericită. În această clipă. Sunt fericită!

Când opresc maşina în parcarea de la Julie's Place undeva, înainte de 7.30, îl găsesc pe Jesse, aşteptându-mă chiar ln feţa* A ajuns încă şi mai devreme decât mine.

Arată exact ca înainte, şi totuşi total diferit.

Deschid portiera, ies în frig şi îmi dau seama de ce dimineaţa asta pare un pic mai reuşită decât cele din zilele trecute.

A

în sfârşit e în regulă să-l iubesc.

E în regulă să-l iubesc pe Jesse.

Mi s-a dat libertatea să fac asta.

Sam a facut-o pentru mine.

- CE ALTCEVA ŢI-A MAI LIPSIT? ÎL ÎNTREB PE JESSE ÎN timp ce chelneriţa ne aduce mic-dejunurile.

Până acum mi-a enumerat cam toate lucrurile de acasă cărora le-a dus dorul.

Eu am fost prima pe listă.

Puiul dulce-acrişor de la restaurantul chinezesc de prost-gust din centrul oraşului a fost pe locul al doilea.

— Adică, sunt atâţia oameni şi atâtea locuri, dar în clipa asta, sincer, nu mă pot gândi decât la mâncare!

Izbucnesc în râs.

— Atunci, spune-mi, spune-mi despre mâncare!

— În regulă! acceptă el, uitându-se la farfurie.

Abia dacă s-a atins de mâncare, dar nu-l pot învinovap- De fapt, nici mie nu mi-e gândul la mic-dejun acum. Am noduri în stomac, năpădit parcă de fluturi care se răsucesc şi se învârt în încercarea de a ţine pasul cu zbaterile mele inimi.

— O, Doamne! Sunt atât de multe! Cum sa aleg vorbesc de pizza de la Sorrentos, de îngheţata cu Şi la Friendly's, de sendvişurile de la Savory Lane ;' .|v's.

— Savory Lane s-a închis, îi spun. De fapt, şi

te cu atenţie, concentrându-se asupra ochilor \la pm _şi seama ¿acă nu cumva îl iau peste iliei Când vede că vorbesc serios, un val de tristeţe i se piCiOrve te pe chip. îl înlocuieşte repede cu un zâmbet, dar zugnive cumva acestea sunt dovezile de care are

evoie pentru a se convinge ca viaţa a continuat şi tara el, ca nîci măcar nu am putut să menţinem deschis Savory Lane, aşa, ca un gest de curtoazie.

— Friendly's este acum un Johnny Rockets, îl lămuresc. Destul de bun totuşi. în plus, odată ce Kimball se deschide în primăvară, nu o să te mai gândeşti la îngheţată Snickers. O să te gândeşti la două cupe de îngheţată de zmeură neagră într-un cornet de vata.

Jesse zâmbeşte şi apoi îşi îndepărtează privirea de la mine, îndreptându-şi corpul şi schimbând poziţia picioarelor.

— Dar Erickson's? Mai este deschis? Sau m-au părăsit şi ei?

Felul în care o spune, cuvântul „părăsit" şi faptul că nu se uită la mine, totul mă face să cred că este mai supărat decât lasă să se vadă. Că îmi poartă pică pentru că am mers mai departe. Spune el că înţelege, dar poate că nu-i aşa.

~~ E încă deschis, îi răspund, dând din cap şi încercând Sa 1 fac Pe plac. Majoritatea sunt încă deschise. Majoritatea sunt ctun le ştiai.

Majoritatea, repetă, apoi îşi schimbă tonul. Şi Blair Books? air B°°ks, la fel? Adică, e clar că există un management.

frat l'R* ** spun zâmbind, mândră de mine. Deşi am păs- sunt Faria în mare parte la fel, iar părinţii mei încă mai ducie^R6011171 *mP^ca^- Nu este ca Ş* cum aş fi plecat în hai- ^ucrurile cam aşa cum le făceau şi ei.

tind o c ai ai, Sernne*e de carte cu „Călătoreşte prin lume ci-

— Da! Bineînţeles!

— Cum? Exclus!

— O, ba da, absolut!

Mi-am tot împins mâncarea prin farfurie. Şi el a fa

fel cu a lui. Niciunul dintre noi nu a luat mai nuiltde01**** ghititură. Când vine la masa noastră, chelnerita qp h ~ w « r ’ Incnintă

— Se pare ca nu prea va e toarne, spune ea în timp ce î • mai toarnă nişte apă în pahar.

— Este delicios! îi spun. Doar că...

— Avem multe de recuperat, adaugă Jesse. Putem să luăm la pachet?

— Sigur, drăguţule! răspunde ea, înhăţând ambele farfurii.

Când pleacă, nu mai avem mâncare cu care să ne jucăm şi nimic la care să ne uităm în afară de unul la altul.

— Urai semnele alea de carte! comentează Jesse.

— Ştiu.

Mă simt jenată de cât de mult m-am schimbat! Sunt tentată să mint, să dau timpul înapoi, să-mi amintesc exact cine eram înainte să plece şi să încerc să fiu la fel ca atunci.

Emma pe care o cunoştea îşi dorea o viaţă diferită. Voia aventură. Avea dor de ducă. Credea că nu poţi găsi bucurie în lucrurile simple, ci în cele ample, îndrăzneţe şi sălbatice. Că nu te poţi simţi uimit de cât de bine e să te trezeşo într-un pat frumos, ci doar mângâind elefanţii şi vizitând Luvrul. .

Dar nu ştiu dacă eram pe deplin acea persoană can plecat el.

Şi cu siguranţă acum nu mai sunt acea persoană. _ Viitorul este atât de greu de prezis! Dacă aş avea o a timpului, ar avea oare vreun rost să încerc să mă înto^? trecut şi să-i explic Emmei de atunci ce are să

se întamp

Bănuiesc că am spus asta, îi răspund. Dar acum îmi plac. .

w • • • • w

Nu încetezi sa surprinzi, îmi răspunde Jesse, zâmbind.

Poate că nu îl deranjează dacă nu sunt exact aşa cum eram când a plecat.

Chelneriţa se întoarce cu mâncarea noastră în cutii şi cu nota.

Jesse îi dă banii înainte să-mi iau eu portofelul.

— Mulţumesc! îi spun. A fost foarte drăguţ din partea ta!

— E plăcerea mea.

îmi verific telefonul şi văd că este 8.50. Timpul a zburat incredibil de repede.

— Trebuie să mă duc la muncă! îi amintesc. Am întârziat deja!

— Nu..,, îmi spune. Hai, stai cu mine!

— Nu pot! îi zic, zâmbindu-i. Am o librărie de deschis.

Mă conduce la maşină, apoi scoate din buzunar un set de chei, deblocând de la distanţă un sedan gri, aflat la câteva locuri de parcare depărtare.

— Stai puţin! îi spun, căci mi-a venit o idee. Tu nu ai permis. Nu poţi să conduci.

Râde.

-Am avut permis înainte să plec! îmi răspunde. Am voie să conduc maşina.

— Da, zic în timp ce îmi deschid portiera, dar nu a expirat?

Zâmbeşte neruşinat, iar cu asta mă omoară.

■ Expirat, neexpirat! E ceva nevinovat.

Trebuie să împingi mereu lucrurile dincolo de limită, nu'i a?a?

îl tachinez. De ce oare?

Nu ştiu, spune, ridicând din umeri. Dar trebuie să recunoşti că găseai chestia asta fermecătoare.

Râd.

— Cine a zis că mi se pare fermecătoare^

— Vrei să urci în maşină cu mine? mă întreabă

— în maşina ta?

— Sau în a ta.

— Trebuie să merg la muncă.

— Ştiu! Nu-ţi cer să mergi nicăieri cu mine. Vreau d să fiu cu tine în maşină. E frig afară. ar

Ar trebui să-i spun la revedere. Deja am întârziat mai mult decât aş vrea.

— Bine! accept.

Deschid ambele portiere şi mă uit cum Jesse se aşază pe scaunul pasagerului. Mă aşez pe scaunul şoferului, lângă el. Când închid portiera, lumea exterioară amuţeşte, de parcă o putem ţine la distanţă.

Mă uit cum privirea lui se îndreaptă spre degetul meu inelar gol. Zâmbeşte. Ştim amândoi ce înseamnă locul gol de pe mâna mea stângă.

Dar am impresia că există un straniu cod al tăcerii care s-a lăsat între noi şi care indică cele două lucruri despre care nu vorbim. Nu vom vorbi despre ce s-a întâmplat cu degetul meu, aşa cum nu vorbim nici despre ce s-a întâmplat cu al lui-

— Mi-a fost dor de tine, Emma! Mi-a fost dor de noi Mi-a fost dor de expresia ta nătăfleaţă şi de buzele tae groaznice, şi de lucrul acela incredibil de enervant pe care faci când te uiţi la mine ca şi cum aş fi singura persoana care a contat vreodată în istoria omenirii! Mi-a fost dor de p‚s truii tăi atât de ne-adorabili!

Râd şi simt că mă roşesc.

— Şi mie mi-a fost dor de tine! u ar

— Chiar? zice, de parcă asta ar fi o ştire, de parca fi sigur.

— Stai aşa, glumeşti?

_ Mu ştiu.

Mă tachinează, o simt în vocea lui.

E greu de spus ce s-a întâmplat când am fost plecat.

Ani avut inima mai frântă decât a fost sau va fi vreodată. Se uită la mine, apoi prin parbriz şi pe geamul de pe partea lui.

_Avem atât de multe de vorbit, că nici măcar nu ştiu de unde să începem! îmi mărturiseşte.

_Ştiu ce zici, dar, chiar dacă am şti de unde să începem, acum nu pot. Trebuie să merg la muncă. Ar fi trebuit să ajung acum cincisprezece minute.

Tina nu vine decât după-amiaza. Dacă nu sunt acolo, nu are cine să deschidă librăria.

— Emma! spune, privindu-mă de parcă aş fi nebună. Nu o să ajungi la librărie la timp, asta e clar. Ce mai contează câteva minute?

Ce mai contează o oră?

Mă uit la el şi mă trezesc gândindu-mă la asta. Şi apoi îi simt buzele peste ale mele. Sunt la fel de îndrăzneţe şi de surprinzătoare cum erau acum aproape cincisprezece ani, când m-a sărutat prima dată.

închid ochii şi mă întind spre el. îl sărut din nou. Şi iar, Ş* Iar, şi iar. Sunt liniştită şi revigorată deopotrivă. Niciodată * u ani simţit ceva atât de incitant, şi totuşi atât de familiar ,n acelaşi timp.

Mă pierd în el, în felul în care îl simt, în felul în care mimase, în care se mişcă.

şte Vre°data să readuci lucrurile aşa cum erau? Poţi să ŞcalF CU^urete^e an" care au trecut de parcă ar fi fost o gre-

Şi sa reiei totul de parcă nimeni nu a părăsit pe nimeni? aCr: Slnn lnana alunecându-mi pe braţ şi apoi mă aud lovind entai claxonul cu cotul.

Scap din îmbrăţişarea lui. Mă îndepărtez de el înainte, prin parbriz. Două dintre chelneriţele de T Uit Place, inclusiv femeia care ne-a servit, se uită la nr. . e’s reastră. Când îşi dau seama ca le văd, dau sa se întoarcă

Mă uit în jos, la telefonul meu. Este aproape 945 Librăria ar trebui să se deschidă în mai puţin de douăze * de minute.

— Trebuie să plec! spun, şocată că aş putea întârzia atât de mult.

— Bine, bine! zice Jesse, dar nu se mişcă.

— Ieşi din maşină! îi spun, râzând.

— Bine! îmi răspunde, punându-şi mâna pe mânerul portierei. Există un singur lucru despre care am vrut să-ţi vorbesc.

— Jesse! Trebuie să plec!

— Vino cu mine în Mâine! îmi cere în vreme ce coboară din maşină.

— Poftim?

— Vino cu mine la cabana familiei mele din Mâine pentru câteva zile. Putem pleca în seara asta. Doar noi doi.

— Am o librărie de condus.

— Părinţii tăi se pot descurca. Pentru o vreme. Doar e librăria lor.

— Ba e librăria mea.

— Emma, avem nevoie de timp. Nu de clipe furate înainte de a merge tu la muncă. Timp adevărat. Te rog!

Mă uit la el, cugetând la propunerea pe care mi-a facut-o.

Ştie că mă gândesc la asta. De aceea începe deja sa zâmbească.

— Este un da? mă întreabă.

Ştiu că am întârziat şi că părinţii mei vor comenta, $1 1111 am timp pentru aşa ceva.

OK» două z'^e' . ...
_Trei! insistă el. Trei zile.
_OK,accept! Trei.
. ci plecăm în seara asta.
Şi(nir Acum trebuie să o şterg.

Şi Sbeşte şl apoi închide portiera în urma Im ca sa Jrfee» în sfirşit. îmi face semn cu mana prin geam, u-ezesc zâmbind în timp ce mă îndepărtez de el, lasandu-l acolo, în parcare. M i •* £

Mă îndrept spre şosea şi aştept să o pot lua spre stanga. Mă uit cum, din cealaltă parte a parcării, Jesse îmi face semn cu mâna să cobor geamul. îmi dau ochii peste cap, dar îl ascult.

îşi duce mâinile la gură, de parcă ar fi o portavoce, şi îmi strigă:

— îmi pare rău că te-am făcut să întârzii! Te iubesc!

Nu am de ales decât să ţip la rândul meu:

— Şi eu te iubesc!

Fac la stânga pe şoseaua principală şi gonesc prin oraş. Ajung în parcarea de la Blair Books la 10.11 şi deia văd că o chentă aşteaptă la uşă.

Sar din maşină, deschid uşa din spate şi alerg prin libră- ne, aprmzând toate luminile.

Mă »«hm şi merg calm spre usa din f ,
_ Bună! mg,™ spre femeia descui.

'» h 7. Estt"î0 ' P„'UX'PU"' " hbr5™ «• deschisă de ia
Scuzele mele!

P"7 *mbet ea" " P°X
7W ni se '"tinde pană la urechi.

TATA AJUNGE LA LIBRĂRIE PE LA 1 1. A VENIT SĂ IA nişte cărţi pe care le-a comandat pentru mama, dar îl trag deoparte pentru a discuta despre plecarea în Mâine.

— Ce vrei să spui cu asta, că mergi în Mâine cu Jesse.'

— Ăăă..., îngaim, nelămurită ce anume îl face pe tata să fie derutat. Cred că vreau să spun că merg în Mâine cu Jesse...

— Eşti sigură că-i o idee bună?

— De ce n-ar fi?

Un lucru atât de stupid pe care să-l spui. Sunt vreo 20 00 de motive pentru care s-ar putea să nu fie.

— Emma, eu doar..., începe, apoi se opreşte, fără s termine fraza.

îl văd cum îşi reorganizează gândurile.

— le-am auzit. Desigur, eu şi mama ta putem sa ne * * l moan**
păm de tot. Ne-ar plăcea, de fapt. M-am plictisit cic
w w .... _ cine* $

acasa acum, ca am terminat de vizionat toate ceic zoane din *Friday Night Lights.*

— Grozav! exclam. Mulţumesc!

___ Pentru puţin! îmi răspunde. Plăcerea e de partea mea. jsje vedem diseară, atunci? Ca să-ţi iei lucrurile?

Da! răspund, dând din cap. O să vin să iau nişte haine şi alte lucruri.

_OK, grozav! zice tata, apoi pleacă. Mama ta face send- vişuri cu bacon, salată şi roşii pentru prânz, şi ştii că nu pot rata asta.

— Ştiu!

Mania îi face astfel de sendvişuri de mai multe ori pe săptămână şi îi plac atât de mult, încât ai crede că a învăţat să le pregătească el însuşi. A şi încercat de câteva ori. Am încercat şi eu să-i fac, la fel şi Mărie. Dar tata jură că au un gust diferit când le face mama. Ceva legat de baconul fierbinte şi salata verde şi dulce. Sincer, habar n-am. Tot ce ştiu este că părinţii mei au făcut ca dragostea să pară uşoară, şi uneori mi-aş fi dorit să mă fi pregătit pentru cât de complicată poate fi.

Mai târziu, după-amiaza, când iau un prânz foarte târziu, primesc un mesaj de la Sam:

Ţi-ai uitat medicamentele pentru alergii şi încărcătorul de telefon. Ti le-a?n lăsat pe birou.

Primul lucru la care mă gândesc când văd mesajul nu este cat de dulce este el sau că mă bucur că-mi pot încărca telefonul. Primul gând este că încă ar putea să se afle la librărie.

că mă grăbesc la maşină, cu sendvişul în mână, sperând ca nia pot întoarce în parcare înainte să plece.

Am noroc să nu prind roşu la semafor şi o iau Ia dreapta

P[arcare] exact când Sam semnalizează că o ia la stânga, lutur din mână spre el.

Nu ştiu ce fac sau dacă o să iasă ceva bun din asta. Ştiu °ar că nimic nu te ajută sa-ţi dai seama cât de tare tânjeşti [a] U vezi logodnicul mai mult decât simpla idee că l-ai putea Pierde.

Acest lucru rămâne adevărat chia r ŞI ,n momentele în care crezi că tu eşti cel sau cea care putea pleca ori cel ar cea care ar putea încurca totul.

Sam dă înapoi şi coboară geamul. îmi parchez maşina • merg la el.

— Bună! îl salut.

— Bună!

Poartă haina neagră de lână, cu o cămaşă albă şi o cravată de bleumarin. Eu i-am cumpărat cravata. I-au plăcut ancorele minuscule imprimate pe ea, iar eu i-am spus că vreau să-l răsfăţ cu ceva ce ar fi încântat să poarte Ia serviciu.

— Mulţumesc pentru medicamente! îi zic. Şi pentru încărcător! A fost un gest cu adevărat frumos din partea ta.

încuviinţează din cap.

— Da, păi...

Aştept să termine fraza, apoi îmi dau seama că nu o va face.

— Ce mai faci? îl întreb.

— Aii-a fost şi mai bine!

Pare trist, dar şi distant. E ca şi cum nu putem ajunge unul la celălalt. Mă trezesc că mă apropii de el, încercând să stabilesc o legătură între noi.

— O să fiu bine. Doar că e ciudat să dorm singur în patul nostru, zice apoi. Mi-e dor de tine!

__Şi mie mi-e dor de tine! spun, iar apoi nu ştiu ce mă apucă şi, înainte să-mi dau seama, mă aplec şi îl sărut.

Mă sărută şi el, însă pe urmă se retrage. Mă întreb daca este pentru că simte că am sărutat pe altcineva.

__îmi pare rău! mă scuz. Puterea obişnuinţei.

— E-n regulă!

__Ce-au făcut pisicile în dimineaţa asta?

— lace să vorbesc cu Sam despre pisicile noastre. îmi Pje inventez nume stupide şi să scornesc poveşti des-
plaC!eSfec ele când nu suntem prin preajmă. prel Homer a adormit în cadă, îmi povesteşte.

înainte să am o pisică, înainte să prind drag de aceste două mingi de blană, dacă cineva mi-ar fi spus „Homer a adormit în cadă”, aş fi zis că e o chestie care mă plictiseşte de moarte, dar acum mi se pare de-a dreptul fascinant, ca şi cum aş fi aflat că a aterizat pe Marte.

— Nu era sub pian?

Clatină din cap.

— Nu, nu vrea să iasă din baie! Când am încercat să fac un duş azi-dimineaţă, a trebuit să-l iau şi să-l scot afară din baie.

Ar trebui să mă întorc în casa aia. Ar trebui să fiu cu Sam, Mozart şi Homer. Nu ştiu de ce Homer e în cadă sau ce înseamnă asta. Dar ştiu că aşa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost acolo.

Doamne, Dumnezeule!

E atât de multă vinovăţie în jur, care aşteaptă să o ridic Şi să o port cu mine pe umeri! Sunt atât de multe lucruri cu care mă pot tortura!

Poate că merit asta.

Dar, în clipa de faţă, mă hotărăsc să pun lucrurile în aşteptare. Să nu-mi asum nimic. Chiar dacă ar trebui. Nu-i ce bine nimănui, iar mie, cel mai puţin, să o am în spate.

Te iubesc! îi spun.

Pur şi simplu îmi scapă de pe buze. Nu ştiu ce vreau să smit cu aceste lucruri. Ştiu doar ca e adevărat.

Şdu! îmi răspunde. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Jmânem tăcuţi câteva clipe, şi mă tem că ar putea pleca.

° să cânţi „Piano Man”? îl întreb.

— Poftim?

— O să cânţi „Piano Man”? Pe volan? Iar eu r>c u poţ muzicuţa?

11 rog mereu să o facă atunci când vreau să mă mai * drăgostesc puţin de el. îmi place să-mi amintesc de prim' dată când am facut-o. îmi place să văd cât de priceput este cu adevărat. Acum, mi-a devenit atât de familiară melodia asta, încât pot auzi notele atunci când o cântă, deşi o cântă mereu în tăcere.

Dar, în loc să-şi ridice mânecile şi să-şi poziţioneze degetele aşa cum o facea de obicei, clatină din cap.

— Nu fac aşa ceva!

— O faci mereu.

— Nu cânt pentru tine! Sper să te răzgândeşti şi să-ţi dai seama că mă iubeşti şi că ar trebui să fim împreună pentru tot restul vieţii noastre, dar... nu am de gând să particip la o audiţie pentru rolul ăsta.

Una e să frângi inima cuiva, dar cu totul altceva este să îi calci în picioare mândria.

Iar eu cred că le-am făcut pe amândouă.

— Ai dreptate! spun. îmi pare rău!

— Ascultă, ai trecut prin ceva ce nici nu-mi pot imagina. Ştiu că te-a zdruncinat până în străfundul sufletului. Te iubesc suficient de mult, încât să aştept până te lămureşti.

Ii iau mâna şi o strâng — de parcă strângând-o suficient, asa cum trebuie, recunoştinţa pe care o simt în inima ar putea să-mi alerge prin braţe, prin palme până direct în sufletul Iui. Dar nu funcţionează aşa. Ştiu că nu. f

__Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spun, dar mulţumesc, îşi retrage mâna. t

__par nu ne poţi avea pe amândoi, continuă el. ÎN F sa pretind că lucrurile sunt în regulă până când nu sunt c

adevărat în regula. Bine?

Bine!
încuviintez
îmi zâmbeşte.
de „bine” într-un timp foarte scurt,
L Au fost o

NU? A U

^Acum plec, mă anunţă, pornind motorul. Altfel, o să

- ii la repetiţie. Şi apoi, ştii, presupun că o să merg acasă, '”să iau cina şi o să casc gura la ESPN Classic. O distracţie straşnică! ~

___Pare că o să petreci o seara grozava!

— Sunt sigur că şi tu ai planuri mari, îmi răspunde, şi văd cum îi împietreşte chipul.

E limpede că nu s-a gândit când a vorbit. Nu vrea să ştie ce fac în seara asta. Dar acum, că a rostit aceste cuvinte, nu pot să scap fără să spun dacă am sau nu planuri.

— Voiam doar să zic... Aăă, ştii ce? Nu spune nimic!

— Da, bine! Nu spun nimic.

Dar până la urmă a nu spune nimic înseamnă a spune ceva, nu? Pentru că dacă într-adevăr nu ar fi avut de ce să-şi facă griji, i-aş fi zis simplu: „Nu, Sam, serios, nu ai de ce să-ţi faci griji.”

Doar că nu am spus asta. Şi o ştim amândoi.

Se uită la mine. Şi-mi dau seama că a ajuns la capătul puterilor. Nu mai poate face asta.

La revedere, Emma! zice în timp ce începe să răsu- c 5 pa voianul- Se opreşte însă după o clipă şi continuă: Ştii ăstrez mingea în terenul meu!

Ce vrei să spui?

c~ Dr C^n<^ sunt pregătit. Dar... nu mă suna tu! Ştiu ales dar 1 e să-mi spui ce ai ales după ce ai

—Prefera să-mi spui când sunt pregătit să ascult. u pot să te sun deloc?

Clatină din cap cu seriozitate.

— Te rog să nu o faci!

Atâta dram de control poate pretinde că are priei

sorţi. Ştiu că trebuie să i-l ofer. SuPra pro

— Cum doreşti! îi spun. Cum doreşti!

— Ei bine, aşa doresc! mai zice, încuviinţând cap din apoi calcă acceleraţia şi pleacă.

Pleacă.

îmi dau seama cât de frig îmi este, cât de frig este afară, şi mă întorc în fugă în librărie. îmi amintesc că mi-am lăsat sandviciul pe scaunul din faţă al maşinii şi nici măcar nu mă obosesc să îl iau de acolo. Nu mi-e foame.

Nici eu nu am luat micul-dejun. Se pare că pofta de mâncare a fost primul lucru care m-a părăsit.

Când intru, Tina bate pe casa de marcat nişte cărţi pentru două doamne mai în vârstă.

— Bună, Emma! mă salută. îţi aminteşti cumva când primim mai multe exemplare din noul roman al lui Ann Patchett?

— Marţea viitoare ar trebui, îi răspund, ca şi cum azi ar fi o zi normală, ca şi când aş putea să gândesc limpede. Doamnelor, dacă îi oferiţi Tinei un număr de telefon, eu sau ea vă vom anunţa când vom primi cărţile!

Zâmbesc şi apoi mă îndrept iute către încăperile din spatele magazinului. Mă aşez la biroul meu. îmi cuprind capul în mâini şi respir.

Mintea îmi alergă de la Sam la Jesse şi înapoi.

îmi tot spun că simt că nu ştiu ce fac, doar că ştiu exact ce fac.

Una e să o fac pe nevinovata cu ei, presupun. Dar trebuie să încetez să o mai fac pe nevinovata cu mine însămi.

Am de gând să îl aleg pe unul dintre ei.

Doar că nu ştiu pe care.

Dragoste şi Maine

Sau cum să dai timpul înapoi

LIBRĂRIA S-A ÎNCHIS ACUM APROXIMATIV 45 DE Minute. Am numărat încasările. Zona de vânzări a fost curăţată. TE ina a plecat acasă. Am terminat. Pot lua maşina şi pleca. Doar că stau în depozitul întunecat. Gândindu-mâ la Sam.

îmi sună telefonul, iar când îl ridic, văd că e Jesse. Pur şi simplu gândul la Sam îmi zboară din minte, înlocuit de ce) la omul pe care l-a înlocuit.

— Bună! mă salută Jesse când răspund. Mă gândeam să ne întâlnim la librărie.

— Oh! exclam, surprinsă.

Presupuneam că aveam să mă întâlnesc cu el la părinai mei acasă, odată ce îmi luam lucrurile.

— E bine?

— Sigur, îi răspund, ridicând din umeri. Da! E bine! sunt aici.

— Grozav! Pentru că sunt în faţa uşii. • – • i

Râd în timp ce mă îndrept spre partea din faţa a

,lbra^ţ — Vorbeşti serios? îl întreb, dar nu e nevoie sa t pundă pentru că, de îndată ce ies din depozit şi ma i spre zona comercială, îl văd prin uşile de sticlă.

are îi conturează silueta. Corpul, înveş- BeCU^.o jachetă groasă şi pantaloni lejeri, umple geamul, cântat mtr o s- intre.

Aprinde nu doar cu braţele, ci cu tor corpul, de P nevoie de mine toată, de parcă n-ar ma. indura sa parca are nevu. ¡im despărţi? o clipa macar.

Şi apoi mă sărută.

Dacă faptul că-i iubesc pe amândoi mă face un om rău, atunci cred că sunt un om rău.

___Aşadar... Mâine? îl întreb zâmbind.

___Mâine, încuviinţează el din cap.

— în regulă! Lasă-mă să-mi iau poşeta! De fapt, putem să ieşim pe aici. Maşina mea e în spate.

— E-n regulă, conduc eu.

Ii arunc o privire sceptică. Jesse flutură din mână.

— Hai! la-ţi lucrurile! Ne întâlnim în maşină!

Mă întorc şi îmi iau poşeta, apoi închid librăria şi urc în maşina lui. În ciuda faptului că nu ar trebui să conducă.

Uneori îmi fac griji că Jesse m-ar putea conduce direct în iad, iar eu l-aş urma, întrebându-l cu naivitate lucruri de genul ” ţi e cald? şi crezându-l când mi-ar răspunde că e bine.

Irebuie să ne oprim la părinţii mei, îi spun când sun- 111 pe drum. Trebuie să-mi iau nişte haine.

^ Desigur! Următoarea oprire, familia Blair!

sunt lntrăm pe a*ee' îmi ^au seama, doar după ce lumini prinse, că toată lumea este la Mărie şi Mike.

£-U SI leSQA – J

iau lucruril 6 lndreptarn sPre casa Părinţilor mei să-mi de la r J* e ŞI 1 avertizez că va trebui să ne luăm rămas-bun . 1 acasă la A4arie.

de parte Z1Ce el în dmP ce descui uşa din faţă. Cât de te casa lui Mărie?

— Aceea e casa lui Mărie! îl lămuresc, indicând să se uite. 1 uMe

Izbucneşte în râs.

— Uau! exclamă.

Mă uit cum priveşte în depărtare, undeva între Mărie şi a părinţilor mei. 83

— Fiica Librarilor loveşte din nou!

A trecut atât de mult de când nu mi-a mai spus cinev aşa! Pur şi simplu a devenit ¡relevant din mai multe motive

Se întoarce şi se uită la mine.

— Dar presupun că eşti Fiica Librarilor mai mult decât credeam, nu?

Zâmbesc, nesigură dacă o spune cu amabilitate sau nu.

— Puţin mai mult, poate.

Odată ce intrăm în casă, urc scările, îndreptându-mă spre vechea mea cameră, dar, când mă întorc să privesc în urmă, observ că Jesse este încă în prag, uitându-se lung.

— Te simţi bine? îl întreb.

Iese brusc din starea în care se afla şi clatină din cap.

— Da, categoric! îmi pare rău! O să aştept aici cât îţi iei ce trebuie.

Irm iau geanta şi adun lucrurile pe care le-am lăsat pe chiuveta din baie.

Când mă întorc jos, Jesse a căzut pe gânduri.

— E ciudat să observi că unele lucruri arată exact la ca înainte.

— Bănuiesc! replic în timp ce mă apropii de el.

— Parcă unele lucruri au mers înainte iară mine, ia tele s-au oprit în momentul în care am plecat, timp ce ieşim pe uşa din faţă. Adică, ştiu că nu este dar tot ce

s-a întâmplat în familia ta e că aveţi un

în rest, totul arată exact la fel. Chiar şi tabloul acela nOaat cu pisica- E exact în acelaşi loc.

C X şi Sam l-am ales pe Mozart pentru că arata exact ca iul cenuşiu din tabloul de deasupra unuia dintre divanele din casa părinţilor mei.

Dacă nu ar fi fost Sam, niciodată nu m-aş fi gândit să iau O pisică. Iar acum sunt o iubitoare de pisici. Acum câteva săptămâni, Sam mi-a trimis o poză cu o pisică stând pc un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, iar eu am râs aproape un sfert de oră.

îmi pun lucrurile în maşina lui Jesse şi ne îndreptăm spre locuinţa lui Mărie.

— Eşti sigur că eşti pregătit să-mi revezi familia? îl întreb.

— Absolut! îmi răspunde surâzător. Până la urmă, e şi familia mea.

Bat la uşa lui Mărie şi aud zarvă.

Cel care ne deschide e Mike.

— Emma! mă salută el, îmbrăpşându-mă, iar apoi se retrage puţin ca să putem intra. De două ori într-o zi. Ce răsfăţ! Jesse, e grozav să te vedem din nou! adaugă şi întinde mâna.

Cei doi dau noroc, apoi Jesse răspunde:

Plăcerea e de partea mea!

Pe vremuri, Jesse şi Mike îşi petreceau timpul împre- ună la reuniunile de familie, dar nu a existat niciodată un motiv ca interacţiunea lor să fie mai profundă, reducându-se mai degrabă la un politicos „Şi ce-ai mai făcut?” Nu au fost e° PCntrU că nici eu Mărie nu eram apropiate. Dacă sa au timpul înapoi şi să mă gândesc acum la asta, reia- box TnO' 3r PUtea fi asemănată cu cea dintr-un ring de făcâ'ndU-o^ne Mane ın rolul de luptători' iar soţii noştri nându-ne turnându_n<-- aPa gură şi detenni- u ne sa ne întoarcem în ring.

Intrăm şi-i vedem pe Mărie şi părinţii mei. Sophie •

s-au dus la culcare. în momentul în care toată lume ochii de Jesse, se ridică să-l salute. a Cu

Tata îi strânge mâna şi apoi îl trage într-o îmbrăţişare

— Fiule, nici nu ştii cât de bine e să te pot vedea din i Jesse dă uşor din cap, uşor copleşit.

Mama îl îmbrăţişează şi apoi se retrage, dar nu-i dă dru mul, strângându-l de umeri în timp ce dă din cap.

— Niciodată nu am fost mai fericită să văd o persoană’

Mărie îl îmbrăţişează sincer şi amabil, prinzându-l pe Jesse cu garda jos.

Mă uit la el cum zâmbeşte şi încearcă să iasă din impas cât mai politicos cu putinţă. Nu se simte deloc confortabil şi încearcă disperat să o ascundă.

— Am vrut doar să ne oprim şi să ne luăm la revedere. Probabil ar trebui să o luăm din loc! spun.

— Unde mergeţi? mă întreabă Mărie.

Am presupus că tata avea să anunţe pe toată lumea, dar, din câte se pare, nu a facut-o. Sunt surprinsă de cât de încet se duce vorba în familia mea.

— Mergem în Mâine pentru câteva zile, îi lămuresc.

O spun ca şi cum asta ar fi ceva perfect natural. De parcă nu aş avea un logodnic. De fapt, poate nici nu am un logodnic. Nici nu mai ştiu ce mai am.

— Oh, bine! face Mărie pe un ton care parcă îl oglindeşte pe al meu. Păi, sper să vă distraţi!

Mă aţinteşte cu privirea puţin cam prea îndelung, cerce- tându-mă cam prea atent. Mesajul este clar. Vrea detalii cât de curând. Fără îndoială pentru că îi

pasă de mine, mă aventu- rez să cred, pentru că povestea asta începe să devină P,ca””e

__ Mulţumesc! îi spun, iar felul în care o privesc n a <* înţeles că voi avea grijă să fie ea prima care să afle ce e de ş

. $ophie şi Ava apar ţopăind pe scări, ţinându-se de ' °Sophie poartă pijama termică verde marin, disperată ^descopere ce“* cu toata a£’taVa asta- Ava are pijama galben 53 rtocaliu, din seturi diferite, şi vine mai degrabă târâtă.

^Când ajung cam la a treia treaptă de jos, se opresc. Ava se aşaza Cu o mână, Sophie îşi fereşte ochii de lumina puternică şi îi mijeşte un pic.

__Bună! le spune Mărie cu blândeţe. Voi două ştiţi că nu ar trebui să fiţi treze la ora asta.

Mă uit la Jesse, care o priveşte pe Mărie cum îşi însoţeşte cu semne fiecare cuvânt pe care îl spune.

lata se ridică.

— Le culc eu! se oferă el. MLi-ar plăcea să-mi petrec ceva timp cu nepoţelele mele.

Jesse se uită când tata face semnele pentru cuvintele „culc” şi „nepoţele”. Apoi tata o ia pe sus pe Ava, iar pe Sophie de mână, şi dispare sus pe scări.

— Bine! spun. Pe curând!

Jesse îşi ia rămas-bun de la toată lumea în timp ce îl apuc de cealaltă mână şi îl conduc afară. Când ajungem pe stradă, Jesse pare dus pe gânduri.

Totul în regulă? îl întreb.

Jesse revine la realitate.

Poftim? Da! Absolut! îngaimă.

La ce te gândeşti?

Presupun că va întreba despre limbajul semnelor sau despre ,rnplantul cohiear, dar nu o face. Nici măcar nu menţi- °nează faptul că fetele au deficienţe de auz. în schimb, îmi spune:

Nu ştiu... E doar... uau!

Ce anume?
Acelea sunt nepoatele melc.

POFTA DE MÂNCARE MI-A REVENIT CHIAR ÎNAINTE SÂ ajungem Ia graniţa cu Massachusetts. Eu şi Jesse am trecut pe la un fast-food, iar acum ne-am oprit pe marginea drumului.

Mănânc un hamburger şi cartofi prăjiţi.

Jesse a comandat un cheeseburger cu bacon şi o cola, dar abia s-a atins de ele.

— Cred că ne-am mai oprit aici şi altădată, spune el.

— Exact aici? îl întreb.

încuviinţează cu o mişcare din cap.

— După balul de absolvire.

Izbucnesc în râs. Balul de absolvire pare că a avut loc acum o veşnicie. Le-am spus părinţilor că aveam sa fim la prietenii noştri acasă, dar am plecat devreme şi am condus până la cabana spre care ne îndreptăm acum. Eu şi Olive trecuserăm pe la Victoria's Secret cu o săptămână înainte, ea încercând să găsească un sutien care să se potrivească cu rochia pe care urma să o poarte, iar eu aventurându-ma spre lenjerie de femeie matură şi cumpărându-mi nişte chiloP negri, cu barete, pe care i-am păstrat pentru seara balului-Aceea a fost prima dată când am încercat cu adevărat

să fiu

nici nu a observat în seara aceea. Nu îi păsa decât şi că nu ne aude şi nu ne opreşte nimeni.

^Uneori, când mă gândesc la ce am purtat la bal, mă în- fde ce ni şi Olive nu aţi încercat să mă opriţi. Tii minte avut tatuaje temporare cu fluturi pe tot corpul?

Izbucneşte în râs.

—_Sincer, mi s-a părut sexy. Tii minte, aveam doar 1 8 ani?

____cred că îţi aminteşti cât de ieftin arătam.

_îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri, mă asigură. Ai fost cea mai sexy fată de acolo.

Dau din cap şi termin hamburgerul, mototolind ambalajul şi aruncându-l în pungă.

— Stai! îi spun. Cred că am o poză! Trebuie să-ţi amin teşti cu adevărat despre ce vorbesc. Trebuie să recunoşti că a fost de prost-gust.

Râde în timp ce mă întorc şi înşfac geanta pe care am pus-o pe locul din spate. O trag în poală şi cotrobăi prin ea, găsind plicul pe care l-am luat din apartamentul meu şi căutând poza despre care vorbesc. Nu o găsesc imediat, deşi Ştiu că este acolo.

^runc geanta înapoi pe bancheta din spate şi răstorn conţinutul plicului în poală.

Uau! exclamă Jesse. Ce sunt toate astea?

Doar nişte chestii de-ale tale, de-ale noastre, îi explic, ucruri pe care le-am păstrat.

Pare mişcat.

Uau! exclamă.

Se uitat nicio clipă. N-aş putea să te uit vreodată, hârtiile° Chpă mine şi a Poi în Poală> la fotografiile şi Pe care le-am păstrat.

poză dingrănJadg n?tientiZeZe " SPUS' Schimb' ia °

— Este de la Revelionul petrecut la Amsterd arn^ mâ întreabă.

încuviinţez din cap.

În noaptea aceea, am sărutat alţi oameni la miezul ţii, pentru că ne certaserăm. La 00.07, ne-am împăcat aleta unui bar murdar din De Wallen, sărutându-ne

deasupra chiuvetei. Fotografia este un selfie făcut la primei'* ore ale dimineţii, când mine stăteam amândoi pe o bancă de pe malul râului.

Jesse ridică un instantaneu cu noi în vârful unui munte din Costa Rica şi o poză cu el pe o plajă din Sydney. Poţi spune cu uşurinţă că eu sunt cea care a făcut poza. Iţi poţi da seama, doar din zâmbetul de pe chipul lui, cât de mult mă iubeşte.

— Doamne, uită-te la noi! exclamă.

— Ştiu!

— Iţi aminteşti când a fost făcută această fotografie? mă întreabă apoi, arătându-mi-o pe cea cu el de pe plajă.

— Normal!

— A fost ziua în care am decis că nu ne vom face niciodată un plan de rezervă, astfel încât să trebuiască să ne urmăm visurile.

— Dacă ţin minte? Aveam de gând să ne luăm slujbe care să ne permită să vedem lumea.

— îmi amintesc...

Mai răsfoiesc câteva poze până găsesc alt plic. Este scris de mână şi îi este adresat. Este scrisoarea pe care i-am scris o înainte să ies la întâlnirea mea cu Sam. O dau deoparte, per mîţându-i să-şi croiască drum, fără să fie observată, înapoi plicul mai mare din care a ieşit.

Apoi găsesc fotografia pe care o căutam. Balul nostru absolvire. Eu şi fluturii mei! w p

— în regulă! Uită-te la această poză şi zi-mi adevăru

- în faţa line' ferestre mar* de sticlă, cu vedere asupra Boston. Luminile oraşului se zăresc undeva, în fun- ora? f pcre îmbrăcat într-un smoching ieftin şi are la bu- J.J. Jesse ~ j „

• w floarea pe care i-am pnns-o pe când eram în curte, ^privirile părinţilor noştri. Sunt chiar lângă el, întoarsă în lateral, dar privind la aparatul foto. Port o rochie roX, strălucitoare, şi prea multe agrafe în păr, iar pe spate ani o serie de tatuaje temporare cu fluturi deja decolorate.

O victimă a modei de la începutul anilor 2000, ce mai! Jesse

începe imediat să râdă.

_O, Doamne! exclamă. Arătai de parcă aveai un fel de boală de piele!

încep să râd.

— Nu, doar fluturi falşi.

— îmi amintesc că m-am gândit că fluturii ăia sunt cel mai sexy lucru pe care îl văzusem vreodată.

—Oh, iar eu îmi amintesc că mă consideram cea mai tare fată de la bal, chestie care nu face decât să ne arate că lucrurile nu sunt întotdeauria aşa cum ni le amintim.

Jesse ridică privirea la mine, încercând să vadă dacă am vrut să spun ceva cu asta. Hotărăsc să ignor cât de mult se potrivesc vorbele pe care le-am rostit cu ceea ce trăim.

Dar ţie, adaug, ţi-a ieşit. Chipeş atunci! Chipeş şi acum! Jesse zâmbeşte şi apoi se întoarce spre volan, pregătin- du-se să pornească. Adun restul obiectelor din plic şi încerc Sa le pun pe toate aşa cum au fost. Dar unele cad la podea, iar altele se agaţă, nedorind parcă să fie înghesuite din nou.

Ridic ce-a căzut, inclusiv inelul meu cu rubin, pun totul loc în plic şj apoi arunc pachetul pe bancheta din spate. la atljnci văd că am lăsat ceva pe consola dintre noi.

Rste un articol vechi de aproape patru ani din *Beacon.*

«Localnicul Jesse Lerner, dispărut.”

Lângă titlu, o fotografie veche cu băiatul de în picioare, în curtea părinţilor lui şi făcând cu mâ^'Stân<i care e intactă. a c*reapţj

Eram încă în LA când a fost publicat articolul copie a lui a ajuns la mine la scurt timp după ce mă° sem în

Massachusetts. Am vrut să o arunc dar n., 'ntOrse' 5 1
am niiH
Nu m-am îndurat să scap de vreun lucru, oricât de neînse nat, care avea poza lui pe ea sau care îi purta numele pre puţine lucruri îmi mai rămăseseră de Ia el.

Iau articolul şi îl împăturesc în două, aşa cum a stat în plic ani la rând.

Jesse îmi urmăreşte mâinile în timp ce o fac.

Ştiu că l-a văzut.

II pun pe bancheta din spate, alături de plic. Când mă întorc şi deschid gura să-i spun lui Jesse despre asta, el se uită în altă parte şi porneşte maşina.

Nu vrea să vorbească despre asta.

Treci vreodată peste pierderi? Sau pur şi simplu găseşti înăuntrul tău o cutie suficient de mare pentru a le ascunde? Le vâri acolo, le împingi în jos şi tragi capacul peste ele? Te străduieşti în fiecare zi să ţii cutia închisă?

M-am gândit că poate, dacă aş împinge acolo durerea su ficient de mult şi aş ţine cutia suficient de bine închisa, chi nul s-ar evapora de la sine şi, dacă aş deschide cutia într-o aş descoperi că e goală şi că toată suferinţa pe care am pu tat-o cu mine a dispărut. ~

în clipa asta stau în maşină şi încep să cred ca cutie a fost plină în ultimii trei ani şi jumătate. Sunt de sigură că e pe cale să cedeze capacul şi mi-e frica sa ce se ascunde în interior.

La urma urmei, şi Jesse are o cutie.

Iar a lui este mai bine închisă decât a mea.

CABANA FAMILIEI LUI JESSE!

Nu credeam că aveam să mai văd locul ăsta.

Dar iată-mă aici! . .

Este aproape două dimineaţa. Drumul pana aici a ost atât de liniştit, încât ai fi crezut că este un oraş-fantoma.

Vila, o casă cu o formă ciudată care seamănă mai degraba cu o cabană supradimensionată, este caldă şi primito pereţi din lemn, ferestre mari, verandă de jur împrejur Da impresia uşor nepotrivită că înainte a fost o casă mică, suportat o serie de completări.

Nu există niciun bec aprins pe proprietate, aşa ca Jesse lasă faza lungă aprinsă pentru a putea să ne ducem ucr în casă

îmi iau geanta. Jesse scoate câteva lucruri din port g

îndreptăm spre uşa din faţă.

— îţi e frig? mă întreabă în timp ce îşi face c e cheia. O să fac focul după ce intrăm!

— Sună grozav! îi răspund.

Cheia se răsuceşte în broască şi face c ic, c ar clinteşte. Jesse trebuie să se împingă un pic m e. . -
deschidă.

Când uşa cedează în sfârşit, primul lucru care* atenţia este familiarul muşchi asemănător lcninu|3tra^

Jesse intră, aprinde toate luminile şi dă drumul |* înainte să apuc să-mi las lucrurile jos. 3 Caldiiri

— Fă-te comodă, mă duc să sting farurile!

încuviinţez din cap şi îmi frec mâinile, încercând w le încălzesc. Mă uit în jur la şemineul de piatră şi mobil’ de cabană şi la păturile care acoperă majoritatea scaune^' Barul este aprovizionat cu sticle cu alcool pe jumătate goa|e Scările din scânduri de lemn sunt atât de vechi, încât îţi poţi da seama că scârţâie doar privindu-le.

Nu există nici măcar un singur lucru la acest loc care să mă surprindă, nici măcar unul care să mi se pară deplasat atunci când fac o comparaţie cu propriile amintiri, cu excepţia faptului că sunt o altă persoană decât eram ultima dată când am venit aici.

Cred că înţeleg un pic cum trebuie să se simtă Jesse acum, că a revenit acasă. înţeleg ce a vrut să spună când eram acasă la părinţii mei, cât de ciudat este că unele lucruri se schimbă, în vreme ce altele nu o fac aproape deloc.

Jesse intră şi închide uşa.

— Ar trebui să se încălzească în câteva minute! ma asi gură. Cred! Deşi e de la sine înţeles că nu am mai fost aici de ani buni.

— Ultima dată când am fost aici s-a întâmplat...

— La nunta noastră, îmi termină Jesse fraza.

Zâmbesc, amintindu-mi. Zâmbeşte şi el. După recepP ’ noi doi am petrecut noaptea la han, aşa că, de fapt, u oară când am trecut pe aici a fost când am făcut sex frac, iar eu, în rochia mea de mireasă — pe

hiatul de u tărie, aflat acum chiar în stânga mea. îmi amintesc romantic mi s-a părut. Acum mă simt destul de stan)

. ne blat. Acolo pregătesc oamenii mâncarea! Acut sex pc fi fost în mintea noastra?

Ce ziceai foc? îl întreb. ~

' vr ocup imediat, îmi răspunde în timp ce se îndreaptă

rfşenuneul plin de praf şi gol, cu o grămadă de lemne '^pnvesc în timp ce se mişcă. Mă uit cum alege bucăţile l)c lemn şi apoi le stivuieşte. îl văd cum scapără un chibrit.

— Eşti obosită? Vrei să mergi la culcare?

— Nu! îi răspund, clătinând din cap. Sunt ciudat de treaza. Tu?

îmi face semn cu mâna.

— îmi este greu să mă adaptez la diferenţa de fus orar.

— Corect!

Păşeşte spre bar.

— Atunci, poate un vin?

— Gin? îi propun în schimb.

— Oh, OK! în regulă!

Inii toarnă un pahar de Hendrick’s. îşi toarnă şi el unul. Mă aşez şi iau pătura atârnată de spătarul patului.

Se apleacă sub bar şi scoate o tavă cu gheaţă din lada fri- ^re buie să o lovească de blat ca să iasă afară cubu- nle de gheaţă. mai 3re C* aU trecut ^un b poate ani, de când cineva n-a este Cockta11 în acest loc’ spune Jesse. Gheata nu

toc maj de nota 10.

Râd.

regulă, sincer!

"Uneşte în ţ]33113™1 Ş1?* pUne îos‘ Se aProP'e de foc şi scor- '«soţit de Un e vi CU V u a i tra,uL Acesta începe să capete putere, haruL îi fac sem let – 3nd’ Mă îndre Pt de s Pate mu iau pa- emn sa Ş'-l ia şi el pe al !ui.

În cinstea ta! toastez.

În cinstea noastră!

Zâmbesc şi toastăm. Dau peste cap un sfert din pah încearcă şi Jesse să facă la fel, dar tresare.

— îmi pare rău! se scuză, clătinând din cap. A trecut veşnicie de când nu am mai băut alcool.

— Nu-ţi face griji! îl liniştesc, apoi dau peste cap şi restul de băutură. O să te ajut să recuperezi!

Curând, focul încălzeşte toată camera. Conversaţia, care uneori lâncezeşte, devine mai vie pe măsură ce alcoolul preia controlul. Pe negândite, ne amintim ce gust oribil a avut tortul de la nuntă şi îmi dau seama că am băut trei pahare de Hendrick’s.

Jesse stă la un capăt al canapelei, cu picioarele pe măsuţa de cafea. Eu stau la celălalt capăt, cu picioarele sub mine. Mi-am scos pantofii, iar puloverul zace pe podea.

— Iar acum, spune-mi, ce ştampile ţi-ai mai adăugat în paşaport?

îmi pare rău să-l dezamăgesc.

— De fapt, niciuna. Niciuna de când ai plecat tu.

Este clar surprins.

— Nici măcar în sudul Italiei? mă întreabă, le pregăteai pentru articolul acela despre Puglia.

— Ştiu, îi răspund. Doar că... Ştii, viaţa m-a trimis în altă direcţie.

Câteva clipe, rămânem tăcuţi, apoi Jesse se apleacă un pic în faţă, cu corpul spre mine.

— îmi pare rău că am acceptat jobul ăla! spune. îmi pare rău că te-am părăsit! La ce Dumnezeului mă gândeam? Sa plec cu o zi înainte de aniversarea noastră?

— E-n regulă! îi răspund.

sî adaug .îmi l’are ”VÎos't«"’Scuzele doar ar
' re r(1 „ mă poc *şi nesigure părp*
“ ”ts

«n. >. o '"reşo P-meva în fiecare zi ,i apoi
- Ai ,d“s ^Xd'¿gl acea persoană? mă întreabă.
- 'jftX mi se pare că asta-i tor ce şnu, .. ras_ pMld. încă nu-mi vine să cred că roate astea sunt reale. Ca 6 — Ştiu. Nici mie nu-mi vine să cred, spune Jesse. Mă prinde de mână şi o ţine într-a lui, apoi remarcă: Te-ai tuns!

Mă trezesc că mâna mi se îndreaptă spre ceafa, apoi în jos, acolo unde se termină linia părului. O fac de parcă aş fi prea timidă să am o coafură atât de îndrăzneaţă. Ceva în felul în care mă mişc mă irită. De parcă nu sunt în totalitate eu, de parcă aş juca un rol.

- Da! încuviinţez şi remarc o anume asprime în tonul meu, pe care îl înmoi: Acum câţiva ani.

-Stiu'r>ma-blOn.dı PăFU1 tăU nU era Chiar b,ond înainte, •ptiu. Dar inii place.

= teıam La aeroport.

- de ai c°borât din avion

~cX C ıı”mıı timp ““■

lut”'

“s’

5tiu Că, dacă spun da, nu mai există cale de întoarce vor schimba pentru totdeauna între mine Sam.

Dar ştiu şi ca este inevitabil lucrul despre care vorbim oi ace sex cu el, fie că se va întâmpla în clipa asta fi mâine, fie peste două săptămâni.

Se va întâmpla.

Vreau să ştiu cum e Jesse acum – o dorinţă sporită de amintirile pe care le am despre cum era atunci, înainte.

îmi dau seama de consecinţe. Ştiu cât m-ar putea costa asta.

Dar o voi face oricum.

— Şi eu cred la fel! îi răspund.

Zâmbeşte şi apoi izbucneşte în râs.

— Atunci ce naiba facem aici jos? mă întreabă.

Se ridică şi îmi întinde mâna, ca un gentleman.

Râd şi o accept, dar în momentul în care sunt în picioare, Jesse mă ia pe sus şi mă ridică în braţe.

— Când ai facut-o ultima dată într-un pat dublu? mă întreabă.

Este o glumă. Şi ştiu că nu trebuie să răspund, dar încep să mă întreb dacă nu cumva este un semn rău faptul că depistez atât de des adevărul.

Jesse se repede din living spre scări.

— O, Doamne! strig, uimită de cât de uşor se poate mişca prin casă cu mine în braţe. O să mă scapi!

Nu mă ascultă. în schimb, urcă scările câte două trepte deodată. împinge uşa către camera care cândva era a lui. Mă aruncă pe pat şi aterizează deasupra mea.

Nimic din ce am făcut vreodată nu mi s-a părut atat t familiar ca asta, să fiu sub el, să-i simt buzele peste ale me şi mâinile alergându-mi pe trup.

îmi descheie cămaşa şi trage de ea.

Corpul mi s-a schimbat de când a plecat, un proces oarecum natural, dar nu mă simt timidă sau jenată. Mă simt re^gorată. De parcă îmi doresc să fiu cât mai goală posibil, cât mai repede posibil – de parcă aş vrea să mă înfăţişez lui pe de-a-ntregul.

Mă uit cum îşi scoate cămaşa în vreme ce-şi ridică braţele şi o trage în sus. Sunt surprinsă să văd că este şi mai slab decât mi-am imaginat şi că există o încurcătură de cicatrici decolorate pe jumătatea stângă a trunchiului său. Arată ca nişte fulgere legate în noduri. Suferinţa şi greutăţile îi sunt atât de vizibile pe trup!

— În toţi acei ani în care mi-a fost dor de tine, îmi spune în timp ce îşi plimbă uşor nasul peste clavicula mea, mi-a fost dor de chipul, de vocea, de râsul tău.

Corpul îmi este fierbinte, iar faţa, îmbujorată. Senzaţia pe care o am când mâinile îi aleargă pe trupul meu este mult mai plăcută decât îmi amintesc. Corpul lui se potriveşte fără efort cu al meu, ca şi cum mâinile şi picioarele noastre s-au format unul în jurul celuilalt, unindu-se şi desprinzându-se.

Îmi desface nasturele blugilor cu o mişcare din încheietura mâinii.

Dar mai mult decât orice, mi-a fost dor să te simt, a auga în timp ce-mi trage blugii de pe mine, luptându-se la început cu ei în jurul şoldurilor şi apoi aruncându-i prin cameră.

Fără o vorbă, şi—i scoate şi pe ai lui.

Se întinde pe spate şi îşi lipeşte trupul de al meu.

Mi-a fost dor de felul în care îţi simţeam mâinile pe !Pate' reia apoi. Şi de felul în care picioarele ţi se încolăceau ,n jurul meu.

Mă mişc uşor, invitându-1.

Şi atunci mă pierd.

Nu mai sunt nimeni altcineva decât Emma care îl' pe Jesse Lerner, acea Emma care am fost atâta vremeU

Iar când ne mişcăm împreună, respirăm împreună tâ jim împreună, îl aud şoptind: *

— Emma!

— Jesse! şoptesc.

Stăm întinşi în pat.

Goi.

încurcaţi în cearşafuri şi acoperiţi de sudoare.

În timp ce ne odihnim îmbrăţişaţi, îmi amintesc de toate celelalte dăţi când stăteam întinşi unul lângă celălalt, trăgân- du-ne răsuflarea, cu mâinile şi picioarele împletite. Ani învăţat cum să facem asta împreună şi ne-am explorat unul pe celălalt. Ne-am iubit şi ne-am dorit când nu ne pricepeam la asta şi am căpătat experienţă împreună, în tandem.

Acum suntem grozavi la asta! Mai buni decât am fost vreodată. Chiar dacă am terminat, mă rostogolesc peste Jesse şi o luăm de la capăt.

îmi răspunde cu uşurinţă, lipindu-se de mine şi gemând. Respiraţia îi miroase a acru. Părul îi miroase a murdar. Aşa îmi place cel mai mult de el.

— Din nou! îmi cere.

Nu e nici o întrebare, nici o comandă. Mai degrabă tui fapt simplu, observat. O vom face din nou. Trebuie să fi[111] din nou mai aproape. Suntem din nou aici.

Iar de data asta pasiunea nu se mai aseamănă cu o casa care arde, ci cu o flacără constantă, fierbinte şi caldă.

Niciunul nu se grăbeşte. Niciunul nu s-ar putea grăbi nici dacă ar vrea.

Ne mişcăm încet şi calculat.

Mai mult decât orice, îmi place senzaţia pielii lui pe pielea mea, senzaţia că piepturile ni se ating pentru scurt timp înainte de-a ne îndepărta din nou.

Chiar acum, în acest moment, sunt uluită că sunt capabilă să fac sex cu altcineva. Că lumea nu mă opreşte – nu m-a oprit. înainte să-l pierd pe Jesse, sexul mi s-a părut întotdeauna ceva ce inventaserăm noi. Acum, că s-a întors, acum, că e din nou aici cu mine, mă întreb ce nebunie m-a cuprins de am crezut că m-aş putea simţi la fel de bine cu oricine

altcineva.

Ceea ce simt, ceea ce facem, toate acestea îmi trimit semnale prin tot corpul, ca o doză de cofeină, o doză de zahăr, ca arsura alcoolului. îmi simt creierul reconectându-se.

Asta îmi doresc!

Asta mi-am dorit mereu!

Întotdeauna mi-o voi dori.

Adormim pe la şase dimineaţa, în timp ce soarele trezeşte restul lumii.

MĂ TREZESC CÂND AUD SCÂRŢÂITUL UŞII DIN FAŢĂÎN. chizându-se şi bubuitul pantofilor pe podeaua din interior, îmi deschid ochii grei de somn şi descopăr că nu e nimeni în pat lângă mine.

Mă rostogolesc încet dintre cearşaf, îmi găsesc chiloţii şi îi îmbrac, apoi îmi pun cămaşa pe care a purtat-o ieri jesse. Cobor scările şi simt miros de cafea.

— lată-te! mă salută Jesse din bucătărie.

Se apropie şi mă ridică în braţe. îmi înfăşor picioarele în jurul lui. îl sărut. Are gust de mentă, iar asta îmi aminteşte cât de oribilă îmi e respiraţia dimineaţa. Mă uit la ceâ * la cuptorul cu microunde. E aproape două după-arruaza. i rog, respiraţia după-amiaza, cred. |a

Nu am mai dormit până atât de târziu de când ^ranlje facultate. Nu m-am îmbătat aseară, dar încă de la vârsta 29 de ani sau cam aşa corpul meu nu mai rezistă cine şn la băutură.

Mă îndepărtez de Jesse, iar el mă lasă jos.

— Cred că ar trebui să mă spăl pe dinţi, îi spun.
— Ai observat şi tu asta, nu? mă tachinează el.
— Hei!

îl lovesc uşor în piept şi mă trezesc întrebându-ma clacă iin lovit cicatricea care îi şerpuieşte pe corp, dacă este o zonă sensibilă, dacă l-am rănit. Vreau să aflu care e povestea acestor cicatrici. V reau să aflu dacă dinţii lui sunt în regulă după ani în care au fost lipsiţi de îngrijire dentară sau dacă suferă de carenţe de vitamine. Şi apoi, desigur, mai este şi degetul lui.

Totuşi, ştiu că nu pot pune întrebări despre asta. Am promis să nu pun.

Dar până la urmă va trebui să vorbească despre asta. Dacă nu cu mine, atunci cu altcineva. îmi dau seama că se preface că este în regulă, dar nimeni nu ar fi în regulă după o astfel de experienţă. Nu se poate preface pentru totdeauna.

— Glumesc! replică pe un ton liniştitor. Am aşteptat ani întregi să-ţi simt respiraţia de dimineaţă. Totul la tine, respiraţia de dimineaţă, părul ciufulit... îmi place totul.

Când a dispărut, i-am păstrat pieptănul luni în şir. Nu am vrut să arunc ceva pe care exista o părticică din el.

— Te iubesc, Emma! îmi spune. Vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieţii mele.

— Şi eu te iubesc!

Zâmbeşte. Feliile de pâine sar din prăjitor cu un zgomot puternic.

— în regulă! adaugă. Cafea, suc de portocale, pâine prăjită şi dulceaţă, şi am făcut rost şi de bacon pentru microunde. Voi fi sincer cu tine, chestia asta m-a năucit de-a dreptul. Bacon la microunde! Am înnebunit eu sau acum câţi va ani nu exista aşa ceva?

Râd în timp ce mă îndrept spre bucătărie.

— Cred că e o chestie relativ nouă!

— Mă gândeam eu! OK, acum aşază-te şi îţi voi pregăti ° farfurie!

-Dau! exclam impresionată.

Mă aşez în timp ce îl văd pe Jesse mişcându-se • cătăria mică de parcă întreaga lui viaţă ar depinde^111 Toarnă suc de portocale în două pahare. Scoate pâinea^* prăjitor. Ia dulceaţa de căpşune şi începe să caute un^ Apoi deschide pachetul cu bacon şi pune carnea pe o farft^ pe care o introduce în cuptorul cu microunde.

— Eşti pregătită pentru chestia asta? Din câte se pare vom avea bacon perfect crocant în doar câteva secunde.

— Sunt pregătită! Uimeşte-mă!

Izbucneşte în râs şi apoi ia două căni. Toarnă cafea în ele iar pe una mi-o întinde. Iau o înghiţitură chiar în timp ce cuptorul cu microunde scoate un bip.

Jesse se mişcă prin bucătărie, iar în secunda următoare e chiar lângă mine, punând pe blat două farfurii pline cu mâncare de pe care nu lipsesc felii de bacon perfect crocant.

Se aşază şi îmi atinge piciorul gol. Era o vreme când nu eram sigură unde mă sfârşeam eu şi unde începea el. Când vieţile noastre erau atât de îngemănate, când eram o singură fiinţă care popula două trupuri, încât terminaţiile inele nervoase abia reacţionau când mă atingea.

Acum însă nu mai sunt vremurile alea.

Aşadar, pielea mi se încălzeşte sub atingerea lui. Mâna i se plimbă absent pe coapsa mea, iar în încăpere parcă se face din ce în ce mai cald şi mai lumină.

Şi apoi îşi retrage mâna şi începe să-şi mănânce pâinea W • • W prăjită.

— Mic-dejun la prânz! spun. Fermecător!

are

— Ce mai e de zis? Sunt un tip fermecător! De asemenea, când am fost afară, am luat şi douăsprezece doze de cola dietetică, pentru că o cunosc pe Emma Lerner, iar Emma Lerner are nevoie de o cantitate constantă de aşa ceva în casă.

„ 1 emer nu mai beau cola

N-'" "’^i^ cum s5 mspund la oricare dinme

rg’ftp“ nimic altceva. Mă gândeam să ieşim în oraş.

Oh grozav! Sună minunat!

gândeam tu, eu, o sticlă de vin, poate homar.

Îl privesc surprinsă.

__ Suntem în Mâine, adaugă în chip de lămurire.

— Nu ştiam că mănânci crustacee, replic, dar în momentul în care vorbele îmi ies pe gură, îmi dau seama cât de stupid e sa spui aşa ceva.

— Nu-ţi face griji! mă linişteşte. Homarul va fi bun.

— Ei, atunci, grozav! Homar de Mâine şi vin să fie! Şi ce planuri ai pentru după-amiaza asta?

— Orice vrei tu, îmi răspunde, terminând ultima bucată de pâine prăjită şi dându-mi restul de bacon.

Ronţăi cu lăcomie. De fapt, vreau şi mai mult decât am în rarrurie.

— Orice? întreb.

— Orice!

“X” – X" ’”"P de C“d ™ avut o zi în <m“H«ză dm'eap1’'""1“""’'

Până la far? îi propun, iar e) în. RX''" XoX’ ' foartt **presupu.

¡*Sî5 sSspmun' osă fie

lau de mi – rnergem!

deja blugi şi o cămaşă, dar insist să poarte ceva mai cald Mă uit prin dulapuri după vreun hanorac vechi. Găsesc^* pulover în fundul şifonierului din dormitorul tnatrimoni^ Este crem cu kaki, cu un ren pe el. Evident a fost al tatălui M

— Poftim! îi spun în timp ce i-l întind.

îl ia şi se uită la el, apoi îl duce la nas.

— Nu glumesc când spun că miroase a naftalină şi a moarte.

Rad.

— Pune-1! Altfel vei avea pe tine doar o jachetă şi un tricou.

Şi-l trage, nu fără ceva repulsie, peste cap, şi apoi în jos, peste piept. După ce şi l-a aranjat, bate din palme.

— Spre far!

Ne îndreptăm către veranda din faţă, echipaţi cu haine, eşarfe şi cizme. E chiar mai frig decât mă aşteptam. Aerul îmi biciuieşte urechile. îi simt pişcătura în locurile expuse dintre eşarfa şi gât. Acesta este unul dintre singurele lucrun care îmi lipsesc de când nu mai am părul lung. Vara, parca îţi e mai răcoare când ai părul scurt, dar în asemenea momente, eşti expus.

— înainte? mă întreabă Jesse.

— înainte! îi răspund.

Vorbim despre familia lui. Vorbim despre facultate, liceu, lunile petrecute în Europa, despre luna de miere din India. Mă simt ca pe vremuri, versiunea aceea lipsită de griji a mea care a murit când am crezut că murise el. Dar ar fi o minciună să spun că sunt atât de captivată de discuţia noastra,

are

încât uit de frig! E imposibil să uiţi frigul!

Îl vedem în aburii pe care îi scoatem când respirăm. O simţim în oase. Buzele ne crapă, obrajii ni se acoperă de bă şici, umerii ni se cocoşează.

, în altul o. să ne încălzim. Ne ţinem

Ne strW® călduros al buzunarelor gecii lui Jesse. * ”!

'cicoare şi ne oprim acolo, lăsând căldura slaba

« *TrTaia' mă îmboldeşte, deşi sunt deja lângă el.

' m.i aproape, la pieptul lui. Mă mascara uşor pe ^meri'şi îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe bra- SP, me]e încercând să mă încălzească.

Îmi trece prin minte că amintirile mele despre el au fost un prost înlocuitor al realităţii.

Se spune că, atunci când îţi aminteşti ceva, de fapt iu aminteşti ultima dată când ţi-ai amintit acel lucru. De fiecare dată îţi aminteşti o amintire, o schimbi, chiar dacă numai un pic, învăluind-o în noi informaţii, noi sentimente, în ultimii ani fără Jesse, amintirile mele despre el au devenit o copie a unei copii a unei copii. Neintenţionat, am evidenţiat acele părţi din el care mi s-au părut remarcabile, iar restul pur şi simplu au dispărut.

A În copia unei copii, ceea ce mi s-a părut remarcabil a fost cat de mult îl iubeam eu, iar ceea ce a dispărut în fundal a rost cat de mult mă iubea el.

de mX-T™lm amintesc cum te simţi când ai parte de atât Mă * ra£oste» atât de multă de dăruire!

ceaamintedL Părea 1U∗ remarcabil când îşi adu-

- în reXu?lne- ™ ce anume s’a estompat.

Pentru totdeaunaPpnCjeSSe’ N“ PUtem rămâne aici> >a soare, ne încălzim. ’ r∘PUn Sa ,ncePem să alergăm spre far, să

A* drePtate!

- ∘ia^l,atrei UnU_Doi” ^ ghepard. p- ^0^

P Pot, doar-doar o să ţin pasul cu el.

În timp ce alerg, vântul îmi biciuieşte şi mai tare curând pieptul, braţele, picioarele încep să mi se •re/a^a'

Jesse îşi întoarce capul în spate şi mă priveşte alercrăm. ' Un,P <*

Şi apoi ajungem după curbă.

Chiar dacă încă sunt destul de departe, farul şi OCean | se oferă privirii în toată splendoarea lor. Contrastul dintr albul viu al turnului şi fundalul albastru-cenuşiu întunecat al apei este la fel de frumos astăzi cum era şi când ne-am căsătorit aici. Pe vremea când încă mai credeam că dragostea e simplă, căsătoria e pentru totdeauna şi că lumea e un loc sigur în care poţi trăi.

Oare putem să o luăm de la capăt aici, exact în acest loc?

— Te provoc la o cursă până la gard! îi spun, deşi ştiu bine că nu am nicio şansă să câştig.

Jesse ajunge la gard şi se întoarce, revendicând victoria. încetinesc imediat ce îmi dau seama că am pierdut. Mă apropii de el.

Aerul rece care îmi pătrunde în plămâni taie ca un cuţit, încetinesc; îmi liniştesc trupul. O peliculă de sudoare înu acoperă pielea, dar se răceşte şi dispare într-o clipă.

— Ai câştigat! îi spun în timp ce rămân lângă el şi î*111 sprijin capul de umărul lui.

Mă cuprinde cu un braţ.

Stăm lângă far, trăgându-ne răsuflarea şi privind oceanul mărginit de stânci. Asta e treaba cu Mâine! Apa stropeşte mai degrabă stânci decât nisip, mai degrabă culmi decât plaje.

Nu îmi pot imagina cum ar fi să trăiesc ani la rând

a re

pe pietre şi nisip şi folosind o barcă gonflabilă pe post de umbrar. E imposibil ca Jesse să se fi adaptat aşa de uşor precum prezintă el lucrurile.

Vre» să-l cred îmi doresc cu disperare să cred că e bine Adică, trebuie sa-l las sa faca totul în ritmul lui nu?

E minunat să te gândeşti că lucrurile pot fi Ja feJ de rru" fru moaşe ca odinioară!

-Aceea a fost cea „rai fericită zi din viaţa mea, îmi spune el. Cea în care m-am căsătorit cu tine aici, în f,B n,rur^

- Şi pentru mine la fel, îi răspund.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

- Pari atât de înfrigurată, că ai putea să te spargi'

- Mai am un p,c şi îngheţ, îi mâmuâsesc. N-ar mebui să ne întoarcem? încuviinţează din cap. — În 60 de secunde!

— OK! accept şi încep să număr: 60... 59... 58...

Apoi mă opresc. Doar mă bucur de privelişte şi de companie, o privelişte pe care nu am crezut că o să o mai văd vreodată, alături de un bărbat pe care credeam că l-am pierdut.

LUMÂNĂRI PE MASĂ. P1NOT GRIGIOÎN PAHARE. PÂINE caldă pe care am reuşit să o fărâmiţez pe toată faţa de masă crem. Şi un homar mic şi foarte scump pe farfurie. Pentru că decembrie nu este tocmai sezonul de vârf.

— Ce facem? mă întreabă Jesse.

Stă de cealaltă parte a mesei; poartă o cămaşă neagră cu mânecă lungă şi pantaloni gri. Eu m-am îmbrăcat cu un pulover roşu şi jeanşi negri. Niciunul dintre noi nu a adus haine destul de frumoase pentru cina de aici. Evident, şeful de sală a ezitat ceva înainte să ne ofere o masă.

— Nu ştiu! îi răspund. Mi s-a părut o idee bună, dar cred că pur şi simplu...

Se ridică şi îşi pune şerveţelul pe masă.

— Hai! mă îndeamnă.

— Acum?

Mă ridic în picioare.

Mă uit cum scoate câteva bancnote din apoi buzunar, mără o sumă rezonabilă şi pune banii m lui. Nu are cârduri de credit, cont bancar sau orice altă rnetodă de identificare. Pun pariu că Francine i-

pe masă, sub

■ răspunde. Acum! Viaţa-i prea scurtă pentru a " DS staurant oarecare, bând un vin pe care nu dam J mâncând Un h∘mar Care nU ne P13Ce' wre'maşină, iar eu sar pe scaunul pasagerului, închtând repede portiera. îmi frec mâinile. Tropăi. Tot nu reusesc să mă încălzesc.

L Vântul ăsta e îngrozitor! spune Jesse în timp ce porneşte maşina. ~ ~

M-am oferit să conduc de fiecare data când am fost m maşină cu el, dar continuă să mă refuze.

— încă mi-e foame! îi spun.

— Şi încă e devreme.

— Ar trebui oare să mergem la restaurantul italian şi să luăm nişte sendvişuri şi salată la pachet?

încuviinţează din cap şi iese din parcare.

— Sună bine!

Drumurile sunt întunecate şi întortocheate, iar după felul în care se leagănă copacii îţi poţi da seama că vântul nu are de gând să se domolească. Jesse opreşte încet în parcare provizată a restaurantului. Parchează şi opreşte motorul, and căldura pornită.

1 l"11'11 sPune- Mă întorc repede!

înÎntulde ?°rtiera ?i iese înainte să am timp să-i răspund. Pentru mine^11 al ma?lnii> am câteva clipe de răgaz

E'Hiai?urSdPentrU 3 Verifica teîefonul.

?i01ive,care Cup∘ane* M^aje de la Mărie

d,ntre ^ailuriLTî 5 CUm mă deSCUrC' Deschid cateva UîluI ^mis de Tina^ * Ş1 mă descoPar copleşită de

Dragii mei Colin, Ashley şi Emma,

Cu inima grea, ma vád nevoita sâ-mi dau demisia Eu şi soţul meu am decis să ne vindem casa şi sa cumpărăm un apartament departe de Central Square.

Din pâcate, asta înseamnă că voi părăsi Blair Books Desigur, pot rămâne la muncă pentru cele două săptămâni standard de preaviz.

Vă mulţumesc foarte mult pentru şansa pe care mi-aţi oferit-o de a lucra în minunata voastră librărie! A însemnat mult pentru mine!

Cu sinceritate,
Tina

Am mai avut angajaţi asistent-manageri înainte de Tina şi am ştiut dintotdeauna că vor fi şi după plecarea ei, dar îmi este greu să îmi imaginez că totul va merge ca uns după această demisie. Părinţii mei fac şi ei un pas în spate în lunile următoare, iar asta înseamnă că totul va cădea pe umerii mei — şi numai ai mei — în viitor. În orice altă zi, cred că probabil m-aş gândi la asta, dar tot ce pot face în clipa de faţă este să ignor e-mailul cu pricina. îl arhivez şi ajung la următorul mesaj din Inbox. îmi dau seama repede că este legat de locul unde va avea loc nunta:

Stimată doamnă Blair,

Documentele noastre indică faptul că aţi cerut lămuriri în legătură cu taxa de anulare pentru evenimentul programat pentru 19 octombrie anul viitor. După cum am discutat la întâlnirea iniţială, ne rezervăm dreptul de a reţine în întregime

suma depusă.

Totuşi, aşa cum am *precizat* şi la acea *vreme, week- endul* în discuţie este unul extrem de solicitat. întrucât un număr mare de cupluri şi-a manifestat interesul pentru data respectiva, conducerea a fost de acord sâ vâ restituie jumătate din suma depusa daca anulafi înainte de sfârşitul lunii.

Sper câ aceasta informaţie răspunde la întrebarea dumneavoastră!

Cu sinceritate,
Dawn

Nu am contactat-o pe Dawn. Ceea ce înseamnă că există o singură explicaţie.

Sam este cu adevărat pregătit să mă părăsească.

Sunt cu adevărat pe punctul de a-l pierde.

Nu aşa ar trebui să meargă viaţa mea! Nu aşa ar trebui să arate Lnboxul meu!

Ar trebui să am mesaje de dragoste. Ar trebui să am poze cu pisici şi e-mailuri despre catering şi invitaţii.

Nu mesaje de la Carriage House care să mă anunţe că logodnicul meu este la câteva clicuri distanţă de a ne anula nunta, că l-aş putea pierde, că aş putea pierde un om minunat din cauza confuziei din mintea mea, din cauza inimii mele tulburate.

C'e caut aici, în Mâine?

Mi-am pierdut minţile?

Dintr-odată, mă simt copleşită de dorinţa de a trece pe

- * - r acum j)ar,

aş putea

Dintr-odată, i ------------------- - *-

scaunul şoferului şi a conduce acasă la Sam chia dacă aş face-o, dacă m-aş întoarce la el chiar acum, spune cu sinceritate că nu m-aş mai gândi la Jesse?

Dacă merg acasă la Sam, trebuie să o fac având u-
gerea că nu-l voi părăsi niciodată. Măcar atât îiconvin-
datorez! Adică... îi datorez totul! Să-l iau în serios şi să nu mă joc cu

el, măcar atât pot să fac. Şi sunt conştientă că nici nr
situaţia asta s-ar putea să nu fie suficient. rin

lubindu-i pe amândoi, nu mai sunt sigură de niciunul nefiind sigură, s-ar putea să îi pierd pe amândoi.

În împrejurările potrivite, dragostea romantică este lucru frumos.

Dar aceste împrejurări sunt atât de... specifice şi de rare nu?

Rar se întâmplă să iubeşti persoana care te iubeşte, sa iubeşti *doar* persoana care te iubeşte *doar* pe tine. Altfel, cineva se alege cu inima frântă.

lotuşi, cred că acesta este principalul motiv pentru care dragostea adevărată este atât de atrăgătoare! E greu de găsit şi de păstrat, la fel ca toate lucrurile frumoase, de altfel! Ca aurul, şofranul sau aurora boreală!

— Băieţii dinăuntru au zis că în noaptea asta va ninge, spune Jesse în timp ce urcă înapoi în maşină cu o pizza în mână. Am luat cu pepperoni şi pizza cu ananas, preferata ta.

îmi pune pizza în poală.

Simt cum încerc să schiţez un zâmbet surprins. Nu pot mânca brânză.

— Grozav! îi răspund.

Şi apoi plecăm, întorcându-ne la cabană pe aceleaşi străzi acoperite de zăpadă. Acum virează cu încredere, ca un bărbat care ştie cum să se descurce.

Totuşi, drumurile sunt întortocheate, iar el virează

când te aştepţi mai puţin. Mă trezesc apucându-mă de mânerul de deasupra capului nu o dată, ci de două ori.

— Crezi că poţi încetini? îl întreb după ce mi se întanv plă a doua oară.

Mă uit la vitezometru. Circulă cu 80 de kilometri la ora într-o zonă în care limita e de 50.

- E-n regulă, spune el. Situaţie e sub control' Anoi uită scurt la mine şt zice, zambindu-mi: *Trăieşte* ci • 7 Mă relaxez, deşi mergem la *fel de repede* D *f* PUPn ' »« de confortabil în n,aţină, tacât sunt s„ '
«d stranele unet ,nas,„, de poliţie în spatele „ostn,

Jesse opreşte încet, dar fără să mai amâne

Inima bate să-mi spargă pieptul.

Conduce fara *permis.*

Fără niciun act.

—Jesse! îngaim, iar vocea mi se zbate între şoaptă panicată şi glas gâtuit de spaimă.

— Va fi bine! îmi spune.

Este atât de încrezător în toate privinţele!

Aşa a fost mereu. Mereu a crezut că totul va fi bine.

Doar că se înşală, nu? Nu întotdeauna va fi totul bine. Pe lumea asta se întâmplă lucruri îngrozitoare. Şi trebuie să faci totce-ţi stă în putinţă pentru a le preveni.

Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă de poliţie, vine la geam pe partea lui Jesse şi se apleacă.

Bună seara, domnule! îl salută poliţistul.

Are o tunsoare regulamentară şi o atitudine ce denotă jrmitate. E scund şi are faţa rasă, cu trăsături dure. Părul şi
arŞi sprâncenele au început să îi încărunţească.

Bună seara, domnule poliţist! îi răspunde Jesse. Cu ce va Pot ajuta?

trebuie să faci virajul cu ceva mai multă precauţie pe asta, fiule! îl sfătuieşte bărbatul.

Ua, domnule!

Permisul şi talonul!

Je^ abi^da U – C○Şmar!

t0rPedousi' rC3-arata Vreo ez,tare- Se aplecă în faţă spre lnŞ acă mai multe acte. I le înmânează agentului.

— Suntem la începutul unei furtuni. Nu poţi condu ca şi cum ar fi mijlocul lunii iunie, comentează poliţjstu| / timp ce ia documentele de la Jesse şi le cercetează.

— Am înţeles!

— Şi permisul?

Ofiţerul se uită în jos, direct la Jesse. îmi feresc privirea. Nu suport asta.

— Nu îl am! spune Jesse.

— Poftim?

— Nu îl am, domnule! răspunde Jesse.

De data asta îmi dau seama din vocea lui că se luptă să-şi păstreze calmul.

— Ce vrei să spui că nu îl ai?

Pur şi simplu izbucnesc. Braţele încep să mi se mişte singure. Iau plicul pe care l-am lăsat în maşină când am condus până aici.

— Domnule poliţist, tocmai s-a întors după ce a naufragiat.

Agentul se uită la mine uluit. Nu pentru că mă crede, ci pentru că nu îşi poate imagina cum cineva ar încerca să scornească o minciună aşa de elaborată.

— Ea e...., încearcă Jesse să explice, dar ce o să zică?

Spun adevărul.

— Vă pot dovedi, insist în timp ce mă uit prin plic şi scot de acolo articolul de acum câţiva ani despre dispariţia lui Jesse.

Poza lui e chiar acolo, în mijlocul articolului decupat pe care i-l înmânez poliţistului.

Nu sunt sigură de ce îmi face hatârul să îl ia, dar °^cCw Se uită la poză, apoi la Jesse. Şi îmi dau seama că, deşi înc nu este pe deplin convins, nu este nici pe deplin sigur ca mint.

Ule începe Jesse, dar poliţistul îl opreşte.

citesc asta!

Câ aŞ, teP uită la articol. Ochii îi aleargă de la stânga la

P°liP S1 uită la poză şi apoi din nou la Jesse.

drei'P c-Lncm că aş crede povestea asta, zice poliţistul.

"sa întors acum câteva zile, mă reped eu, căci încă aş- - nermisul, cârdurile de credit, orice fel de act de iden- teapw titate, de fapt. w w

— Aşadar, nu ar trebui sa conducă.

—Nu! îi răspund, şi nu pot nega asta. Nu ar trebui! Dar, după ce a fost departe de lume timp de aproape patru ani, tot ce îşi doreşte'este să poată conduce o maşină preţ de câţiva minute.

Poliţistul închide ochii pentru o clipă, iar când îi deschide, îmi dau seama că a luat o decizie.

—Fiule, treci de pe scaunul şoferului şi las-o pe această tânără să conducă!

—Da, domnule! încuviinţează Jesse, dar niciunul dintre noi nu se mişcă.

— Acum! insistă bărbatul.

dinJmasinrthfde 'mediat Portlera Ş> se ridică în timp ce ies ? isuntgata sg de 1°curi- Trec pe lângă agent, prea tare Mă 01303 " f°C Că tOate astea nu 1_au distrat chid<= portiera3^2 SCaUnuI ?ofer»dui, iar poliţistul îmi în-

____ t

fnea drumulufincercâ^ "'C' ?ı,nU 3m chef sa stau la mar- dern>ne. Am decis a 7 S3ım* U Seama dacă vă bat«P ioc

Se aP^ă "" i ?a1ar Să Vă CFed Pe cuvânt! '

^acă te mă' 1 Ca Să Se u'te direct la Jesse.

areste£i c ai Prmd conducând fără r»

• S"a înţeles? °d a Pemus Prin oraş, te

— Absolut! spune Jesse.

— Bine! replică poliţistul şi apoi se întoarce. De f vrea să vă văd permisul, domnişoară. a?

— O, bineînţeles! zic şi mă întorc spre poşeta mea este la picioarele lui Jesse.

El se apleacă în faţă şi îmi ia portofelul, scoţându- •

— Nu am toată noaptea la dispoziţie! bombăne poliţistul

Iau permisul de la Jesse şi i-l înmânez. Se uită la el şi apoi la mine. Mi-l dă înapoi.

— Să respectaţi limita de viteză, doamnă Blair! mă sfătuieşte poliţistul.

— Absolut! îi răspund.

Apoi agentul se îndepărtează.

Ridic geamul, iar maşina este din nou cufundată în întuneric şi începe să se încălzească. Ii dau permisul înapoi lui Jesse.

II văd pe poliţist cum urcă în maşină şi pleacă. Semnalizez. Mă uit la Jesse.

Se holbează la permisul meu de conducere. — Ţi-ai schimbat numele?

— Poftim?

îmi arată actul de identitate şi face semn spre numele meu. Din fotografie îmi zâmbeşte o versiune a mea mai

tanara.

— Ti-ai schimbat numele! repetă.

De data aceasta este mai mult o afirmaţie decât *o* întrebare.

— Da! îi confirm. Aşa am făcut!

Rămâne tăcut o vreme.

— Te simţi bine? îl întreb.

Îmi pune permisul înapoi în portofel şi rămâne cu Ilh încleştată pe el.

, îmi răspunde. Ai crezut că am murit, nu? Ai cre- am dispărut pentru totdeauna.

ZUt C*

_ Exact! ......

NTu menţionez faptul ca nu m-am simţit niciodată con- f rtabil să îmi schimb numele în Emma Lerner, că am fost întotdeauna Emma Blair.

- OK! îmi spune. înţeleg. Este ciudat să văd aşa ceva, dar înţeleg.

— OK! Bine!

Mă îndepărtez de marginea drumului şi conduc înapoi spre cabană. Peste maşină se lasă tăcerea.

Ştim amândoi motivul pentru care celălalt nu scoate o vorbă.

IMffiz

Eu sunt supărată pe el pentru că a fost tras pe dreapta.

El este supărat pe mine pentru că mi-am schimbat numele.

Nu vorbim până nu opresc în faţa cabanei, iar cauciucurile scrâşnesc pe pietriş.

Ce-ar fi să spunem că e remiză? mă întreabă Jesse cu zâmbet afectat.

Râd şi mă întind după el.

o. ^"ar plăcea! Suntem chit! îi răspund şi îl sărut apă- sat pebuze.

drZu-*e P*zza> apoi ieşim amândoi din maşină şi ne în- tu],

poli^Crn UŞa *n Urma n°astră, lăsând în urmă frigul, vân- restaurantele de lux unde nu ne place vinul.

^Şti' 31C1! şi^ur!

Exa Sa^Vat P'e^ea acolo! îmi spune.

f°stîn drn^ A?a am facut! Dacă nu aş fi fost eu, acum ai fi Mâ sIÎl Spre puşcărie_

w chiar acolo, lângă uşă. Mă agăţ de el.

Emma Blair, eroina mea! exclamă cu o urn - ma de sar- casm în voce.

încă sunt supărată pe el, iar acum ştiu că şi el supărat pe mine. , eSte Incă

Cu toate astea, se împinge în mine, iar eu mă 1« î |ųj <i:> În voia

Işi plimbă mâinile de-a lungul abdomenului meu, pe sub cămaşă. II muşc uşurel de ureche.

— Ştii unde cred că ar trebui s-o facem? îmi spune în timp ce mă sărută.

— Nu, unde?

Zâmbeşte, arătând spre blatul din bucătărie.

Zâmbesc şi clatin din cap.

— Iţi aminteşti? mă întreabă.

— Bineînţeles că îmi amintesc!

Mă duce într-acolo şi mă ridică, aşa cum a făcut şi atunci.

— Nu ţi-am putut da jos rochia, aşa că a trebuit să îi împing poalele în sus în jurul tău.

— Opreşte-te! îi cer, dar nu cu cine ştie ce insistenţă.

O spun aşa cum ai zice „Nu fi fraier” sau „Scuteşte-mă!”

— Ce anume să opresc?

— Nu am de gând să fac sex cu tine pe blatul din bucătărie.

— De ce nu? mă chestionează.

— Pentru că e scârbos.

— Ba nu e scârbos.

— Ba e! Azi după-amiază am mâncat acolo.

— Deci nu vom mai mânca acolo.

Şi asta e tot! O idee simplă şi greşită — şi fac ceea ce cu doar 30 de secunde în urmă am spus că nu voi face.

Suntem zgomotoşi şi rapizi, de parcă ar exista o limita de timp, de parcă ar fi o cursă şi ar trebui să ajungem con tracronometru la linia de finiş. Când terminăm, Jesse se

din mine, ¡ar eu sar jos. Văd o linie de sudoare pe

blat. . _

P *Ce se întâmpla cu mine.*

finirile cu poliţia nu sunt la fel de palpitante la 3 1 de

• cum erau la 17. Este unul dintre acele lucruri care aveau farmecul lor *cândva.* La fel şi să facem sex în bucătărie şi să depăşim viteza legală. Adică, te rog, conving un poliţist să nu ne dea o amendă şi apoi o facem lângă o cutie cu bacon care se pregăteşte la cuptorul cu microunde? Eu nu sunt aşa. Nu sunt persoana asta.

— Ani uitat să mâncăm pizza! spune Jesse în timp ce se ridică şi merge să ia cutia, care a rămas lângă uşă.

O pune pe masa din living. În acest timp eu mă îmbrac, dornică să mă acopăr. Jesse desface cutia.

Mă uit la pizza cu ardei şi ananas. Dacă o mănânc aşa cum este, o să mă doară stomacul. Dar, dacă o să scot caşcavalul, o să mănânc pâine gumată cu roşii.

— Ştii ce? îi zic. Mănânc-o tu! Momentan nu am chef de pizza.

— Nu?

~ Nţ) prea mănânc caşcaval. Nu îmi pică bine

— Oh! exclamă.

arXTsăeiePsHeTnte - ,UCFUri Pe Care

clară. ■ ’ UCruri ln Prlvlnţa cărora ar trebui să fiu . ~ schimb»,

CutTi Blair Books stru>t o vi

— OK;

“p£'r“re "" „icio implicare, rostit Sra

„urnele în Emma Blair pentru că con.

— Şi ştiu că am fost genul de persoană care şi a do .
mereu să zboare din loc în loc, dar... acum sunt -nt ,
*cr»cita

m-am stabilit în Massachusetts. Vreau să conduc lik * că zs w u^rarijj pană o să mă pensionez – poate chiar să le-o predau copii|0r mei într-o bună zi.

Se uită la mine, dar nu spune nimic. Ne privim. Un impas

— Hai să mergem la culcare! propune el. Hai să nu ne facem griji în legătura cu pizza, numele de familie şi librăria! Vreau să mă întind lângă tine şi să te ţin în braţe!

— Sigur! Hai!

Lasă pizza în urmă în timp ce mă conduce pe scări, către pat. Se întinde şi ridică pătura pentru mine în chip de invitaţie. Mă întorc cu spatele la el, coapsele şi fundul meu găsin- du-şi locul în curbura picioarelor lui. Işi pune bărbia pe gâtul meu, cu buzele chiar lângă urechea mea. Vântul a început să urle. Prin partea de sus a ferestrei văd că începe să ningă.

—Totul va fi bine! îmi spune înainte să adorm.

Dar nu sunt sigură că-l mai cred.

MÂ TREZESC MULT DUPĂ RĂSĂRITUL SOARELUI. A ÎN- cerat sa mai ningă.

iai Vântul s-a domolit. După ce deschid ochii, pentru o clipă, totul îmi pare calm şi liniştit. _

—Nu sunt sigur dacă îţi poţi seama doar uitandu-te pe fereastră, dar cred că suntem înzăpeziţi, mă anunţa Jesse.

Stă în pragul dormitorului, îmbrăcat în tricou şi panta- Ioni de trening. Zâmbeşte. ~ w

—Arăţi adorabil! mă complimentează. Cre ca sunt cele mai importante momente ale dimineţii, un înzăpeziţi, iar tu eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna.

Zâmbesc.

— Cât de înzăpeziţi înseamnă înzăpeziţi-

— Suntem înzăpeziţi pe cât eşti tu de adorabi a.

— O, Doamne! exclam, ridicându-mă încet şi ince sa mă adun. Atunci, o să rămânem bloca ţi aia am m şir.

Jesse se apropie de pat şi se strecoară lângă mine.

— Există şi sorţi mai rele!

Mă aplec spre el şi îmi dau seama i epe e ca n strica să facem baie.

C red că o să intru la duş! îl anunţ.

— Bună idee! Ai mei mi-au spus că au instalat o c de duş în dormitorul principal. Ultimul care aiim^ <
~ c ~ . I ªJunge trebuie sa raca micul-dejun!

Şi ne şi repezim într-acolo.

Apa este caldă, iar aerul este umed. Aburul înceţoşează uşile de sticlă. Sunt mai multe capete de duş decât pot să număr, două din tavan şi o serie de jeturi care pornesc din pereţii laterali. E cald şi înăbuşitor! Părul îmi este turtit şi îmi stă lipit de cap, pe spate. II simt pe Jesse în spatele meu spumând săpunul în mână.

— Am vrut sa te întreb..., începe el. De ce ai plecat din

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am presupus că vei rămâne în continuare acolo. De ce te-ai întors?

— îmi place aici! îi răspund.

— Totuşi, ţi-a plăcut acolo. Amândurora ne-a plăcut. Acolo era casa noastră.

Are dreptate! Iubeam viaţa în California, unde nu ninge niciodată, iar soarele străluceşte tot timpul.

Acum, ziua mea preferată din an este cea în care se trece la ora de vară. Este, de obicei, atunci când aerul începe să nu mai fie tăios, iar singurele precipitaţii care te ameninţă sunt un pic de ploaie. Eşti obosit dimineaţa, pentru că ai pierdut o oră de somn, dar pe la şapte seara soarele este încă sus pe cer. Şi este mai cald decât era ieri, la aceeaşi oră. Pare ca lumea se deschide, că ce e mai rău s-a terminat, iar grădinile înfloresc.

în Los Angeles nu ai parte de aşa ceva. Florile nu se

ofilesc niciodată.

— Ştiam doar că trebuie să vin acasă, la familia mea.

— Când te-ai mutat înapoi?

timp după... Cât a trecut până te-ai mutat îna- P0'în

destul de curând, îi răspund, întorcându-mă

rÎXtrând sub şuvoiul de apă. Poate două luni.

de 1 Două luni? repetă el uluit.

— Da! ... ■ ■ _

___ Uau! Doar că... în toţi aceşti am mi te-am imaginat ‾
mereu acolo. Şi niciodată... niciodată nu mi te-am imaginat aici.

— Oh! exclam, nesigură cum să răspund sau ce sa mai spun. Vezi undeva şamponul? reuşesc să îngaim în sfârşit, dar nu acord atenţie răspunsului.

Am căzut deja pe gânduri şi cuget la viaţa pe care Jesse nu şi-a imaginat-o niciodată.

Eu, Blair Books, pisicile mele şi Sam.

închid ochii şi inspir.

Este o viaţă plăcută, una pe care el nu şi-a imaginat-o niciodată pentru mine.

Este o viaţă grozavă!

Şi îmi lipseşte!

Q
w v arn ŞUe ca nu pot să mănânc caşcaval. Şi că nu vreau i^m* mai schimb numele de familie din Blair. Ştie cât de tească^t^ eSte Pentru mine. Lui Sam îi place să ci- sântei ' P'aCe Sa vorbească despre cărţi şi are păreri intere- atrage conduce niciodată fără permis. Nu le rită când e° aten^a P°l*P?tilor. Conduce cu atenţie spo- tată. ş, IT| vreiye rea- Sam mă cunoaşte pe mine, cea adevă- a,es ca hpj U eXaCt aşa 0X1111 am fost dintotdeauna, mai _ Ep Soa"a care sunt astăzi.

—~Oh! ' *ntreabă Jesse. Voiai şamponul?

eXC am' ,eşind parcă din transă. Da, mulţumesc!

Jesse îmi întinde sticla şi o strâng în palmă anr/ -, i 'nii doi. cu şampon în par.

Şi dintr-odată este nevoie de tot efortul lume ca să din mă transform într-o băltoacă de lacrimi şi nu ă să m scurgere odată cu apa amestecată cu säpun.

Mi-e dor de Sam!

Şi mi-e teamă că l-am alungat pentru totdeauna.

Jesse observă. Incerc să o ascund. Zâmbesc, chiar daca zâmbetul nu-mi trece dincolo de buze. Jesse e chiar în spatele meu şi mă înconjoară cu braţele, lipindu-şi pieptul de spatele meu. Işi cuibăreşte bărbia pe umărul meu şi mă întreabă:

— Cum te simţi?

Nimic nu se compară cu un „Cum te simţi?" pus la timpul potrivit şi care te face să izbucneşti în lacrimi.

Am rămas fără cuvinte. închid ochii şi îmi îngădui să plâng. II las pe Jesse să mă ţină în braţe. Mă sprijin de el, prăbuşindu-mă peste trupul lui. Nu spunem nimic. Aerul devine atât de fierbinte şi de apăsător, încât în cele din urmă e nevoie de mult mai mult efort decât ar trebui ca să respirăm. Jesse opreşte aburul, reduce temperatura robinetelor şi lasă să curgă peste noi apă călduţă.

— E vorba de Sam, nu? Acesta este numele lui?

îmi împărţisem lumea în două, dar pur şi simplu rostind numele lui Sam, Jesse tocmai a cusut jumătăţile la loc.

— Da! răspund, dând din cap. Sam Kemper.

Vreau să mă îndepărtez de Jesse chiar acum. Vreau sa stea în cealaltă parte a cabinei de duş. Vreau să folosesc apa şi săpunul pentru a-mi curăţa corpul şi apoi să merg acasa.

Dar nu fac nimic din toate astea. în schimb, încreme-

nesc, sperând într-un fel că stând nemişcată pot opri lumea să se învârtească o clipă şi că pot amâna ceea ce ştiu ca se va întâmpla în cele din urmă.

uit cum Jesse încearcă să îşi dea seama de unde să ia uniele pe care i l-am spus.

H — Sam Kemper? repetă întrebător. Cel din liceu?

încuviinţez din cap.

_Tipul care lucra la librăria părinţilor tăi?

pQu există niciun motiv pentru care Jesse ar putea să îl displacă pe Sam în afară de faptul că e bărbatul pe care îl iubesc. Totuşi, observ cum pe chipul lui se iţeşte dispreţul. Nu ar fi trebuit niciodată să-i dezvălui numele complet al lui Sam. Era mai bine când Sam era o chestie abstractă. Am făcut o prostie oferindu-i un chip acestui nume. La fel de bine aş fi putut să îl înjunghii pe Jesse în coaste. Se zbârleşte tot şi apoi se abţine cu greu sa nu izbucnească.

— II iubeşti? mă întreabă Jesse.

încuviinţez, dar ceea ce vreau să fac este să-i povestesc ce mi-a spus Mărie, că nu e vorba de persoana pe care o iubesc, ci mai degrabă de cine sunt eu. Vreau să-i mărturisesc că mi-am pus întrebarea asta iar şi iar şi că începe să devină evident că sunt diferită de cea pe care o iubeşte el.

Nu sunt ea. Nu mai sunt, adică. Oricât de uşor mi-ar fi să pretind că sunt.

Dar, în loc să spun oricare dintre lucrurile acestea, în- gaim doar:

Sam este un om bun.

Şi atunci Jesse renunţă.

Opreşte apa, iar mie mi se face frig instantaneu. îmi în- n de un prosop, iar în momentul în care mi-l înfăşor în 1 ui trupului, îmi dau seama cât de goală mă simt.

e uscam în tăcere.

a Deodată, rni-e atât de foame, încât mi se face rău. îmi pe nişte haine pe mine şi cobor. încep să prepar cafeaua PUn pâine în prăjitor.

Coboară şi el la scurt timp după; şi-a schimbat ha‘

Şi starea de spirit s-a schimbat. O simţi în aer

Tot ceea ce am pretins că nu este adevărat e pe cale bufnească din noi cu revărsări de strigăte şi lacrimi

— Am pus de cafea, îl anunţ.

încerc să-mi fac vocea să sune uşoară şi fără griji, dar izbutesc. Ştiu că nu izbutesc. Ştiu că frământările mele inte rioare nu sunt chiar atât de interioare şi că încercarea de a |e acoperi este ca şi cum ai da cu un strat subţire de vopsea albă pe un perete roşu. Se vede de la o poştă.

E limpede ca lumina zilei ce încerc să ascund.

— Lncep să cred că nu vrei să fii aici, rosteşte în cele din urmă.

îmi ridic privirea spre el.

— E complicat! îngaim.

Da din cap, nu ca şi cum ar fi de acord cu mine, ci de parcă ar mai fi auzit toate astea şi altădată.

— Ştii ce? Trebuie să-ţi spun asta! Nu cred că este aşa de complicat.

— Ba normal că e, replic, prăbuşindu-mă pe canapea.

— Nu chiar, mă contrazice Jesse în timp ce se aşază în faţa mea. Vocea îi devine din ce în ce mai puţin răbdătoare: Noi doi suntem căsătoriţi. Am fost împreună şi ne-am iubit dintotdeauna. Suntem sortiţi să fim împreună.

— Jesse...

— Nu! mă întrerupe. De ce simt că trebuie să te conving să fii cu mine? Nu e... Niciodată nu ar fi trebuit să faci ce ai făcut. Cum ai putut fi de acord să te căsătoreşti cu tipul ăsta.

— Nu ai...

— Eşti soţia *mea,* Emma! Am stat în faţa a o sută de oa meni chiar peste drum, la nenorocitul ăla de far, şi a,nP1 mis să ne iubim unul pe altul pentru tot restul

vieţii. Te [a]

• rdut o dată şi am făcut tot ce mi-a stat în puteri să mă în- [PI] • la tine. Acum sunt aici, m-am întors şi sunt în pericol sa [tO] ierd din nou? Asta ar trebui să fie partea fericită a poveştii Acum, că suntem aici, împreună. Toate astea ar trebui să fie nişte lucruri simple.

___Nu e chiar atât de simplu.

___ ,\j- trebui să fie! Aşa cred. Ar trebui să fie al dracului de simplu!

Sunt uimită de furia revărsată asupra mea, dar şi surprinsă că a durat atât de mult ca să iasă la suprafaţă.

— Da, bine, dar nu este, în regulă? Viaţa nu merge întotdeauna aşa cum crezi tu că o să meargă. Am învăţat-o când ai urcat într-un avion în urmă cu trei ani şi-ai dispărut.

— Pentru că am supravieţuit unui accident petrecut deasupra Oceanului Pacific! I-am privit pe toţi ceilalţi din elicopterul în care eram cum mor. Am trăit singur pe o bucăţică de pământ plină de stânci, încercând să găsesc o metodă prin care să ajung la tine. Iar între timp tu ce-ai făcut? Ai uitat de mine până în august? Ai făcut o solicitare a schimbării numelui până la Crăciun?

—Jesse, ştii că nu-i adevărat...

— Vrei să vorbim despre adevăr? Adevărul este că ai renunţat la mine.

— Erai dispărut!

Vocea îmi urcă în trei secunde, şi simt că emoţiile izbucnesc din mine ca un cal care a fost ţinut prea mult în spatele unei porţi.

Toţi au crezut că ai murit!

Am crezut din toată inima, reia Jesse, că noi doi ne iubim [a]Şa de mult, încât nu am putea uita vreodată unul de altul.

Nu te-am uitat niciodată! Niciodată! 'le-am iubit din-[tQ]tdeauna. încă te iubesc!

Te-ai logodit cu altcineva!

— Când credeam că ai murit! Dacă aş fi ştiut că eşti în viaţă, te aş fi aşteptat în fiecare zi să te întorci!

— Ei bine, acum ştii că sunt în viaţă. Şi, în loc să te în-

torci la mine, nu reuşeşti să iei o decizie. Eşti aici, cu *mine* dar plângi după *el* la duş.

Te iubesc, Jesse, şi, chiar şi atunci când credeam că ai plecat pentru totdeauna, te-am iubit! Dar nu mi-am putut petrece viaţa iubind un bărbat care nu mai era lângă mine. Şi nici nu credeam că ţi—ai fi dorit aşa ceva pentru mine.

— Nu ştii ce mi-aş fi dorit.

— Nu! Nu ştiu! Abia te mai cunosc. Şi reciproca e valabilă: şi tu abia mă mai cunoşti. Şi simt că vrei să te prefaci în continuare că ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Ba te cunosc! mi-o întoarce. Nu-mi spune că nu te cunosc! Eşti singura persoană din viaţa mea pe care am cunoscut-o cu adevărat şi care ştiu că m-a iubit. Pe care am înţeles-o şi am acceptat-o exact pentru cine este. Ştiu tot ce este de ştiut despre tine.

Clatin din cap.

— Nu, Jesse, ştii totul despre persoana care eram până să pleci! Dar pe mine, cea de acum, nu mă cunoşti. Şi nici nu mi se pare că ai fi cât de cât interesat să mă vezi aşa cum sunt astăzi sau să-mi împărtăşeşti cine eşti tu acum.

— Ce vrei sa spui?

— Sunt diferită, Jesse. Aveam 20 şi ceva de ani când ai plecat. Acum am 31. Nu-mi mai pasă de Los Angeles sau să scriu articole turistice. îmi pasă de familia mea. îmi pasa de librăria mea. Nu mai sunt cea care eram când ai plecat. Pierderea ta m—a schimbat. Eu m—am schimbat.

__OK, bine! Te-ai schimbat pentru că nu mai eram, mţeleg asta. Te-ai speriat, erai îndurerată, aşa că te-ai întors în Acton pentru că te simţeai în siguranţă şi ai preluat librăria părinţilor tăi pentru că era la îndemână. Dar nu mai trebuie să faci nimic din toate astea. M-am întors. Putem merge acasă, în California. Putem merge în sfârşit să vizităm Puglia. Pun pariu că anul viitor poţi chiar să vinzi câteva articole către diverse reviste.

Nu trebuie să mai duci viaţa asta!

Dar deja clatin din cap şi încerc să-i spun „nu” înainte să termine de vorbit.

— Nu mă înţelegi! îi răspund. Poate că la început am venit acasă cu gândul să fug de Lume şi sigur, iniţial, am acceptat slujba la librărie pentru că era disponibilă. Dar îmi iubesc viaţa de acum, Jesse. E alegerea mea să locuiesc în Massachusetts. E alegerea mea să conduc librăria. îmi doresc toate astea pentru mine!

Mă uit la chipul lui în timp ce caută sa-mi întâlnească privirea. încerc altă tactică, altă manieră de a-l lămuri cum stau lucrurile.

— Când sunt într-o dispoziţie tristă, ştii ce fac ca să mă înveselesc?

— Mănânci cartofi prăjiţi şi bei o cola dietetică.

— Cânt la pian, rostesc, acoperindu-i cuvintele.

Diferenţa dintre răspunsurile noastre îl face să tresară. Se dezumflă parcă uşor şi se fereşte de mine. Văd, în timp ce o expresie ciudată îi traversează chipul, că îi este greu să împace răspunsul meu cu cine crede că sunt de fapt.

O clipă, îmi imaginez că următoarele cuvinte care îi ies din gura ar putea fi: „Cânţi la pian?”

Ea care aş răspunde „da” şi l-aş lămuri cum am început şi ea ştiu doar câteva melodii, şi că nu sunt chiar aşa de bună, ^ar că mă relaxează când mă simt stresată. I-aş spune cum Horner doarme în mod normal sub pian când vreau să cânt, a?a că trebuie să-l iau şi să-l pun pe bancă, lângă mine, şi că e atât de frumos să stau acolo, lângă pisica mea, şi să inter pretez „Für Elise”. Mai ales când mă prefac că „Für Elise” este despre blana lui[I].

Ar însemna enorm dacă Jesse ar vrea să se îndrăgostească de cine sunt acum. Dacă şi-ar deschide

I 1 „Für Elise” este o piesa muzicală de scurte dimensiuni pentru pian, în la minor, compusă de Ludwig van Beethoven în jurul anului 1810. Personajul face un joc de cuvinte, pornind de la asemănarea sonoră dintre termenul german *Für* („pentru”) şi cel englez („blană”) (n. tr.).

inima şi m-ar lăsa să mă îndrăgostesc de cine este el cu adevărat în clipa asta.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă.

Jesse spune doar:

— Aşadar, cânţi la pian... Ce demonstrează asta?

Când o spune, ştiu că prăpastia dintre noi este mult mai mare decât credeam.

— Că acum suntem persoane diferite. Ne-am îndepărtat. Jesse, eu nu ştiu nimic despre cum a fost viaţa ta în ultimii trei ani şi jumătate, iar tu nu vrei să vorbeşti despre asta. Dar eşti diferit. Nu poţi trece prin ceea ce ai trecut şi să nu te fi schimbat.

— Nu trebuie să vorbesc despre ceea ce mi s-a întâmplat pentru a-ţi dovedi că încă te iubesc, că încă sunt persoana pe care ai iubit-o mereu.

— Nu spun asta. Spun că am impresia că încerci să pretinzi că ne putem relua povestea de acolo de unde am rămas. La fel am făcut şi eu. Doar că aşa ceva nu se poate. Viaţa nu funcţionează aşa. Evenimentele prin care am trecut şi-au pus amprenta asupra persoanei care sunt astăzi. Ceea ce este valabil şi pentru tine. Lucrurile prin care ai trecut. Nu le poţi păstra tăinuite undeva, în interior.

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? Cum am putea să fim sinceri unul cu altul în privinţa viitorului nostru dacă nu îmi povesteşti nici măcar ce|e mai elementare chestii din trecutul tău? Spui că ştii că totul poate fi exact cum a fost, dar înainte de plecarea ta nu anl avut niciodată bucăţi întregi din vieţile noastre despre care pur şi simplu *nu am vorbit.* Nu am avut niciun episod pe care nu l-am împărtăşit. Iar acum avem. Eu îl am pe Sam şi, haide, Jesse, tu ai cicatrici pe corp. Degetul tău este...

Loveşte cu pumnul în pernele de sub noi. Ar putea fi considerat un gest violent dacă nu ar fi fost făcut într-un loc

atât de moale, iar eu mă întreb dacă a fost premeditat sau din întâmplare.

— Ce vrei să ştii, Emma? Pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să ştii? Că doctorii mi-au descoperit două tipuri de cancer de piele? Că, atunci când m-au găsit, mi se vedeau oasele încheieturilor şi coastele prin piele? Că a trebuit să trec prin patru obturaţi! de canal şi am senzaţia că jumătate din gură îmi este pusă? Asta vrei să ştii? Vrei să ştii că am fost înţepat de o meduză portugheză în timp ce înotam, încercând să ajung undeva în siguranţă? Vrei să ştii că nu am putut s-o dau jos de pe mine? Că m-a înţepat Ia nesfârşit? Că durerea era atât de cumplită, încât am crezut că sunt pe moarte? Ca doctorii sunt de părere că voi avea această cicatrice ani la rând, poate chiar pentru totdeauna? Sau poate vrei doar sa recunosc cât de groaznic a fost să trăiesc pe acea stâncă. \ rei sâ'ţi spun câte zile am petrecut privind oceanul şi doar aşteptând. Spunându-mi că trebuie sa rezist până mâine, pentru că veţi veni după mine. Iii sau părinţii mei sau fraţii mei. Dar n-a venit nimeni. Nu m-a găsit nimeni. Nimeni.

N-am ştiut. N-am ştiut cum să te găsim.

Sunt conştient de asta. Nu sunt supărat pe nimeni pentru asta. Sunt supărat că ai uitat de mine! Că ai mers mai departe şi că m-ai înlocuit! Că m-am întors şi încă « te am. , că nu

Nu te-am înlocuit.

Ai scăpat de numele meu şi i-ai spus altui bărbat că te vei căsători cu el. Ce altceva ar putea fi asta? Ce alt cuvânt ai folosi?

— Nu te-am înlocuit! repet, mai slab. Te iubesc!

— Dacă e adevărat, atunci e simplu. Fii cu mine! Ajută-mă să fim din nou împreună!

Simt ochii lui Jesse aţintiţi asupra mea chiar şi atunci când privesc în altă parte. Mă întorc să mă uit pe fereastră la părură de zăpadă care acoperă curtea din spate. E albă şi curată. Pare moale ca un nor.

Când eram copil, îmi plăcea zăpada. Apoi, când m-

am mutat în California, le spuneam oamenilor că nu voi părăsi niciodată soarele, că în viaţa mea nu mai vreau să văd zăpadă. Acum însă nu-mi mai pot imagina un Crăciun fară pic de nea, şi ştiu că, dacă aş pleca, mi-ar fi dor de acel sentiment de a intra în casă de la frig.

M-am schimbat de-a lungul timpului. Asta fac oamenii.

Oamenii nu stagnează. Evoluţia noastră este o reacţie la plăcerile şi deopotrivă suferinţele din viaţa noastră.

Jesse este diferit de bărbatul care era înainte.

Eu sunt o femeie diferită.

Iar ceea ce m-a derutat de când am aflat că este în viaţă mi-a devenit acum limpede: suntem doi oameni îndrăgostiţi nebuneşte de cei care eram odinioară. Iar asta nu e acelaşi lucru cu a fi îndrăgostit.

Nu poţi prinde dragostea într-o sticlă. Nu te poţi agăţa cu ambele mâinile de ea, silind-o să rămână cu tine.

Ceea ce ni s-a întâmplat nu este vina nimănui – niciu- nul dintre noi nu a făcut ceva greşit, dar, când Jesse a plecat,

 vieţile noastre au luat-o în direcţii opuse, transformându-ne în oameni diferiţi. Ne-arn îndepărtat pentru că *eram* departe unul de celălalt.

Şi poate ca asta înseamnă ca, deşi în sfârşit putem fi împreună...

Nu ar trebui.

Ideea asta îmi despică pieptul în două.

Sunt încremenită, dar mă simt ca şi cum aş fi prinsă de maree şi nu reuşesc să îmi dau seama cum aş putea să-mi scot capul din apă.

Nu cred că m-am temut vreodată că iubindu-i pe amândoi mă face o persoană ea.

Mi-a fost teamă că iubirea mea pentru Sam mă face o persoană rea.

Mi-a fost teamă că îl voi alege pe Sam. Că inima mea îl va iubi pe Sam.

Că sufletul meu ar avea nevoie de Sam.

Nu ar trebui să renunţi la bărbatul care a plecat de lângă tine.

Ar trebui să fii Penelopa. Ar trebui să teşi pânză zi de zi şi să rămâi trează în fiecare noapte să o destrami ca să îi ţii pe pretendenţi la distanţă.

Nu ar trebui să ai o viaţa proprie, nevoi proprii.

Nu ar trebui să iubeşti din nou. însă eu am facut-o.

Exact asta am făcut.

Jesse se apropie de mine şi îşi aşază uşor mâinile pe braţele mele.

Dacă mă iubeşti, Emma, atunci fii cu mine!

E o idee înfricoşătoare, nu-i aşa? Că fiecare om de pc ţeastă planetă ar putea să-şi piardă iubirea adevărată şi să

iubească din nou. Asta ar însemna că persoana pe care o iubeşti ar putea iubi din nou după ce te pierde.

Dar înseamnă şi că ştiu că Jesse va fi bine, că într-o bună zi va fi fericit fără mine.

— Nu cred că pot fi cu tine, îi spun. Nu cred... Nu cred că suntem potriviţi unul pentru celălalt. Nu mai suntem.

Braţele i se prăbuşesc în jurul propriului corp şi parcă intră cu totul la apă. Ochii i se închid brusc.

Este unul dintre acele momente în care nu îţi vine să crezi că adevărul este adevărat şi că lumea se cutremură în halul ăsta.

Nu rămân cu Jesse.

După toate astea, după toate lucrurile prin care am trecut, nu vom îmbătrâni împreună.

— îmi pare rău! îngaim.

— Trebuie să plec!

— Unde ai de gând să mergi? Suntem înzăpeziţi.

Işi ia geaca şi se încalţă.

— Mă duc doar până la maşină. Nu-mi pasă. Trebuie doar să fiu singur!

Deschide uşa din faţă şi o trânteşte în urma lui. Mă apropii de ea şi o deschid din nou, şi-i văd spatele în timp ce se îndreptă spre maşină, înaintând cu greu prin nămeţi. Ştie că sunt în spatele lui, dar mă opreşte înainte să pot să-i spun un cuvânt măcar, ridicând braţul în sus şi făcând semnul universal pentru „Nu”. Aşa că nu...

închid uşa. Mă sprijin de ea. Mă prăbuşesc pe podea şi încep să plâng.

Odată, eu şi Jesse am fost sfâşiaţi în bucăţi. Iar acum ne-am înstrăinat.

Aceleaşi inimi, frânte de două ori.

A TRECUT MAI BINE DE O ORÂ, IAR JESSE ÎNCĂ NU S-A întors. Mă ridic în picioare şi arunc o privire pe fereastră ca să văd dacă mai e în maşină.

Stă pc scaunul şoferului, cu capul plecat. Privesc cercetător în faţa casei. Soarele cald a început să topească o parte din zăpadă. Drumurile din depărtare arată dacă nu curăţate, măcar cât de cât circulate. Am putea pleca de aici chiar acum, dacă am vrea. Ar trebui doar să dăm puţin la lopată. Dar cred că Jesse nu se grăbeşte să fie captiv într-o maşină alături de mine.

îmi întorc privirea spre maşină, aşa că îl văd mişcându-se pe scaunul şoferului. Se uită prin plicul meu. Se uită la poze şi la note de lectură, poate chiar şi la articolul din *Beacan* despre dispariţia lui.

Nu ar trebui să-I urmăresc. Ar trebui să-i ofer intimitatea pe care şi-a dorit-o când a ieşit din casă. Dar nu pot privi în altă parte.

Văd un plic alb în mâinile lui.

Şi ştiu exact despre ce e vorba.

Scrisoarea pe care i-am scris-o ca să-mi iau rămas-bun.

Işi face de lucru cu plicul, întorcându-l pe toate părţile şi încercând să se hotărască dacă să îl deschidă sau nu. Inima îmi bate în piept ca o tobă.

Pun mâna pe clanţă, gata să fug spre ei şi să îl opresc, dar... nu o fac. în schimb, mă duc să mă uit iar pe fereastră.

Mă uit cum pune un deget sub clapetă şi deschide plicul.

Mă îndepărtez de fereastră, de parcă m-ar fi văzut. Ştiu totuşi că nu a facut-o. Ştiu doar că mi-e frică.

Va citi acea scrisoare, iar lucrurile se vor înrăutăţi.

În plicul acela e dovada care îi confirmă că l-am uitat, că am renunţat la noi, la el.

Mă întorc la fereastră şi îl urmăresc cum citeşte. Vreme îndelungată, se holbează la coala de hârtie. Apoi o lasă jos şi se uită pe fereastră. Ridică hârtia din nou şi începe să citească scrisoarea a doua oară.

După un timp, pune mâna pe portieră şi o deschide. Fug de la fereastră şi mă aşez pe canapea, prefacându-mă că nu m-am mişcat deloc de aici.

Nu ar fi trebuit niciodată să scriu scrisoarea aia! Uşa din faţă se deschide şi iată-1! Uitându-se la mine. Are scrisoarea în mână. Stă perfect nemişcat şi uimitor de tăcut.

Am scris acele rânduri ca să nu mă mai agăţ de el. Nu am cum să ascund asta. Aşadar, dacă aceasta este dovada pe care o caută, că am fost o soţie îngrozitoare, o persoană îngrozitoare, un suflet neloial, ei bine, atunci... presupun că a primit ce căuta.

Reacţia lui mă surprinde.

— Ce vrea să însemne că ai luat-o razna pe acoperiş? mă întreabă pe un ton calm.

— Poftim?

îmi întinde scrisoarea de parcă n-aş fi citit-o niciodată.

Mă ridic şi o iau de la el. O deschid, deşi ştiu deja ce scrie.

Scrisul de mână pare grăbit. Se pot vedea, la sfârşit, pete de cerneală, acolo unde hârtia s-a udat. De la lacrimi, evident. Nu mă pot împiedica să nu o recitesc, să o văd cu alţi ochi:

Draga fesse,

Lipseşti de mai bine de doi ani, dar nu a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă fi gândit la tine.

Uneori îmi amintesc mirosul tău sărat după ce făceai baie în ocean. Sau mă întreb dacă ţi-ar fi plăcut filmul pe care tocmai l-am văzut. Alteori, mă gândesc doar la zâmbetul tău. Mă gândesc la felul în care ţi se încreţea uşor pielea din jurul ochilor şi cum ?nă îndrăgosteam mereu încă puţin de tine.

Mă gândesc cum m-ai atinge. Cum te-aş atinge. Mă gândesc mult la asta.

La început, amintirea ta a durut extrem de tare! Cu cât mă gândeam mai intens la zâmbetul tău, la mirosul tău, cu atât mă durea mai mult. Dar îmi plăcea să mă pedepsesc. Îmi plăcea durerea, pentru că durerea erai tu.

Nu ştiu dacă există o modalitate corectă sau greşită de a jeli pe cineva. Ştiu doar că pierderea ta m-a sfâşiat într-un mod în care, sincer, nu credeam c-ar fi posibil. Simţeam o durere pe care nu o credeam a fi umană.

Uneori, mă facea să-mi pierd minţile. (Să spunem doai că am luat-o un pic razna pe acoperişul casei noasti e.)

Uneori, aproape că m-a rupt în bucăţi.

Dar mă bucur să spun că acum amintirea ta îmi aduc e atât de multă bucurie, încât doar când mă gândesc la tine, îmi răsare un zâmbet pe faţă.

De asemenea, sunt fericită să-ţi mărturisesc că sunt mai puternică decât aş fi bănuit vreodată.

Am găsit în viaţă un sens pe care nu l-aş fi ghicit niciodată.

Iar acum mă surprind încă o dată, căci îmi dau seama

că sunt gata să merg mai departe.

Cândva, credeam că durerea este cronică, că tot ce poţi face este să apreciezi zilele bune şi să le pui laolaltă cu cele rele. Apoi am început să mă gândesc că poate zilele bune nu sunt doar zile; poate zilele bune pot fi săptămâni bune, luni bune, ani buni.

Mă întreb dacă durerea nu seamănă cumva cu o cochilie.

O porţi de atâta timp, iar într-o bună zi îţi dai seama că ţi-a rămas mică.

Prin urmare, o laşi jos.

Nu înseamnă că vreau să renunţ la amintirile cu tine sau la dragostea pe care ţi-o port. înseamnă doar că vreau să renunţ la tristeţe.

Nu te voi uita niciodată, fiesse! Nu vreau şi nu cred că sunt în stare de aşa ceva.

Cred totuşi că pot să mai domolesc durerea. Cred că pot să o abandonez pe jos şi să pornesc mai departe, întorcându-mă la ea doar când şi când, fără să o port mereu cu mine.

Nu numai că sunt de părere că pot să o fac, dar şi trebuie.

Te voi purta mereu în inimă, dar nu pot să mai duc pe umeri povara pierderii tale! Dacă o fac, nu-mi voi mai găsi niciodată o nouă bucurie. Pur şi simplu mă voi prăbuşi sub greutatea amintirii tale.

Trebuie să privesc înainte, spre un viitor din care tu nu poţi face parte, nu spre un trecut plin de ceea ce am împărtăşit-

Trebuie să-ţi dau drumul şi să-ţi cer şi ţie să-mi dai drumul.

Cred cu adevărat că, dacă mă străduiesc pot avea viata mre ti-ai dorit-o mereu pentru mine. O viaţa plina de ^ire. O viaţă

plină de satisfacţii. În care sunt iubita şi în care iubesc.

/{în nevoie de permisiunea ta ca să pot iubi pe altcineva.

lini pare atât de rău că nu am avut niciodată viitorul despre care am tot vorbit! Viaţa noastră împreună ar fi fost grandioasă.

Dar acum ies în lume cu inima deschisă. Şi merg oriunde mă poartă viaţa.

Sper căştii cât de frumos şi de eliberator a fost să te iubesc când erai aici.

Ai fost iubirea vieţii mele.

Poate că este egoist să vrei mai mult; poate că e lacom să vrei o altă dragoste ca asta.

Dar nu mă pot abţine.

Mi-o doresc.

Aşa că am acceptat o întâlnire cu Sam Kemper. îmi place să cred că l-ai găsi potrivit pentru mine, că l-ai accepta. Dar vreau să ştii, în cazul în care nu este de la sine înţeles, că nimeni nu va putea să te înlocuiască vreodată. Doar că îmi doresc mai multă dragoste în viaţa mea, fesse.

Şi îţi cer binecuvântarea să merg şi să o găsesc!

Cu dragoste,

Eanma

A Irni dau seama că adaug noi pete şi noi lacrimi pe pagină, ar nu le pot împiedica să apară. Când mă uit în sfârşit la m/6' lui sunt înlăcrimaţi. Mă cuprinde în braţe şi pare^F^ Co pUtere' Durerea Pe care o simţim amândoi ne e su icient de ascuţită pentru a ne tăia, dar şi suficient de 3 Pentru a ne scufunda.

— Ce-ai făcut pe acoperiş? insistă, de data asta mai hu şi pe un ton mai cald.

îmi trag un pic sufletul, cât să-mi recapăt răsuflarea apoi n povestesc:

— Toţi îmi spuneau că ai murit. Insă eu eram convinsă că greşeau şi că tu încercai să vii acasă, la mine. Pur şi simplu ştiam. Aşa că într-o zi, când n-am mai suportat, am urcat pe acoperiş şi am văzut un

crâmpei de ocean, şi... am căpătat convingerea că o să înoţi până la ţărm. Ţi-am luat binoclul şi... am stat acolo, privind micuţa bucată de ţărm şi aşteptând să revii.

Işi aţinteşte privirea asupra mea, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

— Mărie m-a găsit şi mi-a spus că n-o să înoţi înapoi la mine. Că nu o să apari aşa, pur şi simplu, pe plajă. Că ai murit. A spus că trebuie să recunosc asta şi să încep să mă împac cu situaţia. Şi aşa am făcut, dar a fost de departe cel mai greu lucru la care m-am înhămat vreodată. Nu eram sigură că voi supravieţui unei noi zile. Uneori trăiam oră cu oră. Niciodată nu am fost mai derutată şi nu m-am simtit mai rău.

» >

Jesse mă strânge şi mai tare în braţe.

— Iţi dai seama că ne uitam amândoi la acelaşi ocean şi ne căutam unul pe celălalt? mă întreabă.

închid ochii şi mi-l imaginez aşteptându-mă. îmi amintesc ce simţeam când îl aşteptam.

— Când eram în maşină, mi-a venit ideea asta că, dacă o să mă uit prin plic, o să găsesc o mulţime de lucruri, amintiri şi poze, şi o să pot să îţi arăt cât de fericiţi am fost împ[re]' ună. Credeam că voi fi capabil să te fac să vezi că ai grcşm Că suntem aceiaşi oameni care eram când ne iubeam. Că suntem meniţi să fim împreună pentru totdeauna. Dar ş[tl1] ce am înţeles?

— Ce?

_ îţi urăsc părul!

Mă îndepărtez de el, dar tot ce face e să râdă.

— Ştiu că nu e foai te frumos sa spui astfel de lucruri, dar este adevărat. Mă uitam la pozele cu tine de arunci, la părul tău lung, superb, şi întotdeauna mi-a plăcut că nu era chiar blond, dar nici chiar şaten. Adică, eram topit după părul tău. Iar acum m-am întors, iar tu l-ai tuns şi e blond, şi ştii, poate ar trebui să-mi

placă, dar stăteam în maşină şi mă gândeam: „O să-i crească părul din nou!” Şi apoi m-a izbit: „Stai un pic, ei îi place să aibă părul aşa!”

— Da, îmi place! replic înţepată.

— Exact asta spuneam şi eu. Acesta eşti tu, cea de acum. Par scurt şi blond. Emma mea avea părul lung, castaniu-des- chis. Dar tu nu mai eşti aşa. Pur şi simplu nu pot să mă uit Ia tine şi să-ţi ignor părul. Trebuie să te privesc aşa cum eşti acum. Acum! Azi!

— Şi nu-ţi place părul meu, punctez.

Se uită la mine.

— Sunt sigur că este frumos. Dar, în clipa asta, tot ce vad este că nu mai e ca înainte.

Mă trezesc sprijinindu-mă de el şi lăsându-mi capul pe pieptul Iui.

— Emma pe care o cunoşteam îşi dorea să locuiască în California şi să fie cât mai departe de librăria părinţilor ei. Şi nu avea de gând să se potolească până nu vedea cât de mult Putea din lume. îi plăceau sticlele mici de şampon din ho teluri şi mirosul de aeroport. Nu ştia să cânte nici măcar o singură notă la pian. Şi mă iubea pe mine şi numai pe mine! ^ar cred că toate lucrurile astea nu te mai reprezintă.

^au din cap fără să mă uit la el.

— Şi trebuie să încetez să pretind că aşa este. Mai a|c ca... nici eu nu mai sunt la fel. Ştiu că pare că nu suntconşti ent de asta, dar sunt. Ştiu că m-am schimbat. Ştiu ca sunt

Constat surprinsă că a început să plângă. 11 strâng şj niąj tare, ascultându-l, dorindu-mi să-i pot lua durerea, sa-l p01 scuti de orice dificultăţi în plus faţă de cele cu care se confruntă deja. îmi doresc cu disperare să-l protejez de lume, să mă asigur că n-o să-l mai rănească nimic, niciodată. Dar nu pot, desigur. Nimeni nu poate face asta pentru nimeni.

— Sunt răvăşit, Emma, continuă el. Nu mă simt

bine... cred! Continui să mă comport de parcă aş fi bine, dar... nu sunt. Simt că locul meu nu e niciunde. Nici aici, nici acolo. Mă... chinui să rezist aproape în fiecare moment al zilei. Acum mă simt copleşit de câtă mâncare este în jur, iar în clipa următoare nu mă pot îndemna să mănânc nimic. În noaptea în care am aterizat, m-am trezit pe la trei, am coborât în bucătărie şi am mâncat atât de mult, că mi s-a făcut rău. Medicii spun că încă trebuie să fiu atent la ceea ce mănânc şi cât, dar nu vreau să mănânc nimic sau vreau să mănânc de toate. Nu există cale de mijloc. Şi nu e vorba doar de mâncare. Când eram la duş, mai devreme, mă gândeam: „Ar trebui să luăm o găleată şi să economisim nişte apă. Să o păstrăm."

În sfârşit e gata să-mi dezvăluie cum se simte cu adevărat; totul se revarsă din el ca laptele dintr-un bidon care s-a răsturnat.

Nici măcar nu suport să-mi privesc mâna. Nu suport să văd că nu mai am un deget. Ştiu că sună incredibil de stupid, dar cred că m-am gândit că, dacă aş fi putut să ajung acasă, atunci lucrurile ar fi redevenit aşa cum erau. Te-aş 6 adus înapoi şi m-aş fi simţit din nou normal, iar degetul meu ar fi reapărut, nu ştiu, ca prin magie sau ceva de genul.

Mă priveşte în timp ce se căzneşte să inspire şi apoi să expire adânc.

— Vrei să stai jos? îl întreb, trăgându-I spre canapea.

îl fac să se aşeze, apoi mă trag şi eu lângă el. îi pun mana pe spate.

— E-n regulă! îi spun. Poţi să vorbeşti despre asta! Poţi să-mi spui orice!

— Pur şi simplu... urăsc chiar şi să mă gândesc la asta, reia apoi. A fost... îngrozitor, lotul. Pierderea degetului a fost poate unul dintre cele mai dureroase lucruri prin care am

trecut vreodată. M-am străduit enorm de mult să blo- chez amintirea asta.

Tac, în speranţa că va continua să vorbească, că va continua să fie sincer cu mine şi cu el însuşi, că îmi va împărtăşi prin ce a trecut, ce-l tulbură.

— L-am tăiat aproape de tot, îmi zice în cele din urmă, încercând să deschid o stridie cu o piatră. M-am gândit că s-ar putea vindeca de la sine, dar nu s-a întâmplat asta. Am trăit cu rana, care se infecta din ce în ce, până când, într-un final, a trebuit să...

Văd că nu se poate aduna să rostească cuvintele.

Dar nu trebuie.

Ştiu ce nu poate spune.

A trebuit să-şi taie singur degetul.

Cândva, în anii în care a fost departe, a fost silit să-şi salveze mâna în singurul mod în care era în stare.

îmi pare foarte rău! îngaim.

Nu-mi pot imagina ce s-a mai întâmplat, câte zile a stat ftră să mănânce, cât de aproape s-a aflat de deshidratare, cât de usturătoare trebuie să fi fost durerea de a fi înţepat iar şi Iar ’n timp ce încerca să înoate pentru a se salva. Încep to- ^Şi sa cred că va înfrunta suferinţa când va fi pregătit, că va

orbi şi va recunoaşte mai multe pe măsură ce va deveni mai puternic. Va fi un proces îndelungat. Ar putea trece chiar ani întregi până să izbutească să dezvăluie toate lucrurile prin care a trecut. Şi chiar şi atunci, nu va putea să şteargă vreodată complet amintirile.

După cum nici eu nu voi putea vreodată să şterg durerea de a-l fi jelit.

Acestea sunt lucrurile care ne-au făcut să devenim cei care suntem astăzi.

Mă desprind de Jesse o clipă şi merg în bucătărie. Caut prin dulapuri şi găsesc o cutie veche cu Earl Grey.

— Ce zici de nişte ceai? îi sugerez.

Işi ridică privirea spre mine şi încuviinţează. E un gest atât de discret, că e aproape imperceptibil.

Am pus două căni cu apă în cuptorul cu microunde. Iau pliculeţele de ceai.

— Povesteşte mai departe! îl îndemn. Te ascult!

Vocea îi creşte din nou, şi îmi dau seama că probabil, indiferent dacă este e conştient sau nu, îmi aştepta permisiunea.

— Cred că am încercat să *anulez* ultimii ani, continuă. Am încercat să aşez totul aşa cum era înainte să plec, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar nu merge aşa. Adică, evident că nu! Ştiu asta!

Opresc cuptorul cu microunde înainte să sune, apoi scot cănile şi bag pliculeţele de ceai. Mirosul licorii îmi aminteşte de Mărie. Mă aşez înapoi lângă Jesse, punându-i în faţă cana aburindă. O ia, dar nu bea.

— Nu mai sunt persoana care eram atunci, îmi spune. Tu ştii asta şi o ştiu şi eu, dar tot mă gândesc că, doar cu puţin efort, aş putea schimba lucrurile.

Numai că nu pot. Nu pot, nu?

Lasă cana jos şi începe să gesticuleze.

— Nu vreau să-mi petrec restul vieţii în Acton. Am irosit prea mult timp prins undeva unde nu voiam să fiu. Vreau să mă întorc în California. Respect faptul că Blair Books înseamnă atât de mult pentru tine, dar nu înţeleg! Am muncit enorm ca să ne rupem de New England şi să scăpăm de viaţa către care ne împingeau părinţii. Am sacrificat atât de multe ca să putem călători, ca să nu fim nevoiţi să stăm într-un singur loc! Nu înţeleg de ce te-ai întors aici, de ce ai ales să-ţi petreci viaţa aici, făcând exact ceea ce ţi-au spus mereu părinţii că ar trebui să faci. În adâncul inimii, sunt foarte, foarte furios. Şi îmi doresc să nu simt asta; de fapt, mă urăsc pentru că simt asta. Sunt furios că te-ai îndrăgostit de alt-cineva. Ştiu, spui că asta nu înseamnă ca m-ai uitat, dar, de fapt, cel puţin acum, mie aşa mi se pare. Şi nu spun că nu am putea trece peste asta, dacă toate celelalte lucruri ar avea sens, dar... nu ştiu. Sunt supărat pe tine, dar şi pe Fricndly's pentru că s-a transformat într-un local Johnny-nu-ştiu-cum. Sunt supărat pe aproape tot ce s-a schimbat fără mine. Ştiu că trebuie să lucrez la asta. Ştiu că e doar una dintre nenumăratele probleme cu care mă confrunt. Ştiu că am spus că acum ar fi trebuit să fie partea uşoară, dar habar n-am de ce am gândit asta. Să te întorci acasă este greu. întotdeauna are să fie greu. îmi pare rău că până acum nu rru-am dat seama! Sigur că m-am schimbat. Şi bineînţeles că te-ai schimbat şi tu. în niciun caz nu am putea fi la fel după ce ne-am pierdut unul pe celălalt; am însemnat prea mult unul pentru celălalt pentru să se întâmple asta. Aşadar, cred că ceea ce încerc să spun este că sunt nefericit şi supărat, dar am impresia că înţelegi. Pentru mine are sens tot ce ai scris în scrisoarea aia. Trebuia să-mi dai drumul dacă voiai să ai vreodată o Şansă să duci o viaţă normală. Ştiu că m-ai iubit. Ştiu că nu a fost uşor. Şi, evident, ştiu că este greu şi pentru tine. Aş nunţi dacă aş spune că nu am văzut ce vezi tu. Mă cuprinde în braţe, trăgându-mă mai aproape, apoi îmi zice ceea ce ne-a luat zile să înţelegem: Ne-am iubit şi ne-am pierdut Iar acum, chiar dacă încă ne iubim, piesele

puzzle-ului nu se mai potrivesc ca înainte.

Aş putea să fac în aşa fel încât să mă potrivesc cu el.

Ar putea să facă în aşa fel încât să se potrivească cu mine Dar asta nu e dragoste adevărată.

— Asta a fost! conchide el. Am terminat-o unul cu celălalt. Mă uit în ochii lui.

— Da! Cred că da!

După toate lucrurile prin care am trecut, nu aş fi zis niciodată că povestea noastră se va încheia aşa.

Rămânem nemişcaţi, ţinându-ne în braţe, încă nepregătiţi să ne dăm drumul pe de-a-ntregul. Mâinile îi sunt încă uşor îngheţate. Le iau în propriile mâini. Le ţin, dându-le din căldura corpului meu.

Işi trage o mână pentru a-mi îndepărta o şuviţă de păr de pe faţă.

Poate că asta *înseamnă* dragostea adevărată.

Poate că dragostea adevărată înseamnă să încălzeşti pe cineva căruia îi este frig sau să îi îndepărtezi o şuviţă de păr de pe faţă pentru că îţi pasă de acea fiinţă cu fiecare celulă din fiinţa ta, chiar dacă ştii că ce este între voi nu va dura.

— Nu ştiu încotro să mergem mai departe! îi spun.

Işi propteşte bărbia pe capul meu, inspirând. Apoi se îndepărtează puţin pentru a mă privi.

— Totuşi, nu trebuie să te întorci până mâine mai târziu, nu?

— Exact! îi răspund.

— Aşa că mai putem rămâne. încă o zi. Nu trebuie sa ne grăbim.

Ce vrei să spui?

Soun că ştiu ce ne aşteaptă, dar... inca nu sunt preg -

Pur şi simplu nu sunt pregătit. Şi nu văd de ce nu putem

""rrece încă puţin timp unul cu celălalt, încă pupn timp fe-

• împreună. Am aşteptat atât de mult sa fiu aici, cu tine; nâ se pare o prostie să irosim timpul doar pentru că povestea noastră nu va dura.

Zâmbesc, fermecată. Mă gândesc la ceea ce spune şi îmi dau seama că mi se pare corect, ca atunci când ţi se oferă un pahar cu apă chiar în timp ce îţi dai seama că ţi-e sete.

— Sună bine! îi răspund. Hai să ne petrecem frumos timpul împreună, fără să ne facem griji pentru viitor!

— Mulţumesc!

— OK, aşa că, până mâine, noi doi vom lăsa lumea reală de cealaltă parte a uşii, ştiind că ne vom confrunta cu ea cât de curând. Dar... pentru moment, putem lăsa lucrurile să fie aşa cum erau cândva.

Şi apoi mâine mergem acasă, spune Jesse.

— Da! Şi începem să învăţăm din nou cum să trăim unul rară celălalt.

Ie vei căsători cu Sam, adaugă Jesse.

Oau din cap că da.

2 Jar tu probabil te vei muta în California.

Dar deocamdată... pentru încă o zi...

Vom fi Emma şi Jesse!

Aşa cum eram...

Râd.

Da, aşa cum eram!

JESSE FACE FOCUL Şl APOI SE AŞAZĂ ALĂTURI DE MINE pe canapea. îşi pune braţul în jurul meu şi mă trage în scobitura umărului său. îmi odihnesc capul, sprijinită de el.

E bine să fiu în braţele lui, să mă bucur de acest moment, să nu mă întreb oare ce ne rezervă viitorul. îmi place felul în care îl simt lângă mine, preţuiesc bucuria de a-l avea aproape. Ştiu că nu o voi avea pentru totdeauna.

începe din nou să ningă, mici vârtejuri dansând pe pământul deja alb. Mă desprind din braţele lui Jesse şi mă apropii de uşa glisantă pentru a urmări cum cad fulgii.

Iotul este liniştit şi moale. Zăpada este albă şi curată, încă nestrivită sub greutatea ghetelor.

— Pe P'ac- î’ spun, întorcându-mă spre el.

— A-ău, mormăie.

— îngeri de zăpadă.

— îngeri de zăpadă?

— îngeri de zăpadă.

De îndată ce ieşim în zăpadă, îmi dau seama de hiba din planul meu.

Vom strivi zăpada nestrivită mergând pe ea. Vom z*fr° zăpada nezdrobită doar fiind aici.

__ Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întreabă Jesse. hniffinează-p doar cât de bine te-ai simţi să vezi un film înăuntru, lângă foc!

___Nu, hai, e mai bine aşa!

___Eu nu sunt la fel de sigur! spune el, iar din tonul vocii sale înţeleg de ce oamenii descriu uneori aerul drept „rece să-d îngheţe sufletul”.

Frigul nu este rece. Oamenii sunt înfriguraţi.

O rup la fugă, sperând că mă ajunge din urmă. încerc sa-mi amintesc cum mă simţeam când eram adolescenţi. Mă împiedic şi mă las sa cad. Mă arunc cu faţa în zăpadă. Mă întorc. îl văd pe Jesse alergând şi încercând să mă ajungă din urmă.

— Hai, melcule! îi strig în timp ce îmi întind braţele şi îmi depărtez picioare.

Le mişc de la stânga la dreapta până când dau de zăpada îngheţată care acoperă iarba. Mă ajunge din urmă şi se lasă jos lângă mine. Işi întinde membrele şi începe să împingă zăpada. Mă ridic şi îl privesc.

— Bună treabă! îl laud. O formă excelentă!

Se ridică şi se întoarce să-şi analizeze creaţia. Apoi se uită la a mea.

— Poţi s-o spui! îl îndemn. îngerul tău a ieşit mai bine.

■ Nu fi prea aspră cu tine însăţi! Pur şi simplu unii un talent natural, brut, pentru arta în zăpadă. Iar eu sunt unul dintre ei.

îmi dau ochii peste cap, iar apoi păşesc uşor în centrul îngerului sau, acolo unde urmele paşilor nu se vor vedea. Mă aplec în faţă şi desenez un nimb acolo unde a fost capul lui.

Iată! îi spun. *Abia acum* e artă.

am făcut o greşeală de începător aici în zăpada •am întors cu spatele. Aşa că, atunci cănd mă ridic, mă nimereşte cu un bulgăre de zăpadă.

Clatin din cap şi apoi, foarte încet şi atent, fac şi eu un bulgăre de zăpadă.

— Nu vrei să faci aşa ceva! îmi atrage atenţia cu o urmă de frică în voce.

— Tu ai început.

— Nu contează. Ce ai de gând să faci e o greşeală'

— A, dă? Ce-o să faci? îl întreb, apropiindu-mă încet de el şi savurând neînsemnata putere pe care o deţin.

— O să..., începe să spună, dar apoi se apleacă repede spre mine şi îmi doboară din mână bulgărele de zăpadă, care, în cădere, îmi loveşte piciorul.

— Tocmai m-ai lovit cu propriul meu bulgăre de zăpadă! mormăi.

Fac încă unul şi îl arunc în el. II loveşte în gât. I-am declarat război.

Mă loveşte cu un bulgăre în braţ şi cu unul în vârful capul. Al meu îl loveşte drept în piept. Fug când văd că în mână i se formează un bulgăre imens.

Alerg şi tot alerg, apoi mă împiedic în zăpadă şi cad. Mă îmbărbătez singură, aşteptând să mă lovească un bulgăre de zăpadă. Dar, când deschid ochii, văd că Jesse stă chiar deasupra mea.

— Armistiţiu? îmi propune.

încuviinţez din cap, aşa că aruncă ultimul bulgăre undeva departe.

— Ce zici de un foc plăcut şi nişte pături? mă întreabă Jesse.

De data asta nu ezit.

— De acord!

„e-ain т - ~ - tic ani ni

de i» începutul en.lor 2000

* porn‘m ,e,cvizoruı; NU”X pare nue

sau televizorul a murit? mă întreabă ei,în spate să văd dacă este în priză. Este. Dar, când apăs câteva butoane, nu se întâmplă mmic.^

P _ E stricat! decretează Jesse. Pariez ca e stricat de ani buni, dar nu s-a gândit nimeni să-l pornească. ~

— O carte, atunci, spun şi mă apropii de teancul de cărţi. Am ajuns la concluzia că este un mod minunat de a-ţi pe- trece timpul.

Mă uit la cotoarele cărţilor de pe raft şi, printre mai multe volume de John Grisham şi James Patterson, descopăr un roman poliţist subţirel de care nu am mai auzit. îl scot.

— De ce nu citim asta?

4K

Iţi citesc eu, apoi îmi citeşti tu.

Pare Prea convins.

ric°l să îngheţăm de^fr*"3l?’’ d3Că Suntem în pe- Gâseşte o sticÎă veche

H™* PU"e bu?teni Pe foc.

iub bar> iar eu iau două ^7P Ce Stăni >ângă foc S,m Pe POSt de pahar- altul nesnus d T6

tnomentele în care ne-am ft .

"Sei. Vorbim deTr^16

O1 oameni care

tocmai l-au văzut, adică vorbim despre asta având în minte m ormaţii proaspete despre cum se termină totul. Toate amintirile sunt puţin diferite acum, căci au căpătat o tentă dulce-amăruie.

— Tu ai fost întotdeauna vocea raţiunii, îmi spune

Jesse. întotdeauna cea care ne-a împiedicat să mergem cu un pas mai departe decât ar trebui.

— Da, dar tu mi-ai dat mereu curajul de a face ceea ce mi-am dorit să fac. Nu sunt sigură că aş fi avut curajul să fac jumătate din lucrurile pe care le-am făcut dacă nu te-aş fi avut pe tine, care ai crezut în mine şi m-ai îndemnat să continui.

Vorbim despre nunta noastră – ceremonia de lângă far, scurta noastră distracţie aici, recepţia de la localul de pe stradă. Ii spun lui Jesse că amintirile mele privind ziua aceea nu sunt întunecate de ceea ce s-a întâmplat mai târziu. Că încă îmi aduce bucurie să mă gândesc la clipele acelea. Că sunt recunoscătoare pentru ele, indiferent de finalul poveştii.

îmi mărturiseşte că nu e sigur că îmi împărtăşeşte punctul de vedere. îmi spune că se simte trist, că a dat dovadă de o naivitate dureroasă cu privire la planurile de viitor, că îi e milă de Jesse de atunci, de acel Jesse care habar nu avea ce o să i se întâmple. Că tot ce s-a întâmplat îi pare o amintire constantă a ceea ce ar fi putut avea dacă nu s-ar fi urcat niciodată în acel elicopter. Dar apoi spune că speră ca într-o bună zi să vadă lucrurile aşa cum o fac eu.

— Dacă o să ajung vreodată să gândesc la fel ca tine, îini spune, îţi promit că o să te caut şi o să-ţi zic!

— Mi-ar plăcea s-o faci! întotdeauna o să vreau să ştiu ce mai faci.

— Păi, atunci e un lucru bun că vei fi întotdeauna uşor de găsit.

__Da! îi confirm. Nu plec nicăieri!

Focul se mai domoleşte, aşa că Jesse se apropie de el, rearanjează buştenii şi suflă peste ei. Se întoarce spre mine după ce focul domol începe să trosnească iar.

— Crezi că ai fi mers vreodată la şcoală în LA dacă nu ar fi fost pentru mine? mă întreabă.

— Poate că da, poate că nu, îi răspund. Ştiu sigur că fără tine nu aş fi fost aşa de fericită acolo. Şi nici nu m-aş fi înscris la cursul de jurnalism de călătorie dacă n-ai fi fost tu. Şi cu siguranţă nu aş fi petrecut un an la Sydney sau toate acele luni în Europa dacă nu ai fi fost cu mine. Cred că au fost multe lucruri pe care nu le-aş fi făcut niciodată – bune, rele, frumoase, tragice, oricum vrei să le descrii. Cred că au fost o mulţime de lucruri pe care nu aş fi avut curaj să le fac dacă nu ai fi fost tu.

— Uneori mă întreb dacă mi-aş fi lăsat părinţii să mă împingă spre o carieră de sportiv profesionist dacă nu te-aş fi întâlnit. Tu ai fost prima persoană căreia nu-i păsa cât de bun înotător sunt. Prima care mă plăcea doar pentru mine. Asta... mi-a schimbat viaţa. Cu adevărat.

Se întoarce şi mă priveşte cu atenţie.

" În mare parte, tu eşti motivul pentru care sunt cine sunt, adaugă.

Ch, Jesse! exclam, iar inima îmi e copleşită de atât de mulltă tandreţe şi afecţiune, că nu există „eu" fără „tu".

Mă sărută.

sărut este doar un sărut, cred. Dar nu am mai fost ni-^°dată sărutată astfel. Este un sărut plin de tristeţe şi de iu-1Fe ?n s^rut melancolic, speriat şi liniştitor.

Când ne îndepărtăm în sfârşit, îmi dau seama că sunt ITîehtă, iar Jesse ar putea fi pur şi simplu beat. Sticla s-a ter- nat ŞÎ, în timp ce încerc să las jos paharul, îl răstorn din

greşeală. Sunetul inconfundabil al unei sticle de vin care]o veste podeaua nu este urmat de cel familiar care o însoţeşte uneori. Recunoscătoare, ridic sticla şi paharele, toate intacte

Cred că e timpul să trecem la lucrurile mai puţin puternice Ne aduc nişte pahare cu apă şi îi amintesc de carte.

— Chiar vrei să citim o carte împreună? mă întreabă Jesse.

— Ori asta, ori jucăm Taboo.

Jesse acceptă, apoi ia pături şi perne de pe canapea. Ne întindem pe podea, aproape de foc. Deschid cartea pe care am scos-o din teanc mai devreme.

— *Aventurile interzise ale lui Cole Crane*, încep eu.

Uneori, duminica dimineaţa, citesc pentru grupuri de copii. Am început să devin mai încrezătoare, să creez voci pentru personaje şi să fac în aşa fel încât naraţiunea să prindă viaţă. Acum însă nu e vorba de nimic din toate astea. Sunt doar eu. Citind o carte. Pentru cineva pe care-l iubesc.

Din păcate, este o carte foarte proastă. Hilar de proastă! Femeile sunt numite domniţe. Bărbaţii beau whiskey şi fac jocuri de cuvinte stupide. După vreo cinci pagini, îi predau cartea lui Jesse.

— Trebuie să citeşti tu! Eu nu mai pot! îi explic.

— Nu, pe bune! spune el. Am aşteptat ani în şir doar să-u aud vocea.

Aşadar, citesc mai departe. Până când ochii mi se usucă din cauza focului, urmăresc cam fără tragere de inimă ceea ce se întâmplă cu Crooked Yellow Caper şi îmi doresc ca eroul, Cole Crane, să o sărute pe Daphne Monroe.

Jesse este de acord şi începe să citească a doua jumătate în timp ce mă aşez în poala lui cu ochii închişi.

Vocea îi este liniştitoare şi calmă. Ascult cum se înalţă ş[1] coboară, iar cuvintele i se rostogolesc de pe buze.

După vreo oră, mă ridic şi îi iau cartea din mână. O las pe podea.

Ştiu ce sunt pe cale să fac. Ştiu că este ultima dată când o mai fac. Ştiu că vreau să însemne ceva. Ani la rând, nu am avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Acum, că o am, ştiu că acesta este felul în care vreau să o fac.

Aşa că îl sărut aşa cum săruţi oamenii când începe ceva.

Şi începe ceva.

îmi trag bluza peste cap. Desfac nasturii blugilor lui Jesse. îmi aşez trupul peste al lui. Este ultima dată când îi voi simţi căldura, ultima oară voi privi în jos şi îl voi vedea sub mine, cu mâinile pe mijlocul meu. E ultima dată când îi voi spune că îl iubesc prin felul în care îmi mişc şoldurile şi îi ating pieptul.

Nu se uită decât la mine. Observ cum privirea i se plimbă pe trupul meu, cercetându-mă, admirându-mă, sorbin- du-mă, încercând să-şi întipărească totul în memorie.

Mă simt văzută. Văzută cu adevărat. Preţuită şi savurată.

Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună că partea cea mai romantica a iubirii este începutul ei! Partea cea mai romantică este atunci când ştii că trebuie să se termine.

Nu ştiu dacă am mai fost vreodată la fel de prezentă în- r un moment aşa cum sunt în clipa asta, când fac dragoste

Un bărbat despre care cândva credeam că este sufletul Şi ^^erec^e' ^esPre care acum ştiu că-i este menit *altcuiva ' ut* scop şi că ¡_a fost hărăzit să-şi construiască viaţa în altit parte.

lui nU 3U aratat niciodată mai captivanţi. Trupul ttîai * ^e(^esubtul meu, nu m-a făcut niciodată să mă simt C() |S| I^U«an5a' trec mâinile uşor peste cicatricile de pe să şti u1' nnpletesc mâna stângă cu dreapta lui. Vreau a pentru mine este un bărbat frumos.

Când terminăm, sunt prea obosită şi uluită ca să
plâng. Mă strecor sub braţului lui şi îi întind din rnă
nou

— îmi citeşti? îl întreb. încă puţin.

Toate astea. încă puţin.

— Da. Orice vrei!

Adorm în braţele lui, ascultându-l cum citeşte sfârşitul cărţii, fericită să aflu că până la urmă Cole o prinde pe Daphne de umeri şi îi spune: „Doamne, femeie, nu ştii că tu eşti? Că întotdeauna ai fost tu?”

Când se stinge dragostea pentru cineva de care încă îţi *place* e ca şi cum ai fi întins într-un pat cald şi auzi ceasul deşteptător.

Indiferent cât de bine te simţi acum, ştii că e timpul să te ridici şi să pleci.

'"c din *Averile ¡nun«* r* *l,.i Col. Cran.* este în- doită cu faţa în jos, sub piciorul lui.

Focul s-a stins.

— E timpul să te trezeşti! îi spun.

încă încercând să se sdspcew la surea de creai«. J«sse din cap şi se freacă pe faţă.

Mergem amândoi în bucătărie şi luăm ceva de mancarţ

Eu beau un pahar cu apă. Jesse bea cafea rece n i uită pe fereastra bucătăriei în timp ce soar e, p toarce cu spatele la mine.

— Ninge iar! mă anunţă.

— Abundent? aşternut

Mă uit pe fereastra din faţă şi văd că pe a ec s un strat de zăpadă proaspătă. „ · îne

— Ar trebui să pornim cât de curând pe drum, u drumul pare destul de curat acum, dar nu vrem sa >' 1 Prea mult.

OK, bună idee! O să intru la duş!

încuviinţează din cap, dar nu mai adaugă nimic. \ urmează pe scări ca să mi se alăture. Nu face nicio g]u^ a despre faptul că sunt goală.

în schimb, se îndreaptă spre şemineu şi începe să-l cur

Când încep să urc singură pe scări, mă loveşte în pin greutatea noului adevăr.

Jesse e acasă. Jesse este în viaţă.

Dar Jesse nu mai-este al meu.

în 45 de minute, ne-am adunat lucrurile şi suntem gata de plecare. Vasele sunt spălate, restul de alimente este împachetat, iar mizeria pe care am facut-o a fost curăţată. Chiar şi volumul din *Aventurile interzise ale lui Cole Crane* este din nou pe raft, de parcă nu ar fi fost niciodată citit. Dacă nu aş şti mai bine, aş jura că nu am fost niciodată aici.

Jesse ia cheile şi îmi deschide uşa de la intrare. Cu inimă grea, îi trec pragul.

Nu mă ofer să conduc pentru că ştiu că nu mă va lăsa. Va face lucrurile în felul lui, iar eu îi voi îngădui. Aşa că mă aşez pe scaunul pasagerului, apoi Jesse bagă în marşarier.

Arunc o ultimă privire în timp ce ne îndepărtăm de cabană.

Există două urme de paşi care duc de la uşa din faţă.

încep din aproape acelaşi loc şi se îndreaptă în direcţii diferite când picioarele ni se îndreaptă către părţi opuse ale maşinii.

Ştiu că acele urme vor dispărea curând. Ştiu că s-ar putea să nu reziste până diseara dacă va continua să ningă aşa. Dar te simţi bine când poţi să priveşti ceva şi să înţelegi«

Urmele paşilor încep la un loc şi apoi se despart, înţeleg.
Este bine.
Este adevărul.

Două mari iubiri

Sau cum să cazi la pace cu adevărul despre dragoste

APROAPE AM AJUNS ÎN NEW HAMPSHIRE CÂND ÎN- cepem să purtăm de fapt o discuţie. Până acum, adică în ultima oră şi jumătate, doar am ascultat radioul, pradă pro- priilor gânduri.

M-am gândit mai ales la Sam.

La barba nerasă care îi împodobeşte mereu chipul, la faptul că în mod clar va încărunţi devreme sau la cât de nerăbdătoare sunt să îmi petrec din nou serile alături de el la pian.

Sper că, atunci când îi voi spune că el este cel pe care îl vreau, să mă creadă.

A fost greu, dar mi-am dat seama cine sunt şi ce vreau. De fapt, identitatea mea nu mi-a fost niciodată atât de clara.

Sunt Emma Blair.

Proprietar de librărie. Soră. Fiică. Mătuşă. Pianistă amatoare. Iubitoare de pisici. Cetăţean din New

England. Femeie care vrea să se mărite cu Sam Kemper.

„ w
* . Tnr'l

Asta nu înseamnă că este lipsit de durere şi tristeţe, mai am sentimentul pierderii.

Ştiu, ştiu în adâncul sufletului că, în momentul în să ies din maşina asta, când Jesse o să mă lase acasă şi ° sa ia rămas-bun, o să mă simt distrusă.

ii fel ca atunci când aveam nouă ani, iar mama Mă simt
ia
de ziua mea să îmi fac gaun în urechi.
111 3 (US. • rea urma să aibă loc în noaptea aceea. Aveam pre-
- rochie albastră pe care o alesesem eu însămi. Eu şi gaura
pentru cercei cu strasuri care imitau safi-
ca să se asorteze. Ma simţeam foarte matura.

Femeia mi-a pus pistolul la urechea dreaptă şi mi-a spus cS s-ar putea să mă doară. I-am spus că sunt pregătită.

C ând mi-a străpuns urechea, am simţit o undă de şoc. Nu îmi dădeam seama ce era mai rău: presiunea strângerii, durerea când mi s-a dat gaură sau înţepătura aerului pe o rană proaspătă.

M-am înfiorat şi am strâns ochii. I-am ţinut închişi. Mama şi doamna cu pistolul de piercing m-au întrebat dacă mă simt bine, iar eu am răspuns: „Puteţi vă rog să îl faceţi şi pe celălalt? Acum, vă rog!”

Şi durerea aceea – sentimentul că ştiam exact la ce să mă aştept şi că avea să fie oribil – e la fel ca durerea pe care o încerc acum.

Ştiu exact cât de mult doare să-l pierd pe Jesse. Şi sunt în maşina asta, aşteptând să fiu străpunsă.

Când părinţii mei o să se mai obişnuiască un pic, spune Jesse în timp ce ne apropiem de graniţa statului, şi o sa simt că vor fi împăcaţi cu gândul că plec, o să mă întorc irect în Santa Monica.

Santa Monica? Nu eşti interesat să încerci San Uleg° sau Orange County?

Clatină din cap.

Cred că Santa Monica este locul meu. Adică, am crefost I Ol ^O1 ne vorn petrece restul vieţii acolo. Nu rru-a ce^r Ce Să din faptul că te-ai întors aici. Dar ştii re că va fi foarte bine să mă întorc pe cont propriu.

O spune de parcă tocmai i-ar fi trecut prin cap că dâ du-mi voie sa plec, s-a eliberat el însuşi de unele lucruri Dacă pleci, ne spui cum îţi merge?

Nu am nicio intenţie să mai las pe cineva să se întrebe unde sunt.

Zâmbesc şi îi strâng mâna câteva secunde. Mă uit pe geam cum trecem pe lângă copaci golaşi maro şi la semnul verde care marchează intrarea pe autostradă.

— Şi tu, reia el după un timp, te vei căsători cu Sam şi veţi locui aici pentru totdeauna, nu?

— Dacă mă mai vrea.

— De ce spui asta? De ce să nu te vrea?

Mă joc cu comenzile de la încălzire de pe partea mea, îndreptând aerul spre mine.

— Pentru că l-am făcut să treacă prin iad, îi răspund. Pentru că nu am fost logodnica cea mai uşor de suportat.

— Nu e vina ta. Nu e... Asta nu e toată povestea.

— Ştiu. Dar ştiu şi că l-am rănit, iar ultima oară când am vorbit cu el mi-a spus să nu-l sun. Că mă va suna el când e gata să vorbească.

— Te-a sunat?

îmi verific din nou telefonul, doar ca să fiu sigură. Dar fireşte că nu a facut-o.

— Nu!

— O să te vrea! mă linişteşte Jesse.

Este atât de sigur de asta, încât mă face să îmi dau seama cât de nesigură sunt cu adevărat.

Mi-am riscat relaţia cu Sam ca să văd dacă a mai rămas ceva de salvat din relaţia cu Jesse. Ştiam ce fac când am fa cut-o. Nu am de gând să pretind că nu ştiam.

Dar acum ştiu ce vreau. îl vreau pe Sam! Şi mi-e teama că l-am pierdut pentru că nu mi-am dat seama mai devrem

Păi dacă nu te vrea..., începe Jesse, care îşi dă seama

^huie să fi sărit trei benzi.

Ni îşi termină fraza imediat. Se concentrează la drum. O • * mă întreb dacă o să spună că, dacă Sam nu se căsăto- Îe’c^mine, mă primeşte el înapoi.

Sunt surprinsă de cât de nefiresc şi nepotrivit ar fi aşa ceva Pentru că nu am ales între Sam sau Jesse. Nu a fost niciodată o chestiune de genul „unul sau celălalt”. Chiar dacă uneori aşa credeam.

A fost vorba dacă între mine şi Jesse mai e ceva sau nu.

Ştiu, aşa cum ştiu că este greşit să furi şi că mama minte când spune că îi place cocktailul cu mentă preparat de tata, că ce s-a întâmplat între Jesse şi mine este din cauza lui Jesse şi a mea. Şi nu din cauza celor de pe margine.

Am terminat-o pentru că nu mai suntem potriviţi unul pentru celălalt.

Dacă Sam nu va dori să mă întorc acasă după toate astea, Jesse o să mă sune ca să se asigure că sunt bine şi o să îmi tri- mită cărţi poştale din locuri însorite.

Şi amândoi vom şti că aş putea să mă alătur lui. Dar şi că nu o să o fac. Şi vom fi împăcaţi cu asta.

Pentru că am avut experienţa care tocmai s-a încheiat.

J tei zile în Mâine.

care am fost din nou împreună şi ne-am frânt inimile, am plecat distruşi.

şj se pate rău! spune Jesse acum, că a reuşit să treacă ^aca^ate *ntoarce discuţia noastră. Ce spuneam? A, da!

.nu te vrea» ° să îi fac curul arşice.

$ice D 3 *deea ca Jesse ar putea să îi facă lui Sam curul ar- Jes 3tât de absurd !

mativ Se 3r PUtea’ Probabil, să-l facă praf pe Sam în aproxi- tTei secunde.

Ar fi ca unul dintre acele meciuri de box care un tip încasează un pumn din prima, şi amărâtul a» el nici nu-şi dă seama ce l-a lovit.

Sâni, Sam al ineu, adorabilul, dragul meu Sam, este

un iubitor, nu un luptător. îmi place asta la el.

Vorbesc serios! spune Jesse. Situaţia asta e de-a dreptul nebunească. Iar dacă nu poate vedea asta, mă voi îngriji personal să sufere fizic.

— Oh! glumesc. Nu, nu face asta! îl iubesc!

Nu vreau să fie un anunţ profund, în ciuda faptului că o simt cu adevărat. Dar, indiferent cum aş spune-o, este un lucru incomod de rostit, date fiind împrejurările.

II vad pe Jesse înghiţind cu greu şi apoi zicând:

— Mă bucur pentru tine! Chiar mă bucur!

— Mulţumesc! îi răspund, uşurată de mărinimia lui.

Nu cred că în clipa asta e sincer, dar se străduieşte foarte mult. TI respect enorm pentru asta.

— Şi aşa se încheie discuţia noastră despre el, conchide apoi. Pentru că altfel o să mi se facă rău.

— Corect! încuviinţez cap. Mă bucur că schimbăm subiectul!

— O să ajungem curând acasă, mă anunţă. Suntem aproape de lewksbury.

— Ar trebui să ne jucăm „Eu văd cu ochişorii mei” sau ceva de genul?

Râde.

— De acord, în regulă! acceptă el. Eu văd cu ochişorii mei ceva... albastru.

Poate că relaţiile ar trebui să se încheie cu lacrimi sau ţipete.

Poate că ar trebui să încheie cu două persoane spunând ceea ce nu au îndrăznit să spună niciodată sau facându-se bucăţi într-un mod imposibil de reparat.

nu am încheiat decât o singură relaţie.

Nu Ştiu* La viaţă mea, Aceasta.
pe la care îmi iau rămas-bun cu o partidă
zdravănă de Eu văd cu ochişorii mei”.

Observăm lucruri, le ghicim şi ne facem să râdem unul pe altul.

Iar când Jesse opreşte maşina în parcarea din faţă de la Blair Books, ştiu că mai am doar câteva clipe înainte ca pistolul de dat găuri în urechi să se apropie de mine.

Te iubesc! îi mărturisesc. 'le-am iubit mereu! le voi iubi mereu!

— Ştiu! Şi eu simt acelaşi lucru! Du-te şi bucură-te de viaţa pe care ţi-ai faurit-o!

îl sărut de la revedere, aşa cum îţi săruţi prietenii de Anul Nou. Nu pot să-l sărut altfel.

îmi adun lucrurile şi pun mâna pe portieră, dar încă nu sunt pregătită să o deschid.

— Ai fost omul ideal pe care să îl iubeşti, adaug. A fost grozav să te iubesc şi să fiu iubită de tine.

— Pai, a fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Ii zâmbesc şi apoi inspir adânc, pregătindu-mă pentru durerea chinuitoare pe care o presupune să îl părăsesc.

îmi promiţi că vei avea grijă de tine? îl întreb. Că mă vei suna dacă ai nevoie de ceva. Că...

Habar n-am cum să exprim ceea ce vreau să spun. A tre- Cut prin atâtea, şi vreau să-mi promită, să ne promită nouă, tuturor celor cărora le pasă de el, că o va scoate la capăt.

Încuviinţează din cap şi îmi face semn să plec.

înţeleg ce vrei să zici! Şi îţi promit!

OK’ îi spun, zâmbindu-i tandru.

Deschid portiera. Picioarele mele ating trotuarul. Cobor din maşină şi închid portiera.

Jesse îmi face semn cu mâna şi apoi bagă în marşarier îl urmăresc în timp ce face o întoarcere din trei manevre. Mă doare exact aşa cum am crezut că se va întâmpla. Presiunea durerea, înţepătura.

Ii fac cu mâna când o ia la stânga pe drumul principal.

Şi a dispărut!

închid ochii o clipă, încercând să cad la pace cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

S-a terminat. Jesse este în viaţă şi acasă, iar căsnicia noastră s-a încheiat. Apoi deschid din nou ochii şi îmi dau seama unde sunt.

În faţa librăriei mele.

Mă întorc şi pornesc spre uşă.

Mă îndrept spre cărţi şi familia mea, dar şi spre o zi de primăvară în care soarele pare că va străluci pentru totdeauna deasupra ta, iar florile vor înflori luni la rând. Mă îndrept spre cheddar vegan la grătar, GIF-uri cu pisici şi „Piano Man”.

Mă îndrept spre Sam!

Mă îndrept spre casă!

Şi, exact ca în ziua în care mi-au dat găuri în urechi, odată ce durerea a venit şi a plecat, îmi dau seama că am crescut.

PĂRINŢII MEI SUNT LA LIBRĂRIE. ÎNAINTE SĂ AJUNG SUficient de aproape să îi salut, aud planşete de copil din colţul îndepărtat al magazinului.

— Fetele sunt aici? întreb în momentul în care îmi îmbrăţişez părinţii în chip de salut.

— Da, sunt cu Mărie, la secţiunea pentru copii! îmi răspunde mama.

— Ce faci? Cum a decurs totul? vrea să ştie tata.

încep să răspund, dar sunt prea multe de explicat, iar eu încă nu sunt pregătită să intru în detalii.

— Mi-a fost dor de Sam! îi răspund.

De fapt, asta ar cam putea să acopere tot. Succint şi nedureros.

Mama şi tata se uită unul la altul şi zâmbesc, de parcă ar fi parte dintr-un club format din doi oameni care ştiau că asta voi face.

Crase ideea de a fi previzibilă, mai ales pentru părinţii [Irj]ei. Dar, mai mult decât orice, sunt uşurată că pare că am luat decizia corectă. Pentru că, până la urmă, sunt părinţii [ITlei]- Iar când ajungi să fii suficient de în vârstă, este în sfâr- m regulă să recunoşti că adesea părinţii chiar au dreptate.

O aud pe Mărie încercând să le potolească pe Sophie şi va. Ocolesc casa de marcat pentru a vedea mai bine. Fetele sunt roşii la faţă şi plâng. Ţinându-se de părţi opuse ale capului.

Mă uit înapoi, la părinţii mei.

— Ava a dat peste Sophie şi s-au lovit cap în cap, mă lămureşte mama.

Tatăl îşi duce degetul la ureche, ca şi cum ţipetele fetelor ameninţă să-i spargă timpanul.

— O mişcare grozavă pentru afaceri!

Pe măsură ce plânsul fetelor se stinge, devenind mult mai liniştit, dar la fel de teatral, cu suspine şi încruntături, Mărie mă zăreşte şi se apropie de mine.

Mă întorc spre părinţii mei.

— Apropo, trebuie să vorbim despre Tina! îi anunţ.

Niciunul dintre ei nu mă priveşte direct în ochi.

— Putem vorbi altădată despre asta! zice tata. Când lucrurile nu o să stea atât de… dramatic.

Mama îşi fereşte privirea, concentrându-se brusc la îndreptarea lucrurile de sub registru. Fata se preface implicat până peste cap în frunzărirea calendarului de pe tejghea. Le sunt fiică de mult prea mult timp ca să înghit prostiile astea, îmi ascund ceva.

— Ce se întâmplă? îi iau Ia întrebări. Ce-mi ascundeţi?

— A, draga mea, nu-i nimic! îmi zice mama, iar eu aproape că o cred.

Apoi văd expresia de pe chipul tatălui meu, un amestec de „Oare chiar crede asta?” şi „O, Doamne, ar trebui să-i spunem”.

— Avem câteva, ştii tu, idei privind administrarea librăriei, îndrăzneşte tata în cele din urmă. Dar ar trebui să vorbim mai târziu despre asta.

Când Mărie se apropie de mine şi arată de parcă îi este frică să-nii spună că mi-a împrumutat puloverul preferat, că e şi ea implicată în treaba asta.

__Haideţi, oameni buni, am de-a face cu mult prea multe chestii în momentul de faţă ca să am nervi şi pentru aşa ceva!

___îQu-i nimic, răspunde Mărie.

Mă încrunt la ea, dându-i de înţeles că nu înghit găluşca nici măcar o clipa. Se strânge asemenea unui costum ieftin.

___Bine! Vreau eu slujba asta!

___Ce slujbă? o întreb.

___Cea de asistent-manager.

— Aici?

__Da, o vreau! Mama şi tata cred că este o idee grozavă, dar depinde evident de tine.

— Vrei să lucrezi aici? spun, la fel de neîncrezătoare. Cu mine?

— Da!

— În librăria asta?

— Vezi? Ştiam că nu e momentul potrivit să vorbim despre asta.

— Nu! ripostez, clătinând din cap. Sunt doar surprinsă.

— Ştiu! îmi răspunde. Dar asta ar putea fi ceva pentru mine. Cum am vorbit odată. Ceva ce să fac în afara casei şi care să nu aibă nicio legătură cu învăţatul la oliţă sau deficienţele de auz. Cred că ideea asta e mai bună decât cea cu scrisul, de fapt. Sunt încântată şi e o chestie care presupune lriteracţiunea cu adulţi, înţelegi? Un motiv să-mi pun o pe- rcche drăguţă de pantaloni. Emma, am nevoie de un motiv Sa POrt ° pereche drăguţă de pantaloni!

Bine! îi spun.

^u pot să accept un loc de muncă cu normă întreagă, ar un post de asistent-manager ar putea fi chiar bun. Mai

ales pentru că mama şi tata m-ar putea ajuta cu copiii sau aici, dacă este nevoie. Bănuiesc că ceea ce spun este... Ţe iog să mă angajezi!

Dar tu ai fost manager aici. Acum aş fi şefa ta! îi atrag atentia.

Işi ridică ambele mâini, ca şi cum s-ar preda.

— E spectacolul tău. Ştiu că am renunţat la post, iar tu ai făcut o treabă grozavă în locul meu. Nu încerc să uzurp nimic. Dacă, mai târziu, o să mă hotărăsc că vreau mai multe responsabilităţi sau să devin un participant mai vocal la conducerea librăriei, asta e problema mea şi mă voi ocupa de ea. Pot oricând să accept un post de manager la unul dintre magazinele lui Mike, Ia o adică. Dar ceea ce vreau cu adevărat în clipa asta este să-mi petrec timpul aici, cu tine.

Mărie şi-a spus partea, iar acum e rândul meu să răspund. Simt privirea surorii, a tatălui şi a mamei mele aţintite asupra mea. Sophie şi Ava, acum potolite, trag de piciorul lui Mărie.

— Aşadar? întreabă Mărie.

încep să râd. E prea absurd! încep să-şi facă griji, nesiguri ce anume mi se pare atât de amuzant. Aşa că mă stăpânesc, într-un efort de a nu-i mai ţine în suspans.

Mă sperie ideea de a o avea pe Mărie să lucreze ca subalternă a mea. Mă simt oarecum inconfortabil şi sunt puţin îngrijorată că acest lucru va distruge relaţia bună pe care am început să o construim. Dar şi eu cred că s-ar putea dovedi un pas grozav. Aş avea pe cineva cu care să împart librăria, cineva care înţelege cât de importantă este, cineva care e pasionat nu doar de cărţi, ci şi de istoria acestei librării. Iar sa lucrăm

împreună, să petrecem timp împreună ne-ar putea apropia şi mai mult.

Aşadar, cred că este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Sunt g«a să Pariez pe Mane ş. pernye.

OK' îi răspund. Eşti angajata! ,

1 ml care se desenează pe chipul tataim meu este Zjn1|'L şi de sincer, că versiunea mea adolescentină ar fi atati . – ă vomite. Doar că nu mai sunt adolescentă şi nu la"n omorî să-i dau tatălui meu tot ceea ce a visat vreodată. ,n*2în regulă, tată! îl anunţ. Fetele tale vor conduce librăria.

Pentru prima dată de când mă ştiu, mă întreb dacă noi două ne-am putea dovedi de fapt a fi mai puternice împreună decât suma părţilor noastre.

Emma şi Mărie!

Momentul nostru de sărbătoare este întrerupt de un bărbat care îi spune tatei că vrea o carte anume pentru soţia lui. Aud cum tata îl întreabă despre ce e vorba.

— Nu ştiu şi nu sunt sigur cine a scris-o, răspunde bărbatul. Nu-mi amintesc despre ce este vorba, dar îmi amintesc că avea coperta albastră.

Urmăresc cum părinţii mei îşi aruncă priviri sugestive şi apoi pleacă amândoi să-l ajute.

În timp ce ai noştri se îndepărtează, Mărie se uită la mine.

— Deci ce s-a întâmplat în Mâine? Te întorci la Sam?

Nu ştiu exact.

Ce vrei să spui?

chiar Că vreau sa fio cu Sam, dar mi-a spus să nu-l sun e gata să v aik

Uat o ^ecizie' A SPUS ca ma va anunţa el când

Ma 5beaScă- Nu invefs.

"-Avru Ca pentru a izgoni acest gând.

sPună că daVă SPUna.^ Cazul în care ÎJ respingi. Nu a vrut să

— Nu sri f Une' nU ar trebui sa * 'e sPuî*

-NoiS i CFed Că e foarte supărat-

Pentru a-fXi d C SUpărat- Dar acesta este un motiv în plus găsi şi a vorbi cu el.

Vreau să-i respect dorinţele!

Emma, ascultă-mă! Găseşte-l chiar acum şi vrei să fii cu el!

— Vrei să spui să merg la el la şcoală?

— Da! Chiar aşa! Adică, nu-l cere în căsătorie în faţa Co piilor sau ceva similar, dar da! Caută-l chiar acum!

— Da! spun şi încep să fiu tot mai încrezătoare. Da, cred că ai dreptate!

Părinţii mei se apropie şi-l cheamă pe bărbat. Probabil că nu a găsit ceea ce căuta. În schimb, cumpără un exemplar din *Micuţele doamne.* Fără îndoială, părinţii mei au renunţat să mai încerce să-şi dea seama despre ce carte vorbea omul acum câteva minute şi tocmai au decis să-i vândă Louisa May Alcott.

Vor să le vândă tuturor câte un exemplar din *Micuţele doamne.* Pentru că este o carte superbă, desigur. Dar şi pentru că sunt mândri că a fost scrisă la doar câţiva kilometri distanţă. Probabil au încercat să-i vândă şi exemplarele din Henry David Thoreau sau Ralph Waldo Emerson pe care le avem pe stoc.

Eu, una, nu i-am băgat la înaintare pe transcendentalişti, cum au făcut ei. Volumele lor zac pe raft mai mult decât pe vremea când părinţii mei se ocupau de librărie.

Nu m-au cicălit niciodată cu asta. Tata nu m-a întrebat niciodată de ce există exemplare din *Nesupunere civila)* care s-au umplut de praf.

Părinţii mei mi-au făcut un cadou incredibil: mi-au dat această librărie şi mi-au pregătit un viitor, dar nu mi-au spus niciodată că metoda lor de a face lucrurile este singura corecta.

[1] Celebru eseu scris în 1849 de Henry David Thoreau despre refuzul unui cetăţean sau al unui grup de cetăţeni de a se supune anumitor legi, ordine sau comenzi ale unui guvern (n. tr.).

Acum vindem mai mult jurnale şi lumânări. Vindem ti de cumpărături cu citate literare pe ele. Vindem mai iultă literatură YA decât am facut-o de ani buni. Dar vindem mai puţine romane clasice şi volume cartonate. Asta oate şi din cauza modului în care se schimbă afacerea. Dar cred că şi din cauza mea. Pentru că fac lucrurile altfel.

Acum lucrurile s-ar putea schimba din nou odată cu revenirea lui Mărie. Am putea deveni şi mai puternici.

Bărbatul pleacă, iar eu mă pregătesc să mă îndrept spre maşină, cu gând să-mi recâştig iubirea vieţii mele.

— Bun! Am şters-o! Urează-mi noroc!

Ajung la uşă, dar mă întorc. Hotărăsc că trebui să punctez ceva ce n-am spus:

— Mulţumesc! le spun părinţilor mei. Pentru că aţi avut încredere să îmi lăsaţi librăria pe mână şi că m-aţi aşteptat să mă îndrăgostesc de ea singură, în felul meu! Vă mulţumesc că m-aţi îndrumat către o viaţă care mă face fericită!

O clipă, mama pare că ar putea să plângă, dar se abţine.

— Sigur, dragă! îmi zice în timp ce tata îmi face cu ochiul. Asta fac părinţii.

Le spui mulţumesc pentru darurile care ţi-au modelat întreaga lume, iar răspunsul lor este „Sigur”.

Când ies pe uşă, mă întorc către Mărie şi îi spun: Bine ai revenit!

CÂND URC ÎN MAŞINĂ ÎN PARCAREA DIN SPATE, ÎMI găsesc sendvişul vechi de câteva zile pe scaunul din faţă. Din cauza lui, maşina a căpătat un miros acru, înţepător. II iau şi îl arunc în tomberon, apoi deschid ambele portiere preţ de un minut, încercând să aerisesc.

Atunci văd o maşină care se apropie.

Nu trebuie să mă uit prin parbriz ca să ştiu cine este.

Dar bineînţeles că o fac oricum.

Sam!

Inima mi-o ia la galop. Ii simt bătăile ritmice care îmi bubuie în piept.

Fug spre maşina lui exact când coboară din ea.

E în pantaloni şi în cămaşă, cu cravata desfăcută şi atârnată lejer în jurul gâtului. Haina îi este descheiată.

E mijlocul zilei şi ar trebui să fie la şcoală.

În schimb, stă în parcarea librăriei mele, cu ochii injectau. Mă uit la el şi văd o inimă frântă.

— Trebuie să vorbesc cu tine! începe, în timp ce respiraţia lui ridică aburi în aerul rece.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu tine! îi zic.
— Nu! mă întrerupe Sam, ridicând mâna. Eu primul.

Simt că inima începe să mi se frângă în piept. S-/z ierwz-

Sunt distrusă să descopăr că nesiguranţa mea l-a făcut Z/ omul pe care-l iubesc să fie nesigur în ceea ce mă priveşte Simt nevoia urgentă să blochez totul, să opresc timpul în ioc, să petrec cât mai mult timp cu el înainte să mă părăsească pentru totdeauna — dacă asta va face.

__Putem să urcăm în maşină? îl întreb. Să pornim căldura? încuviinţează şi deschide portiera. Alerg până pe partea cealaltă şi urc pe scaunul pasagerului, frecându-mi mâinile pentru a mă încălzi. Porneşte motorul şi aşteptăm să se încălzească. Curând, mâinile încep să mi se dezgheţe.

— Ascultă! îmi spune Sam. Mi-am petrecut ultimele patru zile gândindu-mă la asta.

Parcă a trecut o viaţă întreagă, dar au trecut doar patru zile.

— Nu pot s-o fac, adaugă în timp ce îşi întoarce tot corpul spre inine. Nu pot să trăiesc aşa! Pur şi simplu nu pot. Nu merge, cel puţin pentru mine.

— OK!

Simt că pieptul începe să mă doară de parcă corpul nu ar putea să audă asta.

— Trebuie să te întorci acasă! îmi spune.

Ridic privirea spre el.

— Poftim?

Acum 15 ani, te-am văzut plecând cu Jesse şi mi-am spus că ai luat o decizie, şi că nu pot face nimic în privinţa ^sta- Şi iată-ne, atâţia ani mai târziu, făcând acelaşi lucru! u... Nu pot s-o fac încă o dată! Sunt gata să lupt pentru tlne. Azi am plecat de la muncă după a cincea oră pentru tfa gândeam să învăţ trupa de jazz cum să cânte „Total c ’Pse of the Heart”. Inima mea e frântă fără tine. Mi-am Petrecut timpul ăsta singur, mişcându-mă ca o pasăre cu

aripa ruptă, sperând că te vei întoarce la mine. Dar nu suficient să speri. Acum sunt adult. Nu mai sunt adolescent aşa cum eram atunci, prima dată. Sunt bărbat. Şi nu_j suf/ cient să sper că te vei întoarce. Trebuie să lupt pentru tine Aşa că iată-mă! Asta fac. Lupt!

Mă ia de mână şi mă imploră:

— Sunt potrivit pentru tine, Emma. Ceea ce avem este este dragoste adevărată. Te iubesc! Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Tu eşti sufletul meu pereche. Pot sa te fac fericită. Pot să-ţi ofer viaţa pe care ţi-o doreşti. Aşadar, căsătoreşte-te *cu mine^* Emma! Căsătoreşte-te cu mine!

— Oh, Doamne! exclam,-cuprinsă de uşurare. Suntem atât de ridicoli!

— Ce zici acolo? Ce vrei să zici?

— Lupţi pentru mine?

— Da!

— Şi eu eram pe cale să vin la tine la muncă şi să lupt pentru tine.

Pare dezarmat şi uluit. Rămâne tăcut. Apoi începe să lăcrimeze şi spune:

— Chiar?

— Ie iubesc, dragul meu! Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. îmi pare atât de rău că au rămas lucruri nelămurite! Dar acum s-a terminat. S-a terminat! Şi ştiu că eşti bărbatul alături de care vreau să-mi petrec fiecare zi a vieţii. îmi doresc viaţa pe care o duceam împreună. Vreau să ma căsătoresc cu tine. îmi pare rău că am fost derutată, dar acum sunt cât se poate de sigură! Te doresc!

— Şi Jesse?

îl iubesc pe Jesse. îl voi iubi mereu. Dar era potriviţ pentru mine atunci. Tu eşti potrivit pentru mine acum. Ş[1] întotdeauna.

Inspiră adânc, lăsându-mi cuvintele să îi pătrundă în urechi şi în creier.

_ (’rezi cu adevărat toate astea? mă întreabă. Nu e doar o replică minunată şi teatrală?

Clatin din cap.

__nu încerc să fiu minunată şi teatrală!

__Vreau să spun că ai reuşit, cu siguranţă.

__ Ajn vorbit serios. Iot ce am spus a fost serios. Presupunând că mă poţi ierta pentru că am fost nesigură, pentru că am avut nevoie să plec, pentru că am avut nevoie de mai mult timp cu el ca să aflu ce cred că ştiam deja.

— Pot să iert asta. Normal că pot.

Pentru mine este important să ştie ce am făcut, că în-frunt asta.

— Am mers în Mâine împreună, singuri, il anunţ.

Nu mai adaug nimic, şi nici nu e nevoie.

Doar clatină din cap. vreau ştiu.

_ Nu vreau să aud nimic despre asta. ză este

S-a terminat. E de domeniul trecutului. Tot ce de aici încolo. «

încuviinţez, disperată să-1 tine, de aici

— Nu doresc pe nimeni şi nimic încolo, pentru totdeauna.

închide ochii, asimilând informaţiile.

— Vei fi soţia mea? mă întreabă, zambin a g

N„ daci simţit vreodată mşi „

acest moment, când ideea că am putea sa aduce atâta bucurie pe chip.

— Da! îi răspund. Doamne, da! ~ fericire.

Se apleca spre mine şi mă sărută, stra lacrimi de

Lacrimile care îmi umezesc ochii sunt în s < ~ fericire. Inima mea nu mai bate, ci cicşte p<

Gata cu sentimentele contradictorii! Gata cu inr [redacted] Ice rtitu- dinea!

Te iubesc! adaug. Nu cred că până acum am ştiut vr odată cât de mult te iubesc.

Este un semn bun, cred, că dragostea noastră a crescut mai degrabă, decât s-a stins în faţa provocărilor. Cred că este de bun augur pentru viitorul nostru, pentru toate lucrurile care ne aşteaptă: căsătorie, copii.

— O, Doamne, mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut! spune Sam. Simţeam că mă scufund. îmi faceam griji că voi pierde cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Nu m-ai pierdut! Sunt aici! Sunt chiar aici!

II sărut.

Stângaci, stăm amândoi aplecaţi pe jumătate peste bord, cu gâturile strâmbe şi schimbătorul de viteze înfipt în genunchiul meu. Vreau doar să fiu cât mai aproape de el. îmi sărută tâmpla, moment în care simt mirosul detergentului nostru de rufe care îi emană din cămaşă.

— Mă duci acasă? îl întreb.

îmi zâmbeşte. E genul de zâmbet care s-ar putea transforma în orice clipă în lacrimi.

— Categoric!

Mă desprind de el, aşezându-mă bine pe scaunul pasagerului în timp ce Sam bagă în marşarier şi iese din parcare.

telefonul şi portofelul au rămas în maşina mea, la fel şi geanta de weekend cu toate lucrurile, dar nu-l opresc. Nu-i cer să mă aştepte câteva secunde, să le iau. Pentru că nu am nevoie de ele. Nu chiar acum. Nu

am nevoie de nimic din ceea ce nu am în acest moment.

Sam îmi ţine mâna stângă cu dreapta lui. O face pe tot drumul spre casă, cu excepţia a vreo 20 de secunde când ma aplec să cotrobăi prin torpedou după CD-ul lui preferat cu

£'fyirles Mingus pe care îl ţine ascuns în măruntaiele bor- /ilui încă nu suport jazzul, iar el încă îl iubeşte. În toate ino(|urile posibile, noi doi suntem la fel ca odinioară. Când începe muzica, Sam se uită la mine, impresionat.

__îl urăşti pe Mingus, comentează.

__le iubesc totuşi, aşa că...

Pare a fi o explicaţie satisfăcătoare pentru el, aşa că mă ia din nou de mână. Nu există încordare, nici presiune. Suntem împăcări doar să fim unul lângă celălalt. Un calm profund pune stăpânire pe mine în timp ce privesc cum străzile acoperite de zăpadă din Acton se preschimbă în cele din Concord, iar coniferele care mărginesc autostrada ce ne duce prin Lexington şi Bclmont lasă locul trotuarelor acoperite cu pavele şi pietre brune din Cambridge.

Lumea pare o oglindă, în sensul că ceea ce văd în faţa mea este în sfârşit în perfectă sincronizare cu ceea ce sunt.

Mă simt eu însămi pe străzile astea.

Oprim şi ne îndreptăm spre apartamentul nostru. M-am ghemuit la subsuoara lui, folosindu-i corpul drept scut împotriva frigului.

Răsuceşte cheia, iar când uşa se închide în urma noastră, parcă am blocat afară întreaga lume. Când mă sărută, buzele îi sunt încă reci şi le simt cum se încălzesc sub atingerea mea.

Buna! îmi spune zâmbind.

Este genul de „bună” care înseamnă orice, cu excepţia salutului.

Bună! îi răspund.

Mirosul apartamentului nostru, un miros pe care nici lnacar nu sunt sigură că l-am mai observat, este deopotrivă Plcant şi proaspăt, asemănător cu pasta de dinţi cu scorţi- °ară. Zăresc

ambele pisici sub pian. Sunt bine. *Totul* e bine.

Sam se împinge în mine în timp ce mă sprijin de dosul uşii din faţă. îmi atinge obrazul, iar degetele îi alunecă în părul meu în timp ce degetul lui mare îmi zăboveşte sub ochi.

— Mi-a fost teamă că ţi-am pierdut pistruii pentru totdeauna, îmi spune în timp ce mă fixează cu privirea.

Expresia lui îmi pare liniştitoare, dătătoare de siguranţă. Mă trezesc împingându-mi capul spre mâna lui, apăsându-l de ea.

— Nu ai pierdut nimic! îl liniştesc. Sunt aici! Şi voi face orice pentru tine! Orice. Tot restul vieţii!

— Nu am nevoie de nimic de la tine. Doar pe tine. Te vreau doar pe tine!

Braţele îmi urcă pe umerii lui şi îl trag mai aproape de mine. Greutatea corpului lui peste al meu este deopotrivă tulburătoare şi liniştitoare. Simt mirosul de pomadă de drogherie al părului său. Ii simt barba scurtă de pe obraji.

— Tu eşti totul pentru mine, îi spun. Şi vei fi pentru totdeauna. Noi doi.

M-am înşelat când am spus că nu e nimic mai romantic decât sfârşitul unei relaţii.

Asta este!

Nu există nimic mai romantic decât asta. Să-l ţii în braţe pe omul pe care credeai că l-ai pierdut şi să ştii că nu-l vei mai pierde niciodată.

Nu cred că dragostea adevărată înseamnă singura iubire. Cred că iubirea adevărată înseamnă să iubeşti cu adevărat. Sincer. Deplin.

Poate, dacă eşti genul de persoană dispusă să se dăruiască, genul de persoană dispusă să iubească cu toată inima, chiar dacă ai aflat cât de mult te poate

răni, atunci poate că primeşti mai multe iubiri adevărate. Poate că acesta este cadoul pe care îl primeşti pentru că ai dat dovadă de curaj.

Sunt o femeie care îndrăzneşte să iubească din nou.

în sfârşit, îmi place asta la mine.

Poate fi complicat să iubeşti după ce ţi s-a frânt inima Este dureros şi te obligă să fii sincer cu tine legat de cine eşti de fapt. Trebuie să te străduieşti mai mult pentru a găsi cuvinte pentru sentimentele tale, pentru că nu intră în cutii prefabricate.

Dar merită.

Pentru că uite ce primeşti:

Mari iubiri.

Iubiri pline de sens.

Iubiri adevărate.

PORT O ROCHIE LILA LA A DOUA MEA NUNTĂ. ESTE elegantă şi preţioasă. Pare rochia de mireasă a unei femei care a trăit din plin înainte de a se căsători. O rochie care dezvăluie o persoană puternică, echilibrată, care ia o decizie frumoasă. Mărie este domnişoara mea de onoare. Ava este fetiţa care duce florile; Sophie, cea care duce verighetele. Olive ţine un discurs care îi face pe jumătate dintre invitaţi să sfârşească în lacrimi. Eu şi Sam plecăm în luna de miere la Montreal.

Şi apoi, la opt luni şi nouă zile după ce noi doi ne-am rostit jurămintele în faţa tuturor prietenilor şi rudelor noastre, vorbesc cu Olive la telefon în timp ce închid Blair Books în- tr-o seară liniştită de vară.

Mărie a plecat devreme să ia fetele de la părinţii noştri. Ne întâlnim cu toţii la cină la Mărie şi Mike acasă. Mike face friptură, iar Sam le-a promis lui Sophie şi Avei că Ie va pregăti brânză la grătar.

Olive vorbeşte despre prima petrecere aniversară pe care o organizează pentru fiica ei, Piper, când aud bipul familiar *al apelului în* aşteptare.

— Ştii ce? îi spun. Mă mai sună cineva. Trebuie să închid.

OK! îmi răspunde. Oh, voiam să te întreb ce părere ai despre tema animale marine...

L Olive! o reped. Trebuie să închid!

— Bine, dar doar spune-mi: îţi place tema animale marine?

__Cred că depinde de animale, dar trebuie să închid!

__Adică balene şi delfini, poate nişte peşti, îmi explică Olive în timp ce scot un geamăt. Bine! renunţă ea. Putem să ne vedem pe FaceTime mâine!

închid şi mă uit la telefon să văd cine mă sună.

Nu recunosc numărul, dar recunosc prefixul.

310. California, Santa Monica.

— Alo?

VoX'Lre ¡nsr.n.aneu fanffirf. O voce pe care nu aş putea să o uit vreodată.

—Jesse?

— Salut!

---Salut! f w

— Ce mai faci? mă întreabă dezinvolt, de parca am vorb. tot timpul. , _ • L..

Am primit cărţi poştale din California e cateva ' chiar şi una de la Lisabona. Sunt veşti scurte, u ci c- despre cum se simte sau încotro se îndreaptă. Ştm e bine. Dar nu ne trimitem mesaje prea des. b1 n niciodată la telefon. •

— Sunt bine! îi răspund. Foarte bine. u evidenti

— Mă descurc! Mi-e dor de voi, cei m

— Evident! îi ţin isonul. . . • :i

— Dar sunt bine. Sunt... Sunt foarte etic ¿e ce

Nu ştiu ce să-i mai spun. Nu prea "J11 ' aşa că pUr şi m-a sunat. Tăcerea mea ne blochează simplu mă anunţă:

— Am cunoscut pe cineva.

Poate că nu ar trebui să mă surprindă că a cunoscut pe cineva, că vrea să-mi spună. Şi totuşi, ambele lucruri o fac

— Chiar? E minunat!

— Da, este.... este cu adevărat incredibilă. Unică. Este surfer profesionist. Nu e o nebunie? Nu credeam vreodată că mă voi îndrăgosti de o fată surfer.

Rad.

— Nu ştiu, spun, închizând magazinul şi îndreptându-mă spre maşină.

E încă lumină, chiar dacă se apropie seara. îmi va fi dor de asta în luna octombrie, aşa că îmi propun să apreciez ce am.

— Pentru mine are sens că te-ai îndrăgosti de o fată care face surf. Adică, nu există mai tipic California deatât.

— Da, poate ai dreptate, râde Jesse.

— Cum o cheamă?

— Britt.

— Jesse şi Britt, îngân. Sună bine!

— Aşa cred. Cred că ne simţim bine împreună.

— O, Jesse, e minunat! Sunt foarte bucuroasă să aud asta!

— Am vrut să-ţi spun..., zice el şi începe să se bâlbâie.

— Da...

— înţeleg! înţeleg ce ai spus. Că faptul că te-ai îndrăgostit de Sam nu înseamnă că m-ai uitat. Asta nu schimbă ce ai simţit cândva. Nu îi face pe cei pe care i-ai iubit înainte să fie mai puţin importanţi. Nu am

înţeles atunci. Credeam... M-am gândit că alegându-l pe el însemna că nu mă iubeai. M-am gândit că, pentru că n-am găsit o soluţie, asta echivala cu un eşec sau o greşeală. Dar acum înţeleg. Pentru că o iubesc. O iubesc atât de mult, încât nu mai ştiu pe ce lume sunt! Dar asta nu schimbă ce am simţit pentru tine sau cât de recunoscător sunt că te-am iubit odată. E doar...

__j£u sunt trecutul, iar ea este prezentul.

__Da! încuviinţează el, uşurat că am exprimat în cuvinte ceea ce voia să spună şi că nu trebuie să mai încerce să caute vorbele potrivite. Exact aşa e!

Cred că renunţi la oamenii pe care i-ai iubit, însă doar puţin, când te îndrăgosteşti din nou. Totuşi, asta nu şterge nimic din ce-a fost. Nu schimbă ce-ai avut. Nici măcar nu laşi amintirea asta atât de departe în urmă cât să nu ţi-o aminteşti instantaneu sau să nu o poţi relua ca pe o carte pe care ai citit-o cu mult timp în urmă, iar acum îţi revine în minte ce ai simţit atunci.

__Bănuiesc că ceea ce încerc să spun este că am ajuns să gândesc la fel ca tine. Sunt extrem de recunoscător că am fost căsătorit cu tine. Sunt extrem de recunoscător pentru ziua nunţii noastre! Doar că dacă ceva nu este menit să dureze o viată nu înseamnă că nu a fost menit să fie. Ne-a fost 1
menit să fim împreună.

Stau pe scaunul din faţă al maşinii cu telefonul la ureche, incapabilă să fac altceva decât să-l ascult.

— Noi doi nu ne vom petrece viaţa împreună, continuă Jesse. Dar înţeleg în sfârşit că asta nu răpeşte nimic din frumuseţea faptului că odată am fost potriviţi unul pentru altul.

— Dragostea adevărată nu rezistă întotdeauna! replic. Nu trebuie să fie pentru toată viaţa.

— Corect! Iar asta nu înseamnă că nu e dragoste adevărată, adaugă Jesse.

A fost real.

Dar acum s-a terminat. Şi e în regulă.

Sunt cine sunt pentru că te-am iubit odată! conchide.

Sunt cine sunt pentru că şi eu te-am iubit odată! îi răspund.

Apoi ne luăm la revedere.